

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208041

UNIVERSAL
LIBRARY

பாண்டியன் பாரசீக

புரட்சிக் கவிஞர்
பாரதிதாசன்

செந்தமிழ் நிலையம்
ராமசுந்தரபுரம் புதுக்கோட்டை தனியரசு

மூன்றாம் பதிப்பு 1947
முழு உரிமை, சொந்தமிழ் நிலையத்தாருக்கே

விலை ரூ 3-8-0

விநாயகன் உரிமை
பாரி நிலையம்
59 பிரதமலே, சென்னை

மதராஸ் ரிப்பன் பிரஸ், ராமச்சந்திரபுரம்

கவிஞர் சொல்லுகிறார் :

உரைநடையால் எழுதுவதினும், கவிதையால், குறைந்த சொற்களால் ஒன்றைச் சொல்லி முடித்து விடலாம்

“ பல சொல்லக காழறுவா டினற டாசறற
சில சொல்லல தேற்ற தவா ”

என்றா வளஞ்சுவா

முதலில் உரைநடையால் இக்கதையை ஆக்கினேன் , மிகப் பெருஞ்சுவடியாதல்கூடும் எனத்தோன்றவே, ஏறக்குறைய நானூறு எண் சீர் விருத்தங்களால் எழுதி முடித்தேன்

தொடக்கப் படிப்பினரும் புரிந்து கொண்டார்கள் இச்சுவையின் பொருளை - எனின் அதுதான் எனக்கு மகிழ்ச்சி யூட்டுவது !

எளிய நடை “ ஒன்றிலேயே ” தமிழன் மேனமையைத் - தமிழின் பயனைத் தமிழாக்கு ஆக்கமுடிபும் என்பது என அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை

என நூல்களை முறையே நல்ல முறையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டு வருமா செந்தமிழ் நிலையம் உடையாரா என் தோழர்கள்,

எஸ் சுப்பையா, எம் அழகப்பன் இருவாக்கும் பரிந்துரை வெளியிட்டதற்காக ஒரு முறை நன்றி கூறுகிறேன்

வாழிய செந்தமிழ் நிலையம் !

—பாரதிதாசன்

இவர்கள் யார் ?

வேலவை

கதைத் தலைவன

அனனம்

கதைத் தலைவி

வீரப்பன

வேலனின் தந்தை ; திருடர் தலைவன்

ஆத்தாக்கிழனி

வீரப்பன் மனைவி

கதிரைவேல

அன்னத்தின் தந்தை ,

கதிராநாட்டரசன்

கண்ணுக்கினியாள

கதிரா நாட்டரசி

வேழமன்னன்

வேழ நாட்டரசன்

நரிக்கண்ணன்

அன்னத்தின் தாய்மாமன் ,

வேழநாட்டுப் படைத்தலைவன்

பெரன்னப்பன்

ஷெயான மகன்

சீனி

கணக்காயன் , வேலனின் ஆசிரியன்

நீலன்

கதிராநாட்டமைச்சன் மகன்

நீவி

நீலனின் காதலி ; அன்னத்தின் தோழி

பாண்டியன் பரிசு

இயல் 1

கதிரா நாடடை நோகசி வேழநாட்டுப்படை.

சீரமிசூதத கதிராநாட்டின மேலே, அந்தத
நிறலமிசூதத வேழநாட்டுப்படைகள்,
போர்தொடுக்கப் பாயந்தனவாம் கடலைப் போலே!
பொன்னொளியைப் பாயச்சுகின்ற தோப்படைகள்,
காரமிசூததார போலேயாணைப்படைகள்,
கழுததுமயிர ஆடுகுசி ரைப்படைகள்,
நோமிசூதத வில, வேல, வாள் தூக்கி வந்த
நெடியகா லாட்படைகள் இவைகள் யாவும்,

மண்ணதிர விரைந்தனவாம்! முரசு, “ வெற்றி
வாயக ” என முழங்கினவாம்! சங்கும மறறும
பண்ணதிரும் கருவிப்பலப் பலவும் கூடிப்
பாரதிரச் செய்தனவாம்! கொடியின் கூட்டம்
விண்ணதிரப் பறந்தனவாம்! ஆயுதங்கள்
விழியதிர மின்னினவாம்! படைத்தலைவா,
கண்ணதிரும் கனலசிரந்திப் படைநடதகக்
கழறுமொழி ஒவ்வொன்றும் அதிரவேட டேயாம்!

பாண்டியன் பரிசு

கீதர்நாட்டின் நெடுங்கோட்டை மதிலின் மீது
கைகாட்டி “வாபகையே” என அழைக்கும்
புதுமைபோல கொடிபறக்கக் கண்டார அனனோர் !
“போவீர்கள் விரைவாகப் பகைவா கோட்டை
அதோபாரீர்” என உரைத்தாரா, படைத்த லைவர் ;
ஆம் என்று குதித்தாராகள மறவ ரெல்லாம ;
அதிருமநடை யாறபுழுதி விண்ணில ஏற
ஆர்ப்பாட்டப் போர்ப்பாட்டுப் பாடிச் சென்றார் !

இயல் 2

கதிர்நாட்டின் வேவு பாரப்போ
பகைப்படை வநுவதை பாரதாரகள்!

அழகிய அக் கதிர்நாட்டுக் கோராகா தத்தில்
அவவேழைப் படைநெருங்கும் காட்சி தன்னை,
விழிஇமைததல இல்லாமல வேவு பாரப்போர்
விண்ணுயர்ந்த மதிலினமேல நினறு பாரதாரா
மொழி அகிராதாரா பறைஅதிர்த்தாரா “வேழ நாட்டான்
முழுப்படையும் எழுப்பிவந்தான” என்று தங்கள்
பழியற்ற தாய்நாட்டார அறியச் செயதார
கதிர்நாட்டின் படைமறவா கொதித்தெழுந்தார

அமைதிசூழி கொண்டிருந்த கதிர்நாட்டினோ
அலறிற்று! முதியோர்களை கலங்கி ஞானகள்!
தமக்காக அன்றித, தம கணவா மககளை
தமைஎண்ணி மகளிரெலாம நடுங்கி ஞானகள்
“நமக்குரிய நாட்டினிலே பகைவா காலகள்
நாட்டுவதை நாமஒப்ப லாமோ” என்று
சிமிழக்காத விழியினராய வாளைத் தூக்கிச்
சினத்தோடு வெளிப்போந்தார் இளைஞர் எல்லாம்.

இயல் 3

சதிராடு கூடததில அரசன, அரசி!

கூடநாடடின கதிரைவேல மன்னன தானும்,
காதலமனை யாம கண்ணுக கினியாள தானும்,
சதிராடு கூடததில தவிச மாநது
தமிழ்ப்பூவால இசைப்பாக்கள புனைநதி ருந்தார
“அதிரபடைகள் கூட்டிவந்தான வேழ நாட்டான
அதோஒருகா தததில” என்றான படைத்த லைவன!
“எதிரத்தான வேழமன்னன? நரிககண் ணனத்தான
எமைநோக்கிப் படைநடத்த ஒப்பி னான?”

எனகண்ணுக கினியாளே, அன்பே, உன்றன
எழில அண்ணன நரிககண்ணன, வேழ நாட்டில
வனமையுறு படைத்தலைவ னையி ருந்தும்
வேழர்படை வருவதை, என எனனித்ததில
முன்னமே சொல்லவில்லை? வேழ நாட்டான
முழுதுமநமை ஆதரிப்ப தாக அன்றே
சொன்னான? இந் நாட்டினிலே நம படைகள்
தோதிலலா திருக்கையிலே நமைள திரத்தார!

இந்நாட்டை உன அண்ணன் பெறநி னைததான் !
 எனபடையின தளாநிலையை, அவனை யல்லால்
 பினஎவரும் அறியாரே ! உடனபி றநதான
 பெருமபகைவன எனககு ! நெடு வைய மீதில
 என ஆவி போனறவளநீ ! என்ன செயவேன !
 எனவெற்றி உனதுனபம அனரே பெண்ணே
 மன்னவனநான ! எனைமபி வாழு கின்ற
 மககடகோ எனகடமை ஆற்ற வேண்டும் ”

என்றுபல வாறுரைதது நின்றான் ! அங்கே
 எதிரினிலே அரசனது கட்டளைககு
 நின்றிருநதான படைதலைவன. அமைச்சன் நின்றான் !
 நெடுவிழியிற கனலசினத அரசி சொலவாள :
 முனஒருநாள என அண்ணன் இங்கு வநதான
 ஏதேதோ மொழிநதிட்டான, என்னி டததில !
 அன்னவற்றின் பொருள இநநாள அறிய லானேன்.
 அழகியன திருநாட்டை அவன் பறிகக

திட்டமிட்டான ! மணவாளா உன்றன ஆணை !
 திருநாட்டின் மீதாணை ! இநநாட டினகண்
 மட்டற்ற மகிழ்ச்சிபுடன வாழுகின்ற
 மககளமேல எனக்குள்ள அன்பின ஆணை !
 விட்டேன அன்னவனை ! அண்ணன் அல்லன் !
 விரைவினிலே போககளததை அடைவேன் ; எநத
 வட்டததில அவனுண்டோ அங்கன னேனை
 மாயத்திடுவேன் அல்லதுநான அவனால் மாயவேன் !

பாண்டியன் பரிசு

என் அண்ணன் இந்நாட்டில் நுழைவ தாயின்
என் உயிரில் நுழைந்ததன்பின நுழைக ! நானே
அன்னவனின் உயிர்குடிதத பின்னரே இவ்
அரண்மனையில் அகததாய்மை நிரமபப் பெறறே
என்கால்வைப் பேன் உறுதி என்றாள் ; ஓடி
எதிரில் உறு படைவீடு சென்று மீண்டே
என் அண்ணன் எங்குள்ளான அங்கே செல்க
என்றாள் ; தேர் ஏறினாள் , எரியும கண்ணாள் !

சூனையாக ஒருபடையும அவளின் தேரைத
தொடாந்ததுதன் நிழலபோலே ! கதிரை வேலன்
தணல்சிந்தும் விழியாலே நாறபு றததும்
தமிழமுறவா தமைவவித தெற்குக் கோடடை
மணிவாயில் தனையடைநதான சிங்கத தைப்போல !
மன்னவனதான பெறறெடுதத அன்னம எனபாள,
அணிமலர்ச்சோ லைவிட்டே அரண்மனைக்குள்
அடிவைததாள் , நொடிப்போதில நிலைமை கண்டாள்

இயல் 4

கதிரைவேல மனனன மகள அனனடி திகைத்தாள..

கோடடைவா யிற்புறத்தே வாள அ திராபும்,
குதிரைகளின குளம்படியின ஒலியும், யானைக
கூட்டத்தின மோதுதலும், தோ அ திராபும்,
கொலையுண்ணும மறவாவிழும் ஒலியும் நனகு
கேட்டிருந்தாள இளமங்கை வளனைக் காநில !
கிளியுதடு கனலசிரதும், துடிககும், அஞ்சும் !
வாடபோரை விருமபும அவள தமிழ் நெஞ்சம் !
வகையறியா அவள இளமை மறுதது நிற்கும்

என ஆததா எனசெயவேன என்றாள மங்கை !
எதிரினற அககிழ்வி இயம்பு கினறாள
' உனமாமன படைகூட்டி வந்தான பெண்ணே
உனபெறறோர் வாள தூக்கி ஒடி யுள்ளார.
இநிலையில் இறக்கைமுனைக காத அனனம
ஏனபறகக நினைக்கினறய ? முடிவு காணபோம் !
கன்னலினசா நேஇஙகு வந்தமா வாய,
கைப்பறத்தில வா ' என்று சென்ற னைத்தாள

இயல் 5

கடுமீ போர

வடககிருந்த வாயிலிலே கதிரை வேலனை
வந்தெதிராதத பெருமபடைமேற படையை ஏவி
அடுத்ததுநின்ற வேழமன்னன வாளவீச சுகுகள
அததனைகசூழ விடைகூறித தனவீச சுகுகும
கொடுத்தவிடை பெற்றபடி இருந்தான! சாவு
கொற்றவாகள இருவாபால மாறி மாறி
நொடிக்குநொடி நெருங்கிற்று! வெற்றி மங்கை
நூறுமுறை ஏமாந்தாள ஆளைத தேடி!

கனலகிகாதத வேழவனின் பெருமபடைமேல
கதிரைவேல மன்னவனின் மறவா சிலலேரா
சினங்கொண்டு பாயந்தாராகள. வேழ நாட்டுத
திறலமறவா நூற்றுவாகுகுக் கதிராட டாராகள
தனியொருவன விழுக்காடு தோளகொடுத்த
தனித்துநின்றா கோடடைகுகுள பகைபு காமல!
பனைமரங்கள இடிவீழுக கிழிந்தது வீழும்
பானமைபோல இருதிறத்தும் மறவா வீழந்தார.

எனசெய்வார கதிர்நாட்டாரா? வேழ வர்க்கோ
 இருமபடைகள் அணைகடந்த வெள்ளைத் தைப்போல
 பின்னுதவி செய்தனமேல வந்தது வந்தது!
 கதிர்நாட்டார பெருந்தோளும் கூடமை வாளும
 முன்னிலுமபன் மடங்குவிரைந் தனளன றுலும
 முனைநடுங்கப் போராடும் கதிரை வேலன
 இநகிலைமை தனையுணர்நது வேழன் தனனைத்
 தனிப்படுத்த எண்ணினான். இறங்கி னானகீழ்.

ஏறிவந்தான வேழத்தான கோடடைக குள்ளே
 இருவேந்தா தனியிடத்தில போரடி ரிந்தாரா!
 சீறினஅங் கிருவாள்கள, மோத லாலே
 செம்பொரிகள் எழுந்தனமேல! வெற்றி தோல்வி
 கூறிடவும் வழியினறி வலமஇ டம்போயக்
 குறிப்பொன்றும தவறாமல சுழன்று, வாளை
 மாறிப்பின் வாங்குங்கால பலகை தூக்கி
 வாடபோருக கிலக்கியத்தை நலமும போதில!

இயல் 6

கண்ணுககினியாள அண்ணனைத் தேடினாள்.

“அண்ணனளங்கே! அன்பிலலாக் கொடிய நெங்கே
ஆட்சியினை யேவிருமபி உடனபி றநத
பெண்ணுளை வஞ்சிக்க எண்ணி வந்து
பிழைசுமநத நரிக்கண்ணன வாள சுமநது
கணெண்திரில வாராடே” என்று கூறிக்
கடிவாளம ஒருகையில், பகைவா பெற்ற
புண்ணினிலே குளிததெழுநத வாளோரா கையில்,
புதுமைசெய, ஒருகுதிரை மீதி லேறி

பகைபபடையின உட்புகுநது தேடிக், கண்ணிற
பட்டவரின உடலசாயததே, புறங்கள் எட்டும,
நகைபபாலே நெருப்பாக்கிப, புருவம ஏற்றி,
நாறபுறதது வாயிலையும சுற்றி வந்தாள!
மிகபபெரிய குதிரைமேல கரிய ஆடை
மேறபோர்த்து முகமூடி அணிந்தே ஓர் ஆள
புகபபார்த்தான் வடக்கிருநத வாயில நோக்கிப்!
“போ”என்றாள். பறநததுதன் குதிரை அங்கே!

இயல் 7

வேழமனனே ஹேடு போரா புரிந்திருந்த கதிரைவேல
மனனனைப் பினனிநுந்து கொன்றான நரிககண்ணன.

போரசெயது கொண்டிருந்த கதிரை வேலன
பொததென, வீழந தான. அவனின முதுகின் மீதில
ஓராட்டி பாயநததுபோயக்! கருந்தி ரைககுள்
உடலமறைததுக கொண்டிருந்த நரிககண் ணன், தன,
போமறைகக எண்ணியே தானஅ ணிரத
பெருந்திரையை, முகமுடித துணியை, அங்கு
நோநின்ற தனஆளை அணியச செயது
நெடிதுபோய அரண்மனையில் நின்றி ருந்தான

நின்றிருந்த நரிககண்ணன, உடன்பி றந்த
நேரிழையான வரும்வழியில விழியை வைத்தாள;
“அன்றிருந்த எனகருத்தில பாதி தீர்த்தேன;
அவள ஒழிந்தால, முககாலுமதீரும்; பின்னும
அன்னததைக கொன்றொழித்தால முழுதும் தீரும்,
அதன்பிறகன் றேஇந்த நாட்டின் ஆட்சி,
என்றென்றும் எனகையில் நிலைத்து நிற்கும்?”
எனநினைத்தான் தினையேனும மானம இல்லான்

இயல் 8

கண்ணுக ழீனியாள டுனனன இறந்தது கண்டாள்.

கொலைவாளும கையுடைய அரசி வந்தாள்,
கொண்டவனைப் பிணமாகக் கண்டாள். ஆங்கே
நிலைகலங்கி நின்றிட்டாள். “வீழ்ந்த தோநின்
நெடுமேனி! வீழ்ந்ததோ கதிரநா டிநநாள்!
இலைநீதான என அறிந்தால் அஞ்சி வாடும
இநநாட்டு மக்களை, யார தேற்று வராகள்?
கலைந்ததுவோ எனகாதல ஓவி யந்தான!”
எனக்கூறிக், கட்டழகன உடலை அள்ளி

அணைத்திட்டாள்! மலாககையால் கனனம உச்சி
அணிமாபு தடவினாள்! ராடி யாலே
தணலபோலும் புண்பட்ட முதுகு கண்டாள்
தலைகுனிந்தாள், அப்பிணத்தை நிலத்திற் போட்டாள்!
இணைபிரியா மானமதும் எமமை விட்டே
ஏகிறறே ஐயகோ! முதுகு காட்டத்
துணிந்ததுவோ தமிழாநின் தமிழ் நெஞ்சம்!
தூயநின் மூதாதை, எனமூ தாதை,

அனைவருள்ளும் எவரேனும் பகைவன் வாளை
 அருமார்பில் முனதோளில் ஏற்ற தின்றித
 திணையளவும் திரும்பிப்பின முதுகில் ஏற்ற
 சேதியினை இவ்வையம கேட்ட துண்டோ?
 எனக்கூவித திருமபுங்கால, எதிரில் நின்ற
 இளவேழ நாட்டரசன், இரக்க மிஞ்ச,
 “பனைவிளக்கே, நின் துணைவன கதிரை வேலன
 வாடபோரை என்னோடு நிகழ்த்துங் காலை

முகமறைதத ஒருதீயன எவனோ பின்னே
 முடுகிவநது நடுமுதுகில் எறிநதான ரட்டி!
 சிலகத்தேனநான்! சாயநதான அம மறவோர மன்னன!
 நிகழிமய மலைபோலும் அவனகொண டுள்ள
 புகழுககெனன? உனகுடிக்கு வாயதத மானம
 போனதெனப புலமபுவதும் எனன? பெண்ணே
 அகததுனபம நீங்கிஇரு! செலக உன்றன
 ஆரணமனைக்கே” எனறுரைததான சென்றாள பெண்ணாள்

இயல் 9

அரண்மனைகளுள் படை புதுநதது.

அன்னததை ஆத்தாககிழிவி காத்தாள.

வேழவனின் படைவீரா அரண்மனைக்குள்
விரிநீர்போய மடைதோறும் பாயவதைப்போல
சூழலுறறா, பொன்னிருப்புச் சாலைக் குள்ளும்
தொகுநெறக ளஞ்சியததும் எவ்விடததும்!
எழுடுக்கும படைவீரா கைப்பறறுங்கால
இருநதஆத தாககிழிவி உளமபதைததக
கீழைவழி நிலவறையால அன்னநதனைக்
கிளியேநதல போலேந்தி வெளியிறசெனறாள்.

நிலவறையால வெளிப்புறத்தில சென்ற ஆத்தா
நீங்கியபின கதவுதனைச் சாததவிலலை.
சிலாகண்டார காணாத கதவு தனைச!
சிலாபுகுநதார! சிலாஉள்ளே செல்லலாரா.
சிலாநெடிது சென்றுமே அரண்மனைக்குள்
திறலகொண்ட வேழநாட் டுப்படைகள்
அலைவதைககண் டையோளனறுரைதது மீண்டார்.
ஆயினுமசிற சிலாஇருநதார! நரிக்கண் ணன்தான்,

எப்புறததும் திரிகினருன ஓர் அழைக்குள்
 எதிர்பாராதத ஒருபேழை தனனைக் கண்டான;
 அப்படியே தூக்கினை, அடுத்தி நுநத
 ஆளஒருவ னிடநதநதான, இதனை எனறன
 குப்பனெனும தேரோட்டி இடமசோ என்று
 கொடுத்தனுப்பித, தானநினைதத சூழ்ச்சி தனனை
 அப்போதே தொடங்கினை, பொய்ப்பால வாழ்வான் !
 அரசிக்கு நல்லவனையத தனனைக காட்ட

அரசாதமைக குடிகளஎலாம காணு கின்ற
 அழகியதோர் கூடததில் கீழ்க்கி டநது
 சரசரெனப புரண்டபடி “எனக்கேன வாழ வு ?
 சாககாடே வாராயோ ? உடன்பி றநதாள
 அரசியென வாழ கினருள எனஇ நுநதேன
 அததீயன வேழததான கதிராநா டாளம
 பெருமைகொள்ளன மைததுனைக் கொலைபு ரிநது
 பிடுங்கினை நாடடையும” என றமுதி நுநதான

இயல் 10

கண்ணுககினியாள வந்தாள.

நரிககண்ணை வஞ்சடி பேசினாள்.

வாள்தொங்க, வாள்பெற்ற வலககை தொங்க,
வலலியிடை துவள,மேல நல்ல தோள்கள
ஆட,எடுத தூன்றுமஅடி இடறக், கண்ணில்
அழகிழநது குழல்சரிநது வீழ, மங்கை
“நாடிழநதேன நலமிழந்தேன கண்ணில் வைத்து,
நாளுமளனைக் காததுவந்த துணைஇ ழநது
வாடுகினறேன” எனக்கதறி நெஞ்சம சோர,
வந்தாள்அண் ணைபுரளும் கூடந தனனில்

“மைததுனனை நானிழநதேன தங்கை யே!என்
மனைன்எனைத தள்ளிவிட்டான, அதுபோ கட்டும,
செததானை இனிக்காண முடிவ துண்டோ,
திருநாட்டை நீஇழநது, துணைஇ ழநது,
கைததாண்டிற் சிறுமீனாய்க் கலங்கு கின்ற
காட்சியினை நான்காண நேர்ந்த தேயோ!
வைத்திருந்தான் படைதலைவ னாக என்னை,
மைததுனனை இகழ்ந்துரைத்தால பொறுப்பே னோநான் ?

கதிரநாட்டைப் பிடிப்பதென வேழன் சொன்னான் ;
 கடிந்துரைத்தேன் ; மறுநொடியில் அமைச்ச னுக்குப்
 புதுதலைமை தந்தேபின படையெ முப்பிப்,
 பொன்னான கதிரநாட்டின மேல்வி டுததான் ;
 எதிர்பாராப் படைஎடுபபை அறியீர் அன்றே ;
 இதைக்கூற இங்குவந்தேன ; வருவ தற்குள்
 சிதைததானே கதிரநாட்டின் உரிமை தனனைத்
 தீர்த்தானே மைததுனனை, அனபு வேந்தை !

உயிர்போன்றாய் ! உடன்பிறப்பே என்றன் ஆவி
 உடலைவிட்டுப் போவதுமெய் ! வைய கததில்
 துயர்தாங்க அடடியில்லை ; எனைஇ கழந து
 சொல்லுமோர் சொல்லையுநான பொறுப்ப துண்டோ ;
 முயல்போன்றான நரிக்கண்ணன என்ற லுந்தன்,
 முததான தங்கையவள வாழ்க்கைப பட்ட
 வயவேந்தன் கதிரநாட்டான, நரிக்கண் ணற்கு
 மைததுனன் என றுரைத்தபெரு மைபோ யிற்றே !”

இயல் 11

நரிககண்ணன வஞ்சடி பேசுகையில, இவனிடமி
கரிய உடை பெற்ற ஆள வந்தான். அவள
அவனை எதிராககிறுள அவன, மனனனைக
கொன்றவன இவனே என்று நரிககண்ணனைக
காட்டி விடுகிறுன. அதற்குள நரிககண்ணன
அரசியைக கொன்றுன.

என உரைத்தான், துடித்தழுதான், பேலும் பேசசை
எடுக்கையிலே, கரியஉடை போரத்த ஓர் ஆள,
“இனிஎன்ன செய்வ” தென நரியைக் கேட்டே
எதிர்வந்தான் அவளகண்டாள வானைத தூக்கிப
“புனையுந்தார மனனனின்பின புறத்தில ஈட்டி
புத்ததியவன் நீதான” என்றாள “இலலை
எனக்கிந்தக கரியஉடை இவரே தந்தார
ஈயமுன்னே மனனவாமேல ஈட்டி எய்தார”

என்றுரைத்தான்! அநே நொடியில நரிககண் ணனதான்.
இடையினிலே பறைத்திருந்த வாளெ டுத்து
நின்றிருந்த உடன்பிறப்பை, அரசி தனனை
நிலத்தினிலே விழுமாறு வெட்டிச சாயத்தே
“ஒன்றுக்கும அஞ்சாத எனனை இநநாள
உயிரநடுங்க வைத்தவளை ஒழித்தேன” என்று
நின்றுபெரு முச்சுவிட்டான்! எங்கே அந்த
நேரிழையாள அனனமஎன உள்ளே சென்றான

இயல் 12

நரிககண்ணன அன்னததை தேடி உள்ளே
செல்ல அங்கிருந்த அள நடந்ததை தனவேழ
நாட்டு மன்னனிடம் சென்று கூறினான். மன்னன்
சீயப்புகினான்.

கரியஉடை போரத்தவந்த காலாள் சென்று
கண்டவற்றை அரசனிடம் நன்று சொன்னான் !
பெருவாளால், தனகையால் உடன்பி றந்த
பெண்ணைக் கொன்றான் என்று மன்னன்
உருகினான் மக்களிடம் மகனாய வாழ
ஒண்ணைக் கொடுவிலங்கை இநநாள மட்டும
தெரியாதேன வைத்திருந்தேன அரண்மனைக்குள் !
தீருவதெந நாள் இந்தப் பழிதான் என்றான்.

அரசனிது கூறுங்கால அங்கி ருந்த
அழிவொன்றே தொழிலான மறவா தாமும்
இரக்கமுற லானாகள் ! நரைத்த தாடி,
இளைத்தஉடல், களைத்தவிழிக, கிழவன், “வேந்தே
கரிப்பினறேல இனிப்பருமை யாரே காண்பாரா?
காரியினறேல கனியருமை யாரே காண்பாரா?
நரிககண்ணா இலைஎனிலநும் அருமை தன்னை
நானிலந்தான் அறிந்திடுமோ நவிலக” என்றான்.

இயல் 13

அன்னததை காணுது திரியுடி நரிக்கண்ணன
எதிரில தேரோட்டியான சூப்பன வந்தான.

அன்னததை அரணமனையில் காண வில்லை!
ஆததாவைக் காணவில்லை! நரிக்கண் ணனதான
என்னததைச் செயவதென ஏங்கி நினறான!
எதிரினிலே தேரோட்டும சூப்பன வந்தான!
பொன்னான பேழையினைப் பெறறறயோ? என
புகழுக்கும ஆட்சிக்கும ஆணி வேரை
உன்னிடததில் தந்தாளனேன, அதனைக் காப்பாய,
ஒருத்தரிடம் சொல்லாதே என்று ரைத்தான

நானறியேன் பேழையினை என்றான சூப்பன!
நடுங்கினான நரிக்கண்ணன! “ஐயோ ஐயோ
போனதோ! இங்கிருந்த ஆளி டததில்
போயிதனைக் சூப்பனிடம் கொடுஎன றேனே,
ஊனமிலா நமமறவா போலே அன்றே
உடையுடுதது நின்றிருந்தான, ஏயத்தான் போலும்!
ஏனிந்தப் பிழைசெயதேன? எனவாழ வுக்கே
இடையூறு சூழந்தேனே” எனதது டததே

அன்னத்தின் ஆவியினை அகற்ற வேண்டும் ;
ஆவிநிகா பேழையினை அடைதல் வேண்டும் ,
என்னுமொரு கருததோடும் அரண்மனைக்குள்
இடமிருந்த ஓர் தவிசில் சென்றுட் காராதான !
மன்னவனை ஏமாற்றிக் கநிராட டாட்சி
வாங்குவதில் சிறிதேனும்தொலை யிலலை,
அன்னத்தை ஆததாவைத தேட வேண்டும்,
அருமபேழை வேண்டுமென்ப பெருந்துன புறமுன்.

இயல் 14

அவன எதிர வேழநாட்டு மனனன வநுகிறுன.
அவனிடமி தொடங்குகிறுன பொயமுடடைகளை
நரிககண்ணன.

ஆததாவை, அனனத்தைப, பேழை தனனை,
அடையாளப படிஎங்கும படையா ளாகள
பேயததேட வகைசெயது கொண்டி ருந்த
பொல்லாத நரியானின எதிரில, மனனன
கோததான முததுலவு மாரபி னேடு
குன்றுநடை கொண்டதுபோல சென்று நினருன !
சாயததானே நரிக்கண்ணன மனன வனபால
சரசரெனச சொறபெருககை, எழுந்தது நின்றே

நாளுமளனைக காப்பாற்றி ஆளாககிப பின
நாறபடைக்கும தலைவனென ஏறப டுத்திக
கோளுமபொய சூதுமிலான என உணாநது
கொண்டு,பெருந தொண்டெல்லாம எனக்கே தநது
நீளிஎனும மனனனைநான போரில் வென்ற
நினைவாகப பரிசீநத கணியே உன்றன
தோனை இகழந தாளிவள , என வாளால வெட்டித
தொடுகழறகுக காணிககை இட்டேன காண்க

“ வஞ்சகத்தால் கதிரைவேல் மன்னன் தன்னை
மறவேந்தே நீகொன்றாய ” என்று தீய
நெஞ்சத்தால் நினைத்தாளே ! “நினதோள், மாமம
நீத்ததோள் ” என்றாளே ! ஐயோ, அன்னாள்,
கொஞ்சத்தால் மாண்டாளே, நாள டைவில
கொடுவாளால் சிறிதுசிறி தாய றுததுக்
கெஞ்சத்தான் வைத்தேனா ! உன்பால் அன்பு
கெட்டேனே கெட்டேனே கெட்டேன ஐயா.

“ உடன்பிறந்தேன ” என்றுரைத்தாள் ஆமாம என்றேன் !
“ உன்னரசை இந்நொடியில் சூழ்ச்சி யாலே
மடியும்வகை செய்துவிடு , முடியும் உன்னால் !
மன்னவனைப் பழிவாங்கி விட்டே இந்தக்
கடலநிகாதத கதிரா நாடடை ஆள் ” என றுள்ளன
காதுபெற்ற துன்பத்தை என்ன சொல்வேன் !
கொடியாளின் உடன்பிறந்த பழியுந தாளேன
கொடைமனனா அருள் புரிக தருக வாளை.

நல்லாரின் பெருநிலையம் இந்த வையம் !
நானதீயா ளொடுபிறந்த தாலே தீயன் !
எல்லாரும் போலேநான இன்னும் இங்கே
இருக்கின்றேன் சாகாமல ! ஒன்று மட்டும்
சொல்லவேன் நானண்டி வாழந திருந்த
தூயோயநின் புகழுக்கும அறத்தி னுக்கும
முல்லைமுனை அளவெனனால் பழிநே ராமல
முழுதுண்மை யாயநடந்தேன இதன் பொருட்டு

நானசெத்த பின் அடையும் வாடை டினகண்
நானூறு சிறுரா கொள ஒருபே ருரும
தேனூறும் சோலைசூழ அபபே ரூரில
செப்பரிய அரணமனையும் அரண்மனைக்குள
பாலநேரில காய்ச்சி, அதில சீனி இட்டுப்
பத்துவகைச் சிறுணவும் ஒத்த பெண்ணும
ஊனின்ப நுகாகின்ற அறைஇ ருந்தால
ஒருத்தருக்கும் இவலை அது எனக்கே என்றான

இயல் 15

நரிககண்ணன பேசசை நடிவீட்ட வேழ மன
னன நரிகண்ணனுகது இரங்கினுன , இந்த
நாடு உன்னுடைய முன்னோதடையது டீனபதற
து! பட்டயம உண்டா டீனதுன.

அரசனுரைத திடுகினரூன் அபப னேஉன
அனபினையும் பண்பினையும் அறியார யாவா ?
ஒருகூலையில் ஒருகாயில் திமை காணில்
உயா காயகன அததனையும் வெறுப்ப துண்டோ ?
அரசியவள தீயவள தான, உடனபி றந்த
அறமபிழையா மறவனநீ ! அழுதல வேண்டாம
நரிககண்ணு பழநாளில் இதுஉன பாட்டன்
நாடென்றாய் ! அதற்குள்ள சான்று முண்டோ ?

அதுவிருந்தால காட்டுகநீ ! இந்த நாட்டின
ஆட்சியினை உனக்களிதது விடுவேன எனரூன் !
பதிவிருந்தால ஏனுனைநான நதத வேண்டும் ?
பாட்டனுக்குப் பாட்டமை பறைக்கண ணற்குக்
குதிரை திரை கொண்டெடு முடியான் எனனும
கொடுநாட்டு மனனன அளித தானஇந நாட்டைப்
பதினாயி ரம்பேரை வென்ற தாலே !
பரிசாகத தந்ததன்றி வேறென நிலலை.

அநநாளில் மன்னவனூல கொடுக்கப் பெற்ற
 அருளுசெப்புப் பட்டயத்தைக் கதிரை வேலன்
 முன்னேமை முததப்பன் மறைத்த தோடு,
 மூன்றாநாள தூங்கையிலே கொலைபும செய்தான !
 தன்னிடத்தில் படையிருந்த தாலே அன்றே
 சழக்கனவன் குடிகளிடம் தப்பி வாழ்ந்தான ?
 எனையுமிக கதிராநாட்டான விட்ட திலலை ;
 இங்கிரா தேளன்றான அங்கு வந்தேன

இநநாட்டை நாளை வேண்டு மென்ற
 எண்ணமே எனக்கிலலை , என்றன தந்தை
 அநநாளில் சாகுங்கால எனை அழைத்தே
 அங்கையினைத் தனமார்பில் அழுத்தி, “ அப்பா
 உனனான ஒருறுதி கேட்கின நேனநீ
 ஒப்பிடுக, உன்னளில் வேழ நாட்டின
 மன்னவரின் அருளபெற்றுக் கதிராநாட்டுக்கு
 மன்னவனாய இரு ! நமது மானங் காப்பாய ”

எனக்கூறி உரிராததான ; அதன லன்றே
 எழிலவேழ நாட்டினிலநான அடைந திருக்கும
 தனிப்பெருமை, தனிமகிழ்ச்சி இவற்றை யெல்லாம்
 தவிரப்பதற்கும துணிகின்றேன , ஐய நேநீ
 எனைத்தமிழில் “ படைத்தலைவா ” என்ற மைக்கும
 இன்பத்துக் கீடாக இந்த வையம்
 தனைத்தரினும் ஒப்பேனே ! ஒருசொல் சொலக :
 “ தாளடைந்த நரிககண்ணன ஆளக ” என்றே !

வணங்குகினேறன, எனக்கூறி வணங்கி நிறக
மன்னவனுமமனமிரங்கி “அஞ்சேல! அஞ்சேல!
இணங்குகினேறன” “நீ ஆளக” என உரைத்தான
“இனறைககே முடிசூடிக கொளக” எனரூன!
பிணங்குவித்ததும மைத்ததுனனை உடன பிறபபைப
பெருவஞ்சு கத்தாலே சாகச செய்தும
அணியுமொரு மணிமுடிககே நரிக்கண் ணனதான
அனபிலலாத தனனுளத்தால மகிழ்நது நினரூன

இயல் 16

வீரபபன எனனுடி சீநடா தலைவன தோழர்க
ளிடடி தன வரலாறு கூறுகிறான்

கூதிர்நாடு சாரநதிருக்கும தெனடி லைமேல
கருநொச்சிக் காட்டினிலோரா பாறை மீதில
மிதியடிக்கால மீதிலோர் காலைப் போட்டு
வீரபபன எனனுதிருடர் தலைவன சூநதி
எதிரநிறகும தோழர்களபால இதனைச் சொன்னான் :
எல்லாரும் கேட்டிருந்தாரா கைகள் கடடி !
“ முதுமையினை அடைநதுவிட்டேன வாழ்நாள எல்லாம்
முட்டினறிக் கழிததுவந்தேன ஆனால் கேளீர்

ஒருபிள்ளை கொடிவேங்கை போலவான், கண்போல்
ஒருமனைவி ! இருவரையும் பிரிந்தேன். ஆண்டும்
இருபதுஆ யின என்றன் தீயொ முக்கம
எனமனைவி யாம ஆத்தா வெறுததாள் ! நீயோ
திருடுவதை விடவேண்டும் ! அன்றி என்னைத
தீண்டுவதை விடவேண்டும் என்றாள் ! எனபால
வரவேண்டாம இவவிடத்தில் என்றாள் ! என்றன்
மகனைநான் நல்வழியில் வளர்ப்பேன் என்றாள்.

ஓருவனிடம் ஏறப்பட தீயொ முக்கம்
 உடனவளர்ந்தே, பினனதுதான நீக்க ஒண்ணைப்
 பெருநோயாய மாறுவது மெய்யே , நாணும்
 பெண்டாட்டி பிள்ளைகளை விட்ட தன்றி
 ஒருநாளும் தீததொழிலை விடுவ தென்றே
 உள்ளததால நினைதததுவும் இலலை! ஐயோ
 அருமையுறு பெண்டுபிள்ளை நினைவே யாக
 அகன்றநாள ஒவ்வொன்றும் துன்ப நாளே

நாணுமளன மனையாளும் வாழந திருநத
 நல்லாரை அவள அகன்றாள் , புல்லார ஏகித;
 தானங்குக் கைப்பாடு பட்டாள , சினன
 தனிககுடிசை ஒன்றினையும் கட்டிக் கொண்டாள ,
 தேனடையும் ஈயும்போல மகனும், தானும்,
 வறுமையிலும் செமமையினைக் காண்பா ராகிச,
 சீனிளனும் கணக்காயா இடத்தில அனபின
 சிறுவனையும் படிக்கவிட்டாள , சிலநாள செல்ல

கணக்காயா முயற்சியிலை அரணம னைக்குள்
 காலவைததாள ; பணிச்சியாய இருந்தாள , பினனாத
 துணையாளை கதிராட்டின அரசி யாக்கே!
 தாயதன மகனினனும் கணக்கா யாபால
 இணக்கமுறக் கலைபலவும் பயில்கின றுன.நான
 இவையனைததும் அறிந்துள்ளேன் , எனினும் அங்கே
 அணுகினேன இலலை.எனை அவளகண் டாலும்
 அகமவெறுததுத தலைகுனிநது மறைந்து போவாள.

பாண்டியன் பரிசு

அப்பையன் வேலனுக்கு நான்தான் தந்தை
ஆததாதான் என்மனைவி' என்ற உண்மை
இப்பெரிய நாட்டினிலே இந்த நாளில்
யானறிவேன் ; அவளறிவாள் , அறியார் மற்றோர் !
செப்பினேன இன்றுதான் உபமி டததில் !
செப்பாதீர் யாரிடததும் ! இன்று நானே
எப்பாடும படவிலலை காலாள் போலே
எதிர்நின்றேன் நரிக்கண்ணன் பேழை தந்தான்.

இடுகாட்டில் நரிக்கூட்டம் உலாவல போலே
எவவிடததும் அரண்மனையில் வேழ நாட்டின்
படைவீரர் உலாவினார் ! எலிகள் ஓடிப்
பண்டங்கள் உருடடுதலபோல பொருளை யெல்லாம்
தடதென உருட்டினார் அவர வாகள்
சலிப்பினறிக் கவாந்தாராகள் கலைப்பொருள்கள் !
இடையிடையே நரிக்கண்ணன் செலவான், மீளவான்
எதையோதான் மிகக்கருததாயத தேட லானன்.

இயல் 17

வீரபயன் அன்று நரிககண்ணன் தந்த பாண்டியன்
பரிசு எனனுடி பேழையையே திருடர்களிடமி
காட்டினான்.

ஓர் அறையில் பேழையினை அரிதிற கண்டான்
உண்டான மகிழ்ச்சிக்கோரா அளவே யிலலை.
யாருக்கும் தெரியாமல, அதைத், தேரோட்டி
இடமசோக்க எண்ணினான். அங்கு நான்தான்
நேரினிலே நின்றிருந்தேன். தனஆள என்றே
நினைத்திடான! “ தேரோட்டி இடமசோ ” என்றான்
பாராட்டினேன் அவனை! எடுத்தது வந்தேன்!
பாருங்கள் எனப்பேழை தனைக்காட்டிட்டான.

சிரித்திட்ட திருடர்களில் ஒருவன் சொல்வான் :
திருடர்களைக் குறைவாகச் சொல்வாரா மக்கள் ,
இருக்கின்ற பேழையினைத் தேடித், தூக்கி,
எடுத்ததுப்போ, என்றானே, அவனை யாரும்
ஒருபேச்சும் பேசார்கள் , சுமமா நின்ற
உம்மை அவன் திருடென்று சொன்னான் என்றே ?
பொருளாளி திருடர்களை விளைவிக் கின்றான்
பொதுவுடமை யோன்றிருட்டைக் களைவிக் கின்றான்

பாண்டியன் பரிசு

என்றுரைத்தான் ! மறறொருவன இயம்பு கின்றான்
என்னெண்ணம அதுவல்ல. வேண்டு மென்றே
பொனணையோ காசினையோ நாடெடு ந்துப
போமபடிசெய் கின்றார்கள். அதனபின நம்மை
வன்சிறையில் அடைப்பார்கள். திருட ரென்று
மககளிடம் சொல்வார்கள். இவைவன என்றால்
' மன்னர்ப்பழம் புலவா,வணி கர்க்கட கெலலாம
வருமபெயரை நமக்காகும் முயற்சி ' என்றான்.

வீரப்பன கூறுகின்றான் எனதோ ழாகாள !
வேலனுக்கு நானளித்த தொன்று மிலலை
ஆ அப்பன எனபதையும் அறியான வேலன் !
அததாவும் அதைக்கூற விருமப விலலை !
நேரிறபோய இருவரையும் காணு தற்கும்
நெஞ்சமோ ஆவலடை கின்ற துண்டு
சீரிலலை எனனுடம்பின நிலையில் ! என்ன
செய்வதென எண்ணுகின்றேன் ! பேழை தன்னை

நான்திறநது பாரதததிலே விலையு யாநத
நகைஆடை, அழகியவாள முடி இவைகள்
வான்திறநத உடுக்களபோல கதிர்போல கண்டேன் ! ..
மன்னாதரும் பட்டையமும் ஒன்று கண்டேன் !
ஈன்றினினை சொததாக அதனை என்றன்
எழிலமகனுக் குச்சோகக இங்கு யாராகும்
தோன்றாத இடத்தினிலே புதைப்பேன். பின்பு
சொல்லுவேன் இருக்குமிடம் என்று சொன்னான்

ஆண்டவரே, நும்மனைவி எங்க ளன்னை
 அடியேங்கள் உடனபிறந்த வேலன ஆன
 ஈண்டுள்ள இருவரையும் அறியேம யாழம!
 இன்பமுறும் மனைவியார உமை விலக்கிப்
 பூண்டுள்ள உறுதியோ பெரிது! தாங்கள்
 போகாமல இருந்ததுவும் புதுமை ஆகும்!
 ஊன்தளர்ந்தீர் உடலதளர்ந்தீர் இனியும் செலல
 ஒபபீரோ என்றுரைத்தார நடபுக கொண்டோர்.

நீங்குளெலாம இங்கிருப்பீர், பேழை தனனை
 கிலையாக ஒரிடத்தில் மறைத்து வைத்துத்
 தாங்காத ஆவலினைத் தளிர்ப்ப தற்குத்
 தனியாகப் புலவார்போய வருவேன' என்று
 வாங்கியதோ விலலைப்போல வளைந்த மேனி
 வானுயர்ந்த குன்றுபோல நிமிர்ந்து நின்றன ,
 ஓங்கியதோள மீதினிலே பேழை தனனை
 உமமென்று தூக்கினாள் , உடன நடந்தான்!

இயல் 18

வேலன முதலியவாகதூச சீனி எனனுடி கணக்காயா
நாட்டின உணமை செப்பினா.

சீனியெனும கணக்காயா வீற்றி ருந்தாரா
சேனையர்ந்த ஆலடியில்! எதிரில் சிங்கம்
பொனியிரந்த பாவையினான வேலன, மறறும
புலியினோர் அமர்ந்திருந்தாரா! கணக்காயாதாம
சேனிகர்த்த தமிழாலே புதிய செய்தி
செப்பினா : இனோருர்களே அன்புள ளாரே
வணிக நாட்டினமேல வேழ நாட்டான
எழுப்பினன் தன்படையை? அதுவு மினறி

பெருமைமிசு கதிரைவேல மனனன மீது
பினனிருந்தே எவனாட்டி தனை எய்தான்?
அரசியினைக் கொன்றவனயாரா? அரசா பெற்ற
அனனத்தைக் கொலைசெய்ய நினைப்போன் யாவன?
திருநிறைந்த கதிர்நாட்டின் அரசு நென்று
திகழுமுடி தனைசூட இந்த நேரம்
அரண்மனையின் நடுவிலே வேழ நாட்டின்
அரசனெதிர் நின்றிருப்போன் எவன்கண் டரோ?

கூதிர்நாட்டின் மேலந்த வேழ நாட்டான்
கடும்பகைகொள் எச்செய்தோன் நரிக்கண் ணன்தான் !
முதுகினிலே பின்னின்று ஈட்டி எய்தோன்
மொய்குழலைக் கொலைசெய்தோன், அன்னந், தன்னை
எதிர்ப்பட்டால் கொலைசெய்ய இருப்போன் அன்னோன்
இப்போது மணிமுடியும் பெறப்போ கின்றான் !
மதியுடையாய் வேலனே உன் அன் னைக்கும்
மாக்கொடுமை நரிக்கண்ணன் ஆக்கக் கூடும்.

இயல் 19

வேலா^௩ உனஅனனை ஆததாக சீழினியைக காப
பாறற ி உடனே போ எனறன கணககாயன்.

உன்அன்னை ஆததாவைக் காபப தறகோ
உடனேபோ! இந்தாவாள்! குதிரை தறதேன!
எனகலைகள என்னுயிரைக் காக்க! நாடடின
இகழ்ச்சியினைப போக்குக! ி புகழ்ச்சி கொளக!
பினஉனககு வேண்டுமெனில இங்கி ருககும்
பிறதோழா துணைபுரிவார விடைபெற றுக்கொள
என்றுரைததார வாளஎடுததுக குதிரை ஏறி
எதிராவணங்கிப புல்லாரே அதிரச செனறன.

ஐயாவே வேலனுக்குத துணையாயச செல்ல
ஐந்தாறு குதிரைகளை எமககிப போதே
கையாலே இவைஎன்று காட்டி விட்டால்
கண்ணலே பாரத்தடுவோம அவன ழைததால்
நெய்யாலே மூண்டெழுந்த நெருப்பைப் போலே
நெஞ்சாலே கொளகின்ற விசையி ழைடு
வையாலே ஆனதொரு பகைமேற செலவோம
வாளாலே தங்களபுகழ வளாப்போம எனறே

இருகைகூப் பிச்சொனனான ஒருசேய ! அங்கே இருக்கைவிட்டு டெழுந்தொருசேய அறிக்கை செய்வான் : வருகைகருக காததிருப்பான ஐயா , வேலன வாழ்க்கைக்கும் உதவாது தாழ்க்கை செய்தால் ! பருகைகரு நஞ்சளித்த பழிகை ஏறபேன, பதைக்கையிலே தடுப்பீரோ ? இதைக்கை விட்டால் அருள்கைக்கு நாளெதுதான் ? எனமேல வேலன அன்புகைக்கும் ; அவனபகைகரும கைவ லுக்கும்.

போமாறு தலையசைப்பீர என்று சொனனான ! புதுமாறு தலைவேண்டும் ஒருவன நினறே, ஆமாறு நாமுணாநதோம வேலன அங்கே அழுமாறு தலையிடா திருநது விட்டால், மமாறு தலையடைந்த இந்த நாட்டின எழிலமாறும் ! நிலைமாறும் ! ஆட்சி மாறும் நாமஆறு தலையடைய நரியின நோக்கம் நசுமாறு தலையிடுவோம நவிலக என்றான

பொறுத்திருப்பார வாழ்ந்திருப்பார ! இந்த நாட்டில் புகுந்திருப்பார, இங்கிருப்பார தமமை யெல்லாம கிறுத்திருப்பார , இலேசென்று நினைத்திருப்போர, கிகழ்வதைக்கண் திருப்பாது பாரத்திருப்பார ! குறித்திருப்பார ஆததாவைத தீயோள என்று குளிரந்திருப்பார , அவளிறந்தால் ! செமமல வேலன மறந்திருப்பாரவைகாண திருப்பார, காண்பார் ! மறைந்திருப்பார, கையிருப்பார அறிவார என்றான்.

இயல் 20

புலலாச சிறு துடிசையில ஆத்தாவும அன்னமும.

புலலாரிற சிறுகுடிசை தனில்இ ரண்டு
புண்பட்ட நெஞ்சங்கள் ஒன்றை யொன்று
நல்லுரையில் தேறறியிருந தன. அவறறில
நரைபட்ட ஆததாளின நெஞ்ச மொன்று!
வல்லாறு குறிவைதத புரூப்போல வாழும
மலர்க்கொடியாள் அன்னதகின உள்ள மொன்று!
சொல்லி அழு தாள ஆத்தா , ஆறறுள் கண்ணீர்
சொரிந்தழுகின றுளின்னும பெண்ணை நோக்கி,

அன்னததின் கண்ணினிக்கும மகனைத தேடி
ஆவணியில் மணமுடித்துத் தைப பிறப்பில்
மனனியசுங் கஞ்சமந்த தவ்சில் ஏறறிக்
கதிர்நாட்டின மணிமுடியை அவளுக் காக்கி
என்கண்ணூல பாரத்துளளம மகிழவே நென்ற
எழில்மன்னன மொழிஎண்ணி அழுவே ஞாநாள்?
அன்னவனின் திருத்தோளும் அகன்ற மாரபும
அழிவுற்றதை எண்ணி அழுவே ஞாநான?

அருமைமகள் தனக்கேற்ற அன்ப னோடும்
 ஆணிப்பொன் கட்டிலளனும் சேறறி னுள்ளே
 எருமைஎனக் கிடந்தின்பம் நுகரு கின்ற
 எழில்நானே நான்காணப் பெறேனோ என்ற
 பெருமாட்டி மொழிஎண்ணி அழுவே னாரான் ?
 பிள்ளைக்கு நஞ்சூட்டும தாயபோல அந்த
 நரிக்கண்ணன் வஞ்சிததுக் கொன்ற போது
 நாளறறுப போனதெண்ணி-அழுவே னாரான் ?

எதிரெதிரே இருதழறபந துகழ சுழன்றே
 இருபபதுபோல் கதிராநாட்டான் வேழ நாட்டான்
 அசீர்கின்ற மெய்ப்பாடும் சுழற்றும் வாளும
 கட்டிலனுக் கப்பாலாய விசைகொள் றுங்கால
 முதியலர் காலாளபோல தாடி மீசை
 முடிததுநான அங்கிருந்தேன , நரிக்கண் ணன்தான
 பதுங்குகறுப புடைபூண்டு வேந்தை மாயததான்
 பதைத்தேனே அதைஎண்ணி அழுவே னாரான் ?

நானிருந்தேன் காலாடகன பலரி ருந்தார
 நடுவினிலே வேழநாட டரசன நின்றான
 மேனிமிரந்த கரியஉடைக் காலாள வந்து
 மெல்லிதனை நரிக்கண்ணன் வெட்டிச சாய்த்த
 ஊன்நடுங்கும் செய்தியினைச சொன்னான் . மனைன்
 உளமநடுங்க மறறவர்கள் உடலந டுங்க
 நானிருந்து மன்னவனைத தேற றுங் காலான
 நல்லுயிர ஒடுங்கியதற கழுவே னாரான் ?

பழநாள்பாண் டியன்உனறன மூதா தைக்குப
பரிசளிததான் இநநாட்டை ! அதைக் குறிக்கும்
முழுநீளப் பட்டயமும் உடைபூண் வானும்
மூடியஅப் பேழையும்போ யிறறே அந்தோ
இழநததலை பேழையினை, அழகு மிக்க
இநநாடு நினஉரிமை எனற உண்மை
ஒழிநதிடுமே ! அதைஎண்ணி அழுவே னோநான் ?
இவ்வண்ணம உரைததழுது கொண்டி ருநதாள.

இயல் 21

கிழவி, இவ்வாறு நடந்தவை கூர் மையுட்போது,
வீரப்பன அகதடிசை நோக்கி வந்தவன இவைகளை
ஒழிந்து கேட்டிருந்தான். உணமை உணராந்தான்.

வெளியினிலே பேழையொடு நின்றி ருந்த
வீரப்பன இவற்றையெல்லாம் கேட்டி ருந்தான் ,
களிகொண்டான் ! தனமுதுகில உள்ள பேழை
கதிர்தாடு கவின அன்னம உடைமை என்று
வெளிப்படுத்த தக்கதோ பேழை என்று
வள்ளுகிறுது ! தனமனைவி ஆததா, அங்கு
கிளிமொழியாள அன்னத்தைக் காப்ப தற்கும்
கேடுதனை நீக்கற்கு முயலு கின்ற

நிலையாவும் விளங்கிறுது ! வீரப பந்தான்
நீளபேழை தனை ஆததா விடமஇப் போதே
சூலையாமல தந்திடவும் நினைத்தான் ! நாட்டின்
கொந்தளிப்பில் பேழையினை அவள்காப் பாற்றும்
வலிவது ? பொறுத்திருப் பேனனமு டிதது
மற்றும் அவா பேசுவதைக் கேட்டி ருந்தான் !
தலைமீது கைவைத்த தாயே அப்பா
தனிவிட்டுச் சென்றீரோ இனிவாழ் வேனோ ?

இயல் 22

அனனத்தின துன்பம்

ஐயகோ எனஆததா! வைய கததில
அன்னைமடிந தாளென்று சொன்ன சொலலைத
தையலென துளமபொறுதத துண்டு பின்பு
தநதையிறந ததுபொறுதத துண்டு மேலும
துய்யகதிரா நாட்டுரிமை பேழை யோடு
தொலைநததையும பொறுதததுண்டு பொருத தீமை
செய்துவந்தான எனமாமன என்றால் இநதச்
சிறியஉளம பெருநதுயரைப பொறுபப துண்டோ?

உடன்பிறநதா னைவெட்டி, அனனோள ஆவி
ஒப்பானின் உடலசாயததே இப்பால் எனனைத
தொடர்ந்தழிக்க எண்ணினவன் மாமன என்றால்
சூரந்தபால் இருநதருநதிப் பரநது லாவும
நெடுமபன்றிக் குட்டிகளபோல் மக்கள யாரும்
நிறையன்பால் உடன்பிறந்தார என்று ணர்ததக்
கிடந்துதவம புரிகின்ற உலகில இந்நாள
“கேடிழைக்குமஉற” வெணுமசொல் கேட்ப தேயோ?

ஓபபுரைக்க முடியாத அன்னை என்னை
 ஒருக்கணிதது மார்பணைதது மேனி யெலலாம்
 கைப்புறத்தில் ஆமபடிக்குத தழுவி என்றன்
 கண்மறைக்கும சுரிசுழலை மேலொ துக்கி
 மைப்புருவ விழிமீது விழி யமைதது
 மலாவாயால் குளிரதமிழால் கண்ணே என்று
 செப்பிமுத்த மிட்டாளே அன்புள ளாளின்
 செநதாமரை முகத்தை மறப்பே னேநான ?

இமமாநி லமபுகழும் தந்தை, முநதை
 ஈடடிவைதத மாணிக்கம கூட்டி அளளிக்
 கைமமாரி யாயப்பொழிநது கணக்கா யர்பால
 கலையருள வேண்டித்தன் தலைவ ணங்கி
 அமமாஎனக் கூவிக கைமமே லேந்தி
 அருகமாநது பருகஎன்று பாலும் தநதே
 “அ”மமுதல எழுததளிததான, அறிவோ அன்னேன்
 அனபான திருமுகத்தை எண்ணி வாடும

ஊராளும தலைவனினகுற றேவல செயவோன்
 ஓட்டுவிக்கும சிறறளின கீழ்க்கி டக்கும
 ஓர்ஆளின, மகள,தனனை உவநது பெறறோர்
 உயிரதுறநதால உளநதுடிப்பாள எனறல, இந்தப்
 பாராளப் பெறறாரை எனபெற றுரைப
 பறிகொடுத்த எனனுயிரோ உடலில நிறகும்?
 யாருமில்லை யான்பெறற பேறு பெறறோ
 இறறைக்கோ என்போலக் கெட்டா ரில்லை.

இயல் 23

பதிநூறு கேட்டிநூறு வீரபபன போயவிட்டான்.
நரிககண்ணனுகது முடி சூட்டுவதை முரசறைகிறான்
ஒருவன்!

எனததுடிததாள! வீரபபன எடுததான ஒட்டம்!
இங்கிருந்தால் அனனததைத் தேடு வோரின்
சினததீயில வெந்திடுதல அன்றிப், பேழை
சிறியநரிக கண்ணனிடைம சேரு மென்று
நினைததானாய், யாருமிலா இடமடி குந்தான!
நீங்கியபின முரசறைவோன், “நரிககண ணாதாம்
இனிககதிராநாட டுககரசாய் முடிபூண கினரா
இநநாள்” என ருனஇதனை இருவா கேட்டார்.

அடிவைததான கதிராநாட்டில்! நெஞ்சில வைததான்
அழிவைததான! விழிவைததான உரிமை வேரில்!
சூடிவைததான ஒடிவைததான நாட்டில்! எங்கும்
கொலை, வைததான! குறைவைததான எண்ணு குகி
வெடிவைததான அறமவளாதத இவவீட் டுககும்!
மினனொளியே, தனதலையில் உனன தான ,
“முடி”வைததான, முழகக்குகினருன்; அனனேன் வாழ
முடிவைததான முழக்குகினருன் முரசு றைநதே! [வின்

இந்நேரம் நரிககண்ணன் நன்னீ ராடி,
 எழிலுடையும இழைபலவும பூண்டு, வேழ
 மன்னவனை எதிர்பார்த்தும், பொன்னில மின்னும்
 மணிமுடியை அணிவதற்குக் காததி ருப்பான !
 இந்நேரம், தான, இருக்கும் இடத்தி னினறே
 எழிலரண்ம னைநோக்கித் தேரி லேறிப
 பினஎவரும சூழநதுவர வருவான வேழன !
 பேரவையில், மகிழ்ச்சிகொள எவாஇ ருப்பாரா?

இயல் 24

முரசறைதல கேட்ட ஆத்தா அவனைத் தூறறுங்கால,
எதிரிகள தடிசையைச் சூழநதாராகள; அதே
நேரத்தில வேலனுடி பகைவரை எதிர்த்தான.

என்றுரைத்தே ஆததாதன எரிவை எல்லாம
எடுத்ததுரைக்கும் நேரத்தில, குடிசை நோக்கி
“அன்னமஅதில தானஇருப்பாள,” ஆததா எனனும
அககிழவி யுடனிருப்பாள என்று கூவி
முனவநதார் சிலபகைவா குடிசை நோக்கி!
முழங்கிறறுக குதிரைகளின அடிஒ சைதான!
பினடுருவன வருகின்றான் அவன்பேர் வேலன்!
பெருவாளும் குதிரையும் பாயநதன பகைமேல!

பலகுதிரை மறவரினமேல வேலன எட்டிப
பாயநதனனபல ஆடுகட்குள வேங்கை போலே!
கலங்கினர்வே ழுவா!பததுப போமாண் டார்கள்!
கத்திசூழல ஓசை, மறவா முழக்கம்,
சூலைடுங்க வைததன! ஆததா,தன், வேலன
சூலகேட்டாள, வேழவாகள அங்கு வந்த
கிலையுணர்நதாள். அன்னததை நோக்கி அங்கு
கிகழுகின்ற போர்நோக்கம் நிகழ்த்திப், பின்னர்.

இயல் 25

வேலனுடி, பகைவருடி போர நடத்துகையில அனனுடி,
ஆததா உருமாறி வெளிச செனறாகள.

அன்னததை ஆடவனாய உருமாற றிட்டாள;
அன்றுபோல தன்னுருவம மாறறிக கொண்டாள !
கன்னமறைக் குந்தாடி யுடைய தாததா,
கண்ணெதத பையனெடு செலவ தைப்போல
தனமகனின கணககாயன சீனி வாழும்
தனிவீடடை நோக்கியே விரைநது சென்றாள் !
உனமகனின நிலைஎன்ன என்றாள் அன்னம்.
ஊமீடகச சாகடடும் என்றாள் ஆததா !

கண்ணெடுததும் பாராததோமா ? கைவா ளோடு
கடும்போரில தனியாகக் கிடந்த சேயைப்
பெண்ணெடுத்து வளர்த்திட்டாள அதனா லேதன்
பிள்ளைஉயிர போவதையும் பெற்ற தாயதான்
எண்ணவில்லை என்றுலகம உணைப் பழிக்கும்;
எனனால்தான் இப்பழியென் றெனைப் பழிக்கும் !
மண்ணெடுததுச சுட்டிடுசெங் கலலோ, அன்றி,
மலைக்கலலோ உன்னெஞ்சம என்றாள் அன்னம்.

இயல் 26

ஆததாவுடி அன்னமுடி சீனிககணக்காயன வீடு
நோக்கிப் போனாகள. எதிரில வேலனின துணைவா
குதிரைமேல ஏறிக துடிசை நோக்கிப் போவதைக்
கண்டாகள.

வேலவனைக் காப்பதற்கு நமமா லாமா?
வீண்கவலை கொள்ளுவதில் ஆவதெனன?
நூலததில் எனபிள்ளை யின் திறத்தை
நானறியக் கணக்காயர் சொன்ன துண்டு!
சோலைஅதோ! அதையடுத்த சிறுரா காண்பாய்!
தொடாநதுவா! விரைவாக என்றாள ஆததா
நாலேநது குதிரைகளில் வாள்பி டிகத
நல்லிளைஞா எதர்வருதல இருவா கண்டரா.

எங்கிருநது வருகினறீர்? என்றான ஓசேய.
எழிலவேலன அவவிடததில் வேழ வாபால
வெங்குருதிப் போசெயது கொண்டி ருக்கும்
ஸ்முறகுடிசைப் புறமாக வந்தோம என்று
தங்குதடை இல்லாமல ஆததா சொனனாள்!
தாவினா இளைஞரெல்லாம குதிரை ஏவி!
மாங்கையிரு கைகொட்டி மகிழ்நதாள; “உன்றன்
மகன்முுகமும பார்த்தறியேன ஆததா” என்றாள்.

இயல் 27

ஆலடியில் கணககாயன எதிரிலசென்று மாற
றுடை களைகிறார்கள். பின் அனைவரும் மாறறுநவத
தோடு அரணமனை நோக்கி நடந்தார்கள்.

ஆலடியில் அமாந்திருந்த கணககா யாபால
ஆததாவும மங்கையுமபோயப போததி ருந்த
மேலுடையும, தாமவில்க்கி, நினறு, செயதி
விளககிடவே, கணககாயா கிளதத லாநா
வேலவனே உமைக்காகக அங்கு வந்தான
வேழவரை எதிரததுபபோ ரிடவு மாண
நாலேநது போஇளைநா துணைககும சென்றார்
நரிககண்ணன் தெரிநதுகொளவான இனிஎன நோக்கம்.

எனனையவன சிஹபபடுதத எண்ணு முன்னம
யாமெல்லாம மாறறுருவத தோடு சென்று
மன்னவனம வேழவனைத தனியே கண்டு
மங்கககிலை கூறுவது நல்ல தென்றார்!
நனறென்றார் இருவருமே! உருவம மாற்றி
நடந்தார்கள் மூவருமாய அரணமனைக்குத
தென்புறத்தே வேழவனா தங்கி யுள்ள
திருமன்று தனைநோக்கி மிகவி ரைந்தே!

இயல், 28

வேழமனனன் திருமனறில அமைநது நரிகழக் கதிரா
நாடடைய படடடி கடடினேன எனறு மிழிழித்.
கான. அதை ஒரு முதியோன மறுததான.

ஒளிவிளக்குப பததாயி ரததின நாபபண்
உயிர்விளக்காய வீறறிருநதான வேழ மனனன்!
தெளிவிளக்கும் அறிவுடைய அமைச்சன் தானும்,
சிறியபடைத தலைவர்களும் சூழநதி ருந்தார,
கனியிருக்க வேழததான உரைக்க லுறறன்
கண்ணெதிரில் இருக்கின்ற தன்னாட் டார்பால'
சூலிர்புனலசேர் கதிராநாட்டை நரிக்கண் ணறகுக்
கொடுததுவிட்டேன; அவனகுறையை முடிததுவிட்டேன்.

என்னருமைப படைதலைவன மகிழும் வண்ணம
யான்புரியத தக்கதுபு ரிநது விட்டேன
தன்னருமை உழைப்பாலே என்னி டததில
தானபெறதத குறததைததான பெற்று விட்டான
பொனமுடியை அவனதலையில் சூடும் போது
பொதுமக்கள் இநநாட்டார் முகததி லெல்லாம
துன்பததை நானகண்டேன ஏனே என்றன்
“சொல்வேன்” என் ரெருமுதியோன வணங்கிச் சொல
[வான:

நரிக்கண்ணன் கதிர்நாட்டை அடைவ தற்கு
 நலவதொரு சூழ்ச்சியினைத் தேட லானன் ;
 எரிவுதனைக் கதிரைவேல் மன்னன் மேலே
 வற்றினான தங்கட்கு ! நம்பி வீரர்கள !
 ஒருநாளும் தங்களை அக் கதிரை வேலன
 உள்ளததால பேச்சாலே இகழ்நத திலலை.
 பெரும்படையும் கொண்டுவந்தீர் ! நடநத போரில்
 பறவ்நெறி பிழைதததுவும் அறமோ ஐயா ?

இருவேந்தர் வாட்போரை நிகழ்ததும் போதே
 ஈட்டியினைப் பின்வநது கதிர்நாட டான்மேல
 நரிக்கண்ணன் செலுததினான் நானும் கண்டேன்
 நகைதததுவான் ! நாணிற்று நல றநதான் !
 இருக்கடடும் ; பெருவேந்தே, அரசி யாரை
 எதிர்பாரா வகையாக வஞ்சத் தாலே
 பெருங்கொலைசெய தான் அநதோ ! இப்பெண் ணனைப்
 பிறறறியா வகையிலநான் காததேன் அன்றே

இவ்வினைய பூங்கொடியின வேர றுக்க
 எனனவெலாம செய்கினரூன் எனனைக கொலவ
 ஒவவாத முறையெல்லாம சூழ கின்றூன்
 உங்களிடம நீதிகேட் கின்றேன எனறு
 செவ்விதழாள அன்னததை முகிலின மீண்ட
 திங்களென மாறறுருவம களைநது காட்டி
 அவ்வகையே தானுமதன உண்மை காட்டி
 ஆததாளன்பேர் ; அரசின் பணிப்பெண் என்றூன்.

இயல 29

ஆததா, அன்னடி என அறிந்த வேழ மன்னன்
வியப்புறறதோடு, பழி எனே மலலல எனறன.

வியப்புறறன், முகநிறையக் கணதி றந்து
மெலலியினை, ஆததாவைப் பாராததான; மிக்க
துயருறறன் “ஒருநாட்டைப் பிடித்த பின்னா
தொடாபுடையார தமைக்கொல்ல ஒப்பு வேளே!
செயப்பட படோரநடுவில் பகையை நாரே
பினனிருந்து கொலைபுரியச் செய்வேன?” என்று
வியர்த்திட்டான உடலெல்லாம்! அந்தத் தீயன்
வினைத்திட்டான, நானலலேன் என்று சொன்னான்

அப்போதே நானினைத்தேன, கேளவி யுறறேன்
அவறறையெல்லாம் நரிக்கண்ணன் மறுத்துக் கூறித்
தப்பேதும் இல்லானபோல ஆடல செய்தான
கதிர்நாட்டின் தனியரசாய நரிக்கண் ணறகும்
இப்போது தான்முடியைச் சூட்டி வந்தேன்
என்செயவேன பழிசுமந்தேன பழிசு மந்தேன்
எப்போதும் உமக்கேலா தீமை யினறி
யான்காப்பேன அஞ்சாதீர் என்றான் மன்னன்

இயல் 30

அன்னம முதலியவரைக காக்கும் வழியை
அரசன் ஆராயந்நான்.

பின்னும் அவன் அமைச்சனையே, நோக்கி, இநதப்
பெண்ணரசி இனியயும் வண்ணம யாது ?
சின்னநடை நரிககண்ணன இடமவி ந்ததால
தீங்கிழைப்பான ; நல்லஉளப பாங்கொன றிலலான் ;
அன்னையினைக் கொலைசெய்தான் , தந்தை தனை
அழித்திட்டான் , அன்னத்தை ஒழிப்ப தற்கும
முன்னின்று காததானே ஆததா எனனும
முதியானை தீர்த்திடவும், குதியா நினருன

சூறுகநின கருத்தென்றான அமைச்சன் சொலவான் .
கொடியோனைக் கதிர்நாடடை ஆள விடலா !
சீறுகின்ற பாம்புகளுத தவளை யூரில
திருமுடியோ சூட்டுவது ? பின்பு காண்பீர் !
வீறுடைய கதிரைவேல் மன்னன் ஈன்ற
வெண்ணிலவு முகத்தாளின எண்ணங் கேட்டு
வேறுநாட டிளவரசை மணக்கச செய்து
மேலுமொரு தீங்கினறிக் காக்க வேண்டும்

இயல் 31

“அன்னடி முதலியவரைக் காப்பாற்ற வேழ
நாட்டிலிருந்து ஒருவரை அனுப்பிக் கதிர நாட்டை
ஆண்டுவரச் செய்க” எனறன அமைச்சன.

கதிர்நாட்டை நரிக்கண்ணன ஆளும ஆட்சி
கடுகளவும் தீங்கின்றி இருப்ப தற்குப்
பொதுநாட்டம் உடையவர் அறிஞன் தன்னைப்
போயிங்கு நீர் அனுப்ப வேண்டும் என்றான
எதுநாட்டம்? அன்னமே சொல்வாய் என்றான்
ஏந்தலமொழி கேட்டமலாக் கூந்தல் சொலவாள
சதுநாட்டிப் பகைமுடிமேல் தானே நாட்டும்
தமிழ்நாட்டுப் பெருவேந்தே, அவையில் உள்ளீர்

பழநாளிற பாண்டியனின் படைந டத்திப்
பகைகொண்ட சோழனையும் வெற்றி கொண்ட
அழலவேலான் என்னருமை மூதா தைக்கே
அளித்தான் ஓர் பேழையினைப் பரிசாய்! அந்த
எழிலான பேழையிலே ஞால மெச்சும்
இழை.ஆடை வார்ப்பையும் இருக்கும்; மேலும்
அழகான கதிர்நாட்டின் வரலா றெல்லாம்
அப்பேழை சொல்லிவிடும் ஆத லாலே

இயல் 32

அன்னடி கூறுவாள எனபேழை அரண்மனையில,
இருகதடி; அதைக காட்டச செயலீர் மனனரே!

வேழமா நாடுடைய வேந்தே, என்றன்
மேனளின நற்புகழை விளக்கும் அந்தப்
பேழைமா ருமலஅதைக் காட்டும வண்ணம்
பெரியதோர் கட்டளையும் இடுதல வேண்டும்!
ஏழையின் குறைதீர்த்தல கடமை யனரே.
என்றுரைத்தாள. நன்றுரைத்தாய பெண்ணே அந்தப்,
பேழைமா றறமசிறிதும் இன்றி இங்கே
பெருமபடையால வருமபடிசெய கினறே நென்று

ஆளியெனும் படைதலைவா செலக எனரூன.
ஆயிரவா உடனசெலக எனரூன! இந்த
நாளிலஇதே நேரத்தில அரண்மனைக்கு
நாற்புறமும காப்பமைத்தும் உட்பு குந்தும்
ஆளிருவா மூவர்விழுக் காடு நீடும
அறைதோறும் தேடிடுக எங்கும் பாரப்பீர்
கேளீர்இதை “ அப்பேழை அடையா எததைக
கிளிமொழியாள சொல்லிடுவாள ” எனரூன் மனனன

இயல் 33

பேழையினை அடையாளம் கூறினான அன்னம.

இளவஞ்சி அன்னமஉரைத திடுவாள் ஐயா
எனபேழை மன்னவரின வாஸின நீளம்!
உள அகலம் மூன்றுசாண்! உயரம் நாறசாண்!
ஒளிதிகழும் கிளிச் சிறைப்பொன தகடு தனனூல
வெளிப்புறமும், பொதிகைமலைச சந்தனத்தின
வெண்பலகை உட்புறமும் காணும் மேலே
உள் அமுநதும எழுததாலே உள்ளிருக்கும்
உயாபொருள்கள அதனைக்கும் பெயார்கள காணும்

வாள, நகைகள், ஆடைவகை முழுநீ எததில்
வைத்திடுபொற பட்டயம்பேழைக்கு ஞண்டு!
காணுகநீ என்றுரைத்ததுத தான ணிந்த
கழுத்தணியைக் கழற்றியதில் அமைத்திருந்த
ஆணிப்பொற பேழையதன அடையாளத்தை
அரசருக்கும் படையாட்சி தனக்கும் காட்டிச்
சேணுயர்ந்த அரண்மனைக்குள் ஆடற கட்டின
தென அறையில் அப்பேழை இருக்கும் என்றாள்.

இயல் 34

அனனடி முதலியவாகளுடன படைபை அனுபசி
அரணமணியில பேழையைத் தேடச் செய்தான்
மன்னன்.

ஓடுக, பாண் டியை பரிசை நோக்கி நீவிரா!
உமைததடுததால நமதாணை அவாக்குச சொலக!
தேடுகவென ருனமனனன! சென்றிட்டாரகள!
நீருநாட்டை வென்றேனநான எனினும் அநத
நாடுதனை உடையவாக்கே நான ளீதது
நாளடைவில் அவரிடத்தில கப்பம கொள்ளல்
பீடுடைய அறமாகும்! இந்த நாட்டின
பேருரிமை ஆராயவேன என்றான மனனன

அநநேரம எண்ணத்தில் ஆழநதி ருநத
அமைசசன்இது கூறுகின்றான மனன வன்பால:
பன்னவரே ஆளியினைப் போகச சொன்னீர்
மறறதப படைதலைவன நரிக்கண் ணறகுச
சினனவனே ஆதலினுல பேழை தேடும்
நிறத்தினிலே குறைசசலவந்து சேரக் கூடும்
இநநிலையில் பொறுப்புள்ள ஆள னுப்பி
எழிற்பேழை தனைதேடச் செயக என்றான்.

யாண்டியன் பரிசு

ஆததாவும உரைத்திடுவாள்: ஆமஆம நானே
அவ்விடத்தில போகினறேன துணைய ளிபபீர !
தீத்தாவும கண்ணாலே நரிக்கண் ணனதான
சிறியபடைத தலைவனையே அருச வைத்துக்
காததாளும அரண்மனையில் பேழை தன்னைக்
கைப்பறறிக கொளவானே என்று கூறத
தாத்தாவைப போலுருவை மாறறிக் கொளக
தக்கபடை யொடுசெலக என்றான் மன்னன .

இயல் 35

அன்ன முதலியவா அரணமணையடைநதாரகன.
ஆளி அரணமணையில தேடியதில பேழை இலலை
எனறன.

முன்போல ஆணுருவம பூண்டாள் ஆததா,
முழுநீள வாளஒன்றும் இடையில் சோததாள !
பின்தொடாந்தான கணக்காயன வாளும ஏந்திப் !
பிற,காலாட் படைதொடர அரண்மனைக்கு
முன, வாயில தனையடைநதார! மேலும் உள்ளே
மொயததபடை மேலசென்று மொயதது நிற்கச்
சினன்தொரு படைததலைவன ஆளி என்பான்
“ தேடியதில பேழையினைக காணோம் ” என்றான்

திடுக்கிட்டான் கணக்காயன ! ‘ நரிக்கண் ணையா
தெருக்கதவின் அருகினிலும் போக வேண்டாம
படைமறவா யாவருமே வெளிச செல்லாதீர்
பகரும்இது வேழவரின ஆணை யாகும்
அடுக்கையோ ஆடாங்கோ எவ்விடததும்
அணுவணுவாயப பேழையினைத தேட வேண்டும்
நடுவிலுள்ள உமையும் ஆராய வேண்டும்
நகராதீர் ” என்றுரைத்தான ; நன்றென் றுர்கள்.

இயல் 36

கணக்காயன முதலியவாகள தேடினாகள. அங்
கிநூத மறறவாகள அவனிடமினிடடு வெளியிற
செலலாமல இநூககவேணடும. ஆனால் ஒருவன
மடடும வெளியில ஒருகிறன, ஆததா பின
தொடாகினறள

கணக்காயன எவவிடததும துணைவ ரோடு
கடி நாகத தேடுகையில், ஆட்கள தமமுள
இணைப்பாக நின்றுருகுகும ஒருவன் கணனை
துணைக்காமல நாறறிசையும செலுதது வேளாய்
அறிததான தெருவாயில நோக்கி மெல்ல
அகலவதைக் கருகதாக ஆததா பாததே
கனூககாலை வெட்டுவேன செலலேல எனறள
கடிதுபறநதான , பறநதாள , வானை ஓசசி

இயல் 37

ஒடிபயவன கணுக்காலை ஆதரா வெட்ட அதே
போதில அவன அவளின இடது கையை
வெட்ட இருவரும் ஓரிடத்தில் வீழ்ந்தார்கள்.

அரசனெடு தெருநீங்கிப் பல்க லைகள்
ஆயகூடம், நோய்நீக்கும மருதது வததின்
பெருநிலையம் நீங்கிப்பின், குறுக்கே ஓடிப்
பிறைக்கோட்டு யானைபல நிறுத்தும் கூடத
தருகினிலோரா இருளகிடக்கும் பொதுமன றததில்
அவன்புருந்தான கணுக்காலை வெட்டினுள் ; தன
அரிதான இடகையை இழந்தாள ஆதரா
இருமுதியார அருகருகு துடித்தது வீழ்ந்தாரா.

செந்நீர புரளுகின்ற இரண்டு டம்பும்
தெண்ணீரின் கரைமீனாயத துடிக்கும்! “ ஆவி
இந்நிலையில் ஆயிறறா ” எனனும வாய்கள்!
இரண்டுள்ளம் சுரப்பற்ற பசுக்காம பைப்போல
எந்நிலையும் இல்லாமல துன்ப மேயாம!
' இம் 'மெனனும இருகுரல்கள் வைய வாழக்கை
சின்னேரம் சின்னேரம் என்ப தெண்ணத
திடுக்கிடுமஅவ விருமுதுமைப் பருவம் ஆங்கே

பாண்டியன் பரிசு

தனக்குந்தன் கணவனுக்கும இடையில வாயத்த
தடை,பிரிவு கசப்பனைததும் பலலாண் டாகப
புனத்திலுறும் புதலபோலே வளாநத தாலே
புறததொடாபே இல்லாத முதிய ஆததா
அனறகொளளி பட்டபிளளை கதறும் போதில
அமமாஎன பதுபோலே துணைவன தனனை
நினைதவளாயத தாழ்குரலில “ ஆததான ” என்றாள்
நிறைவியப்பால வீரப்பன “ ஆததா ” எனான.

இயல் 38

வீரப்பன தன மனைவியான ஆத்தாவைப் புரண
டணைத்தான். அவளுடி அவவாரே!

ஆணஎன்று வாளசுமநதும் எனைத தொடரநதும்
ஆளஎன்றும் மரமென்றும் தெரியாப் போதில
காண்என்று கணுககால்த தீரத்தாய எனஉள
கனிஎன்றும் கருமபென்றும் கிடநத நீதான்
வீணஎன்று கருதுகிலேன! எனசெய கைககு
வினைவென்று கருதுகினறேன! கொடிய சாவைப்
பூணஎன்று புகன்றலும் மகிழவேன என்று
புரணடணைத்துப் பொன்னேஎன றழுதான கூவி

படையாளிற பகைஆளபோல இருந்தாய அததான்!
பாண்டியனா பரிசென்னும் நீண்ட பேழைக்
குடையாளின பணியாளநான்! நரிக்கண ணற்கே
உளவாளாய் நீயங்கே ஓடினாய் என்
றடையாளம் தெரியாமல இழைத்த குற்றம்
அறிவாளா பொறுத்திடுக என்று நெஞ்சம்
உடைவாளாய் இருகையால் அணைத்த மெய்யை
ஒருகையால் அணைத்தன்பில் உயர்வா ளானாள்

பாண்டியன் பரிசு

பிள்ளையெங்கே எனக்கேட்டான வீரப பன்தான் !
பெருங்குடிசை தனிலெனையும் வேந்தன் பெற்ற
கிள்ளையையும் சிறைசெய்ய நரிக்கண் தீயன்
கிளப்பிவிட்ட கொடுமறவா உயிரை அங்கே
கொள்ளையிட்டுக் கொண்டிருந்தான அன்னம் என்னும்
கோவையிட்ட செவவிதழாள உள்ளத துள்ளே
முள்ளையிட்டார் போல அசச மேமே லிட்டு
முறையிட்டார் இட்டுவந்தேன என்றாள் ஆததா.

மண்காண முகிலகிழிதது நிலவு வந்தது
மற்றவர்கள் நமைக்காண வைத்தல காண்பாய் !
புண்காண இடருற்றுக் கிடக்கின ரோமே !
புறஞ்சென்று நலங்காண வகைய மிலலை !
பண்காணும மொழி அன்னம தனையும், பெற்ற
படிகண்ட பிள்ளையையும் இநநாள என்றன
கண்காணு மோஎன்றான ! துன்பத துக்கோர்
கரைகாணு மற்றிடநதார இருவா அங்கே

இயல் 39

நரிககண்ணனை வேழ மனனன சீரினன.

திகழவேழ மன்னனுடன் அமைச்சன, அன்னம்,
செயலுடையார திருமன்றில் அமாநதி ருந்தார !
அகமவேறு பட்டநரிக் கண்ணன அங்கே
அழைத்தபடி வந்துநின்றன ; வணக்கம் செய்தான !
“ இகழ்ச்சிமுடி பூண்டவனே என்செய தாய்நீ ?
இநராட்டு மன்னவனைப் பினனி ருந்து
நகைபுரியக் கொலைசெய்தாய ; அட்டே நாட்டின்
நவகையினைத் தங்கையென்றும் பாராய , கொன்றாய்

நாடிமுந்தாள ; நற்றந்தை, தாயி முந்தாள.
நலமிழந்தாள. கலமிழந்தாள் ; கொடி பந்தை
வீடிமுந்தாள் ; புகழ்இமுந்தாள ; மண மிமுந்த
விரிமலரைப் போலிருந்தாள ! அரச அன்னப்
பேடிமுந்த அனைத்துக்கும் நீ ஆ ளாகிப்
பெற்றவற்றில் மீதியுள்ள உயிர்இ முக்கத
தேடுகின்றாய் ; ஆததாவைத் தீர்த்திட் டாயோ,
திருடிவிட்டாய பாண்டியனார் பரிசை ஏடா !

பின்னறிவாய எனதோளின் வாளின் சீற்றம் !
பிழைசெய்த தேன'' என்று மனனன கேட்டான் !
முன்னறியுப அறிஞாககு முதலவரான
மூதறிஞ ரேமுமுதும அறிவீர எனனை !
என்னறிவால வானொடுவிண ணறிய நாயேன
எக்கொடியும செயதறியேன ; பொறுதத ருளக
கனனலிடைக கணுக்கண்டு பொறுரோ ? தங்கள்
கைவாளால வீழ்நதிடுமுன, காலில வீழ்நதேன !

இயல் 40

தான கொலை செய்யவில்லை, என மகனை இவளே
மணந்துகொண்டு இந் நாடடை இவளே ஆளட்டும
என்றன நரிககணணன.

அன்னத்தைக் கொலைபுரிதல இல்லை, அந்தோ
ஆததாவைக் கொலைபுரிதல இல்லை, அந்தப்
பொனனெதைப் பேழையினைக் கண்ட தில்லை
பொய்யுரைப்ப தாயிலுலை இதையும் கேட்பீர் :
கனனத்தைத் தனநகமே கீறி டாது
கதிரநாடடை ஆண்டானஎன மைதது னனதான்
தன அததை மகனைஇவள மணநது கொண்டு
தானானை இந்நாட்டைப் பினநாள என்றன

நரிஇவ்வா றுரைத்தஉடன, அரசன, ஆமஆம
நனமுடிவு! நனமுடிவே!! அன்ன மேஉன
கருத்தெனன? அதுதானே என்று கேட்டான
கனிமொழியாள கூறுகின்றன குயிலி னங்கன
திருச்சின்னம ஊத, நறுந தெனறல வீச்ச
செவ்வடியார் அன்னமஉலா வருமநா டாள்வீர்
ஒருத்தன்னை மணப்பதெனில அனனேனை, என்றன
உயர்ப்பேழை தனைத்தேடித் தருதல வேண்டும்

இயல் 41

அன்னடி “ என பேழையைத் தேடித் தநீவாணையே
நான டுண்ப்பேன ” எனறன.

முன்பாண்டு வையததில் முறைந டாததி
முததாண்டான் எனுமபெயரை நிலைநி றுததும்
தென்பாண்டி நாட்டான்பால் என்மு தாதை
சிறைசசோழ னைவென்று, பெற்ற தான
என்பாண்டி யனபரிசை எனக்க ளிப்போன்
எவனெனிணும அவனுக்கே உரியேன் ஆவேன்
அனபாண்டா ரேஇதுஎன உறுதி யாகும்
அருள்புரிய வேண்டுமென்றான தெருள்உள் ளததாள்

காற்றுக்கும் ஆடாமல், கனலத னக்கும்
கரியாமல் நன்முறையில் முபப முததின்
சாற்றுக்கு நிகரான மொழியா னேநீ
சாற்றுமொழி ஒவ்வொன்றும நோக்கும போது
நூற்றுக்கொண் றேஅன்றே மாணே உன்றன்
நுண்ணறிவால் நீயுரைதத வாறு நானும
வற்றுக்கொண் டேனதுபோல ஆகட்டும் தீர்ப்
பிதுவென்றான் மதிபெற்ற வேழ மன்னன்

இயல் 42

அன்னத்தின எண்ணத்தை அரசன ஒப்பினான்.
இடிமுடிவை முரசறைனிககக கேட்டுக்கொண்டாள்
அன்னடி.

இடிமுடிவை நாட்டாராக்கு முரசு றைந்தே
இயம்புவிக்க வேண்டுகின்றேன் என்றாள் அன்னம்!
செம்முடியை அசைத்திட்டான் மன்னன்; ஆங்கே
செயல்முடிப்போம என்றாகள் அங்கு ருந்தோர்!
“ அடிமுடிவால் தீமைபல நோதல் கூடும
அன்னமே மருமகளே இதனைக் கேட்பாய்!
தடிமுடிமேல பேழையினைத் தூக்கி வந்த
தண்டுன்று கிழவரைநீ மண்பப துண்டோ!”

எனக்கேட்டான் நரிக்கண்ணன் அன்னம் சொன்னாள்:
“ ஈவார்ஓர் கிழவரெனில் எனைமணக்க
நினைப்பாரோ? நினைப்பரெனில் கிழவரல்லா.
நெஞ்சத்தில இளைத்தாரே வயதில் மூத்தார்!”
எனஉரைக்கப, பின்னுமநரிக் கண்ணன்: “ நோயால்
இடருற்றேன் என்றாலோ?” என்று, கேட்டான்.
“ தனியரசு போக்காத நோயை நானே
தவிர்க்கின்ற பேறுபெற்றால் மகிழவேன் ” என்றாள்.

பாண்டியன் பரிசு

பகையாளி யாயிருந்தால் தீமை என்றான்
“ பகையாளி உறவாளி ஆதல் உண்டு ;
மிகஉறவும பகையாளி ஆதல் உண்டு
வியப்பிலலை இது ” என்றாள். “ சூழநதை யாயின்
நகையாரோ ” என்றுரைத்தான். “ அவ்வ ருமபு
நன்மணத்தைச் செய்யுமெனல நகைப்பே ! ” என்றாள்
“ இகழ்சாதி ஒப்புவதோ ” என்று கேட்டான்.
“ இவவுலகில எல்லாரும நிகரே ” என்றாள்

கூழையே னுங்கொண்டு காட்டு மேட்டுக
கொல்லையே னுமசுற்றித் திரியு மந்த
வழையே னுமகண்ணுக் கினியான இனறேல
இமமியே னுமவாழவை இனியான வேண்டேன
கோழையே னுமபெண்டிர் இவ்வா ரேதும
கொள்கைவ னிலலைகாண் இனபம இனறேல
பேழைவன சீரத்திவன பெற்றி ருக்கும்
பெண்மைவன இளமைவன என்றான மாமன

ஓததஅன்பால் ஒருத்திபெறும காத லினபம
ஒன்றுதான இங்குள்ள தென்று ரைத்தாய
சேத்தவனபால் ஒருத்திபெறும இனபம உண்டு
சேதிஇது புதிதாகும் , கேட்க வேண்டும் !
மெத்த,வன்பால் வஞ்சுத்தால் மான மினறி
மிக்கபெரு மக்களெலாம ஏங்க ஏங்கச்
சொத்துஅவனபால் பெற்றவனை மாற்றி அந்தத்-
துயான்பால் அன்பர்பெறச் செய்தல் இன்பம் !

இன்பமவரும் வழிகளபல உண்டு மண்ணில!
 ாதிர்ததுநோ வெற்றிபெற முடியா தென்றே
 அன்பமைய உறவாடித தனகை வாளால்
 அழிததுபபின முழுநாடும் அடைந்தான் எனரூல
 பின்பவனபால பொனனாடடை மீட்கப போகும்
 பெருநாடகள் ஒவ்வொன்றும திருநா ளாகும்
 வனபகையால் துடிக்கையிலும் தொண்டு செய்வோன்
 வரவேற்கும் இனபததுக களவே இலலை

என்றுபல கூறியபின எழிலவேந தனபால
 “எனபாண்டி யனபரிசைத தேடு விகக
 இன்றுமுதல நீவிர, நடு நின்று நோக்கி
 இடரினறிக் காபபதுநும் கடனே” எனரூள
 நனறும்ட மயிலேநீ செலக எனரூள
 “நரிக்கணை, இருக்கின்றேன நானும் இங்கே
 ஒன்றுபிழை என்றலும் ஒப்பேன அன்னம்
 ஒருததிஉயிர உனகுடியின உயிருக் கொப்பாம்”

அனனததின அனபுடையாரா, நரிக்கணை ணறகே
 ஆனவாகள எனனுமோரா பாகு பாடு
 தனனைநம படைமறவா, உளவு காணபோரா,
 சறறேனும் கருதாமல நடததல வேண்டும்!
 சினனநரிக் கணணைவன வஞ்சம, சூழ்ச்சி,
 செயநினைப்பான; செய்திடுமுன எனபால சொல்க!
 மனனுகவே சரிநீதி என்று மனனை
 வழத்தினுள் எல்லாரும் வணங்கிச் செனரா

இயல் 43

முரசுரையப்படடது!

கதிர்நாட்டின வீதியெலாம யானை மீது
கடிமுரசு முழக்கினான். அன்னம எனனும
கதிரைவேல மன்னன்மகள இழந்து போன
கவின்“பாண்டி யன்பரிசைத தேடித் தந்தால
அதுபோதே அவனையோ அவன குறிக்கும்
ஆளனையோ அவளமணப்பாள! தேடு வோர்க்கும
எதிர்ப்பில்லை, எவராலும் இடரும இல்லை.
இதுவேழ மன்னவனார் ஆணை” என்றான.

இயல் 44

ஊர்ப் பேச்சுகள.

முழுக்கததைக் கேட்டவர்கள் பல உரைப்பார்
முறையறியா நரிக்கண்ணன மகனாய் வந்த
கொழுக்கட்டை, அன்னததை மணநது கொள்வான்;
கொடுத்திடுவான் எடுத்திருக்கும் பேழை தனனை!
வழக்கததை விடுவானே? வருசம் சூழ்ச்சி
வறறாத கடலன்றே? உறறா தமமை
இழுக்கததான் செயதானே! இருக்கும் பெண்ணை
இழுக்கததான் இச்சூழ்ச்சி செயதான் என்பார்

கள்ளர்பலர் இருக்கின்றா தென மலைக்குள
கைப்பறறிப் போயிருப்பாரா, அங்குச சென்றால்
உள்ளபொருள் அகப்படுமே எனபார் ஆலை
உட்செல்ல யார்துணிவாரா என்று ரைப்பாரா
பிள்ளைகளபோய் அரண்மனையில் விளையாடுங்கால்
பெட்டியினை எடுத்திருப்பார்; அவர்கள் அப்பன்
கொள்ளையடித துக்கொள்வான், அன்ன மென்னும்
'கோக்காத முததை' என்று சிலபோ சொல்வாரா.

பாண்டியன் பரிசு

அவ்வமைச்சன பொல்லாத திருட னன்றோ?
ஆளிலலா நேரத்தில் அடிததுக் கொன்று
செவ்வையாய இநநாளில் அன்னத திறகுத
தித்திபபுக் காட்டி அநத மாமப ழததைக்
கவவிடுவான அளனறக கசகக 'எட்டிக
காயா' என்பார சிலபோ! அநதப பேழை
இவ்வால மரத்தடியில் எனபார சிலலோர!
இத்தோப்பில் இக்கிணறறில் எனபார பலலோர!

இயல் 45

நீலி எனனும தோழியிடம அனனம வந்ததமுரைத்தாள்.

நிலவெரிக்கும இரவினிலே அரச அனனம
நீளினும தோழியிடம நிகழ்தது கினரூள்
சூலையெரிந்து போனதடி! ஆததா வினகை
குறைபட்டுப் போனது அவள மணூளா
நிலைகலங்கக கணுககாலை இழந்து போனா!
நெற்றியிலே வாளினநுனி பட்ட தாலே,
மலைகிகாதத தோளுடையான வேலனுக்கு
வாடிற்றம மலாமுகமும்! எனனூ! எனனூ!!

வீரப்பக சிழவரைநான கண்டேன அனனூ
விளக்கமுறச சொல்லவில்லை எனினும், “பெண்ணே
ஆரப்பன நாட்டுக்கு நரிபி றந்தான?
அதுவெல்லாம இல்லைஇனி நீயே ஆளவாய!
நேரப்போ வதையெல்லாம அறிவார யாவா?
நிலையறியா நரிககண்ணன் கூதத டிகதான!
திரட்டும எனநோயும், ஆததா நோயும்!
சேரப்பல் லாண்டுநீ வாழி” எனனூ.

இயல் 46

நீயியும் அனனமுடி பேசியிருக்கையில நரியின மகன்
பொன்னப்பன் வந்தான்.

பெரியார்வாய்ச் சொற்பலிக்கும என்ருள் அனனம்
“பிழையார்செய் தாலுமவர் பிழையார அமமா!
உரியார்க்கோ தாயகமும் உரிய தாகும்
ஒன்றுக்கும அஞ்சற்க” எனருள நீலி!
நரியாரின் மகனவந்தான் அங்கப போது
நான்உன்றன் அததானனை ருன்சி ரிததான!
தெரியாதா நான்நேற்றுக் காலே, வீட்டுத
தென்புறத்தில் நின்றிருந்தாய் பார்ததேன் என்ருன்!

என்அப்பன் உன்மாமன ஆத லாலே
எனக்குநீ மைத்துனிதான! நானுன் அததான்!
பொன்னப்பன் என்றுபெயர் எனக்கு! நான்,மேல்
போட்டிருக்கும பொன்னாடை பார் நகைபார்!
உன்னைப்போல் நான்அழகன்; அழகி நீயும்;
ஒன்பதுதேர் எனக்குமுண்டு வெள்ளியாலே!
தின்னப்பல பண்டங்கள் வீட்டி லுண்டு
திடுக்கிட்டுப் போவாய்நீ அவறறைக் கண்டால்!

தேனாலும் பாலாலும் என்றன் மேனி
 செம்மையுடன் வளர்ந்ததுண்டு. மெய்தான இநநான்
 மானாலும் கிளியாலும் இளைத்துப் போனேன
 மலர்ச்சோலை தன்னிலநான் ஓடி ஆடி !
 ஆனாலும் ஒருபேச்சுக் கேட்பாய நானே
 அரசனமகன் ! பலர்எனனை மணக்க வந்தாரா ;
 போனாலும் போகடும் அனன் மென்னும்
 பூவையைத்தான் மணப்போமே எனகி னைத்தேன்

வவளவோ வேலையுண்டு முடிக்க வேண்டும்
 இங்கிருந்து போயமுதலில் முரசு றைந்தே
 எவ்வூக்கும் திருமணத்தை முழக்கசு சொல்லி
 எங்கெங்கும் வீதிகளை விளக்கசு சொல்லி
 ஓவ்வொருவீ டும்சிறப்புசு செய்யசு சொல்லி
 உன்பேரும் எனபேரும் எழுதி ஓலை
 செவ்வையுறப பிறநாட்டு மன்னாக கெல்லாம
 திருமணத்தின் அறிவிப்பை அனுப்ப வேண்டும்

மணநதுகொண்டால் என்னிடமே இருக்க வேண்டும் !
 மரியாதை யாயநடநது கொள்ள வேண்டும் !
 பிணமபோல எப்போதும் தூங்க வேண்டாம் !
 பிச்சைக்கா ரர்வந்தால் அரிசி போடு !
 பணமபோடு ! குறைந்துவிடப் போவ திலலை !
 பாலினிக்கும் ! நமவீட்டில் மோபு ளிக்கும் !
 துணிநதுநிறபாய என்னோடு திருடா வந்தால் !
 சுருக்கமென்ன முகத்தினிலே ? அ்தெல்லாம வேண்டாம்.

பாண்டியர் பரிசு

மனைவிஎன்றும் கணவனென்றும் இருந்தால் ஏதோ
மகிழ்ச்சியினால் கலாமபுலாம எனக் கிடத்தல்
அனைவர்க்கும் உள்ளதுதான் ஆனால் நாட்டின்
அரசனென்றும் குடிகளென்றும் இருந்தாலே
எனைவந்து தொந்தரவு செய்ய லாமா ?
எனக்கன்றோ அதுகுறைவு ? நீயே சொல்வாய்
மனிதனுக்குத் தொல்லையுண்டு பண்ணு கின்றாய்
மனைவியா மறறெனன விலங்கு தானா ?

இவ்வகையாய்ப் பொன்னப்பன அடுக்குகின்றான்
இளவஞ்சி, நீலிமுகம் பாரததுப பாரததே
செவவிதழின் கதவுடைதது வருமசி ரிப்பைத
திருப்பி அழைத துள்ளடக்கிக கொண்டி ருந்தாள்
எவ்வளவோ சொல்லிவிட்டான இன்னும் சொல்வான்
எனதமபி உனக்கெனன பகையா ? உன்னை
அவ்வளவாய் மதிக்கவில்லை என்று சொன்னால்
ஆரகுற்றம் ? அப்படி நீ வைத்துக் கொண்டாய் !

மாமியார் ஒன்றுசொன்னால் மறுகுகின் றுயே
மருமகளைக் காப்பதெலாம் யாரொ றுப்பு !
நாமியார அவரைவிடச் சிறியோ மன்றோ ?
நமபிள்ளை குடிகளை வளர்ப்ப வாயாரா ?
மீமீஎன் றமுமஒன்று, மறறும் ஒன்று
வினையாடும், ஒருபிள்ளை தோந டத்தும்
ஆமிந்த வேலையெலாம் அவாபாரக் கட்டும்
அதிலே நீ தலையிடுதல் சரியே இல்லை.

மணவீட்டின் வாயிலிலே கமுகும் தெங்கும்
 வாழையுமகட் டுதல்வேண்டும் ஒருபுறத்தில்
 கண்கணென இசைக்கருவி முழங்க வேண்டும்
 கைகாட்டிக் கண்காட்டி ஆடும் மாதா
 மணியரங்கில அணிசெய்ய வேண்டும் அங்கு
 வருவார்க்கு வெற்றிலையும் பாக்கும் தந்த
 வணக்கத்தைச் சொல்லியனுப புதலும் வேண்டும்
 வாயார நமைவாழ்த்தி அவர்கள் போவாரா.

இவைஎல்லாம் ஒருபுறமி ருக்க நானே
 ஏழைகட்குச் சோறிடடுத துணியும் தந்த
 கவலையிலா திருகுகுமவகை செய்வ தென்று
 காப்புககட டிககொண்டேன அதுவு மினறி
 தவிலஅடிப்போன காத்தெல்லாம் கிழிப்பான் அந்தச்
 சந்தடியை விலக்கிவிட வேண்டும்! மிக்க
 உவகையுடன தாஷிரினைக கடடு கின்றேன
 உன்கழுததை எனபுகம் திருப்பு நன்றாய்

ஏனவெடகப படவேண்டும்? கடடு வோனநான
 இதனாலே யாருனனை இகழ்வார கூறு?
 கூனஎனன? நிமிரநதிருந்தால நல்ல தன்றே?
 கூட்டமாய வந்தவர்கள் போன பின்பு
 ஏனத்தில பசுப்பாலை ஏந்தி வந்தே
 எனக்குமுனக் குமகொடுக்கும் போது நீஎன
 மானத்தைக் கெடுக்காதே சொன்னேன சொன்னேன்
 வாங்கிக்கொள் நான்குடிப்பேன குடிப்பாய நீயும்

பாண்டியன் பரிசு

பிள்ளைகளைத் தூங்கவைத்த பிறகு தானே
பெற்றவள் தூங் கிடவேண்டும அழைவி ருததுச்
சொள்ளொ முக நீமுனடி தூங்க லாமா ?
சொல்லன்றான் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே
பள்ளிக்குப் போகையிலே பிள்ளை கடகுப
பண்டங்கள் கொடுத்தனுப்பச சொன்னான சொல்லி
வெள்ளைவிழி காட்டி உடல் துவண்டு குந்தி
மெ துவாகப் படுத்தப்பின் குறடடை விட்டான.

சிறிகுகின்ற நீலியினை நோக்கி அனாம
தெளிந்திடுமஉள ளாததோடு செப்பு கினரூள
இருக்குமென நானரினைந்தேன அந்தப் பேழை
இவனிடத்தில் இல்லையடி நல்ல வேளை
சிறிகுகஉடல் எடுத்தவனை மணக்கத் தக்க
தேகவைஇலை ஆனலும இவனைப் போலே
பொருத்தமிலான பேழையினைக் கொண்டு வந்தால
பொற்றூலி புனையவே வேண்டும ன்ருள .

இயல் 47

நீலியும் அன்னமுடி நிலா முற்றத்திற் சேராதனா.
அதே இரவில் நரிககண்ணனும் அமைச்சுடி தனித்துப்
பேசியிருந்தார்கள்.

சிரித்திருந்த நீலியவள இரக்க முற்றாள
சிலபேசி நிலாமுற்றம் நீங்கி ஞானிகள் !
விரித்திருந்த மெத்தைமீலே தனிய றைகளுள்
மேம்பாட்டுத் தாமரைக்கண கூம்ப லுற்றாள
கிரிசசென்னும் சுவாக்கோழி வாய டங்கிக்
கிடக்கின்ற நளரிரவில் அமைதி யின்றி
நரிக்கண்ணன தனக்குரிய அமைச்சு னோடு
நடுக்கமொடு பலபேசிக் கிடப்பா னனை

தேனவெறுக்கும் வண்டுண்டோ ! நல அறப்போர்ச்
செயலவெறுக்கும் தமிழருண்டோ ! தெண்ணீர் தன்னை
மீனவெறுத்த துண்டோ ! இவ வனன மென்னும்
மினனா தன திருமணத்தை வெறுத்தது ரைத்தாள் !
எனவெறுத்தாள ? பேரினபம் விருமபு கின்றாள் !
எதை அவள்பே ரினபமென நினைத்தாள ? யாவும்
தானவெறுத்தும், எனகுடியை வேர றுத்தும்
தனபழிநீர்ப பதையே பேரினபம் எனாள்.

பாண்டியன பரிசு

பேழையினை, அதிலிருக்கும் பட்ட யததைப,
பெற்றழின்பு கதிராடடின உரிமை தனனை
வேழத்தா னிடம காட்டி ஆட்சி பெற்று
வெள்ளெருக்கை எனவீட்டில் வளாகக அன்றோ
அழததிலஉழு கினரூள் ” எனன செய்வேன !
அறிவுடையாய உரைஎன்றான ! அமைச்சன் சொல்வான :
பேழைகிடைக் காதபடி செய்ய வேண்டும்
சிலைததுவிட்டால் பேரிழவே என்று சொன்னான

நமைச சோந்த படைமறவா போலஉ டுதது
நடமோடு நின்றிருந்தான் அவன்பால கந்தது
“ சுமந்தபுபோயத தேரோட்டி யிடமகொ டுப்பாய
நாயதான பேழையினை ” என்று சொன்னேன
இமைக்குள்ளே கருவிழியைக் கொண்டு போகும்
எததனவன பேழையினை ஏப்ப மிட்டான
கமழாத புதாபபூப்போல திருடா யாரும்
கதிராடடின ருலைமேலதான இருந்தல் கூடும்

பெருமபாலும் பேழையங்கே இருந்தல் கூடும் !
பெருந்திரளாய ஆடகளைநாம அனுப்ப வேண்டும் !
ஒருவரையும் மலைப்பககம் விடுதல் வேண்டாம் !
ஊர்தோறும் தேடுவதும் தேவை என்று
நரிக்கண்ணன் உரைத்திட்டான. அமைச்சன் சொல்வான :
நம,மலையில் பிறாவருதல் கூடா தென்று
தெரிவித்தல் முறையல்ல. வேழ மனனா
திட்டத்தை நாமமறுத்தல் கூடா தென்றான.

பாண்டியன் பரிசு

ஆம! இதற்கோர் சூழ்ச்சியினை நானு ரைப்பேன
அம மலையில் இப்போதே பூதம ஒன்றை
நாம் அனுப்பி அஞ்சுமவகை செய்யச சொல்லி
நாடெல்லாம் அநிலையைப் பரப்ப வேண்டும்
போமமக்கள் போவதற்கு நடுங்கு வராகள
போயததேடு வாரெல்லாம் நாமே யாவோம
நீமாறு பேசாமல இதனைச் செய்க
நெடுமபேழை கிட்டுமஎன நரியு ரைத்தான்

இயல் 48

நரிககண்ணனின் ஏறபாடடினபடி “ எட்டி ”
எனபான பூதமேயல மலைமேல ஏறிக
கூச்சலிடடான.

“ எட்டி ” எனும் ஓர் ஆனை அழைத்து வந்தே
எரிவிழியும் கருமுகமும் நீண்ட பலலும்
குடடைமயிர விரிதலையும் கொடுவாள கையும்
கூககுரலும், நீர்ப்பாமபு நெளியும் மாரபும்
கட்டியதோர் காருடையும் ஆக மாறறிக
காணுவார் நிலைப்படியே பூதம் ஆககி
விட்டார்கள் மலையினமேல ! “ எட்டி ” நின்று
வெளியெல்லாம அநிரசசியறக் கூச்ச லிட்டான்

இயல் 49

பூத்ததைக் கண்டவநம் கேள்வியுற்றவநம்
அஞ்சி நிலைதலைநீதோடினாகள.

ஔளிவினைக்கும் கதிரவனும, தோன்றுக காலை
உயிர்வினைக்க நெலவினைக்கும் உழவ ரெலலாம்
களிவினைக்கும் தமிழாலே பண்டி தாகுகுக்
கலைவிளகுகும் எளியநடைப பாட்டுப பாடிக்க
குளிர்வினைக்கும் மலைசாரநத நன்செய நாடிக்க
கொழுவினைக்க உழசசென்றா, காநில கேட்டார்
வெளிவினைத்த கூசசலினை! மலைமேற கண்டார்
விழிவினைக்கும் எரியோடு கருமபூ தததை!

ஆழந்தடிக்கும் ஏரடியும் தாறறுக கோலும்
அயலடிக்கும் வாலஎருதும் நோககா ராகி
வீழந்தடித்ததுக் கொண்டோடி நகர டைந்து
விலாஅடிக்கும் பெருமுசு விட்டு தினறு
குழந்தடித்துத் தினனொரு கரிய பூதம்
சுடரடிக்கும் கொடுவாளும கையு மாகத
தாழந்தடிமேல அடிவைத்து வருங்கால அந்தச்
சுந்தடிக்கேட டடியேங்கள் வாழந்தோம் என்றார்.

பாண்டியன் பரிசு

இதுமட்டும சிலர்உரைக்கக் கேட்கு மட்டும
இன்னொருவன் புளுகினான் இயன்ற மட்டும் :
அதுமட்டும தனியல்ல வான மட்டும
அளவுடைய ஐந்தாறு பெருமபூ தங்குகள
குதிமட்டும நிலத்தினிலே தோன்ற வாசிக்
கொண்டமட்டும ஆடகனையம வாயிற கௌவி
எதுமட்டும வருவேன்என் றெனையே பராக்கும
என்மட்டும தப்பினேன் என்று சொன்னான்.

வாலிருந்த தா?என்றே ஒருசேய கேட்டான
வாலிலலை பின்புறத்தில் எதோ ஒன்று
கோலிருந்ததோ என்றும கொடியோ என்றும்
சூறமுடியா நிலையில் இருந்த தென்றான
மேலிருந்து வந்திடுமோ என்றான அந்த
வீதிவரை வந்ததனைப பாராதேன் என்றான
காலிருந்தும் போதாமல இறக்கை வேண்டிக்
கடிதாக ஒடினான் ஐயோ என்றே!

அவனோடக் கண்டொருவன ஓட அங்கே
அத்தனைபே ரும்பறந்தார! பூதம்! பூதம்!
இவனோடி வந்ததெனக் கூச்ச லீட்டார!
இவவீதி அவவீதி மக்கள எல்லாம்,
கவனோடும கலைப்போல விரைந்தா ரேனும்
எவவிடத்தில் போவதென்றும் கருதீவிலலை
கவலைஎரு துகளபோல மக்கள யாரும்
காலகடுக்க நகாசுற்றிச சுற்றி வந்தார.

அத்தெருவில் அவவீட்டில் பூத மென்றும்
 அதுபூதம் இதுபூதம் எனப்பு கன்றும்
 தொததுகின்ற வெளவால் போல் மரத்தின் மீதும்
 தூங்குகின்ற பூண்போல பரண்கள மீதும்
 முததெடுக்கும மனிதர்போல கிணற்றி னுள்ளும்
 மூடடையினைப் போலவீட்டின இருக்கி னுள்ளும்
 மொயததிருக்க லாணாகள ! கருத்தின பூதம்
 முன்னிறகும பூதமாய எங்கும் கண்டே

முனநடப்போர பினவருவோர தமமை எல்லாம்
 முகமதிரும்பிப் பாக்குமமுனம் பூதம் பூதம்
 என்றலறி எதிர்வருவோர தமைஅ னைக்க
 எனசெய்வோம் பூதமென அவரும் ஓடி
 நின்றிருக்கும் குதிரையையோ எதையோ தொட்டு
 நிலைகலங்கி விழுமபோதும் புழுதி தூற்றி
 முன்றிலிலே பிள்ளைகளின கண்கெடுத்தது
 முழுநாட்டின எழில கெடுக்க முழக்கஞ செய்வார.

இயல் 50

அமைச்சன மகனுடி பேழை தேடத் துவக்கினான்.

நாடுமுழுதும் பூத நடுக்கம் கொள்ள
நரிக்கண்ணை ஆட்களெலாம் பேழை தனனைத்
தேடுவதில் இருந்தாராகள தெனம லைமேல !
சிலஅறிஞர் நாமபேழை தேடப் போனால்
கேடுபல சூழநதிடுவான புதிய மனனை,
கிடக்கட்டும நமக்கெனை எனறி ருந்தார !
பாடுபடடுப பாரப்போமே எனநி னைத்தே
பலஇடத்தும் அமைச்சன்மகன அலைத லுறமுன் !

சீனிளனும கணக்காயன தனபால கடுகும்
நிறலுடைய இளைஞர்களை அழைத்த ஸைத்ததுத
தானினைகரும் இடமெல்லாம் தேடச் சொல்லித்
தளாவினறி முயன்றிடுவான அனன மென்னும்
தேனிதழாள வானியிராத சோலை தன்னில
திண்ணையிலே உட்காராத வண்ணமாக
ஏனடியே நீலியே பேழை தனனை
யானடையும நாள்வருமோ என்று ரைவாள்.

இயல் 51

நீலியோடு அனனம் !

நீனைக்கையிலே எனநெஞ்சம் எரியு தேடி
நினையாமல இருப்பதற்கோ வழியு முண்டோ ?
பனைக்கைஉறும் களிறுபோல தந்தையாரும்
படநுமலாக கொடிபோலும் அனனை யாரும்
எனைக்கையிலே ஏந்திவளாத தார்கள ஐயோ !
ஐற்கையிலே துடிக்கையிலே என்றன பெண்ணே
உனைக்கையிலவைத தோமஇப்போ துளத்தில வைத்தோம்
உயிர்விட்டோம் அயலவிடுத்தோம் எனச சென்றாரோ.

நன்செய்வாய்ச் செநநெல்லாம பொன்மலைபோல்
நனிகுவிக்கும் கதிநாடின் முடிபுனைந்த
பின்செய்வாய் அருஞ்செயல்கள் அறச்செயல்கள் !
பெருநூலின் ஆராய்ச்சி, இளமை போகும்
முன்செய்வாய் என்றுரைத்த என்பெற்றோர்கள்
முதுநாடடை விட்டாவி முடியும் போதில
என்செய்வாய் என்செய்வாய் என்றன் பெண்ணே
என்பபரிவாயக் கதறிற்றோ அவரின் செவ்வாய்

இயல் 52

துயந்நுடி அன்னததை, ஒடம ஏறி உலவ
நீலி அழைத்தாள.

விழிப்புனலில் குளிப்பவளாயத, துன்ப ஆற்றின
மேற்றுறையும் காணளாய இவ்வா றெல்லாம்
கொழிப்பாளநெஞ் சிளகுமொழி! அன்ன மேபூங்
கொடியேநல இளம்பிடியே வளாநத தேக்கின
செழிப்பினிலே நிழலசாயநத செய்யாற ரேரம்
திருத்தமுற நிறுத்திவைத்த ஒடம ஏறிக்
கழிப்போமே நேரததை! எனருள நீலி!
கையூன்றி எழுந்திருந்தாள தையல நலலாள

நீாதேவகும் செய்யாறறின ஒடம, துன்பம்
நினைந்தேங்கும் அன்னததை நீலி யைப்பூந்
தாரதாங்கும் தட்டம்போல தன்பால தாங்கத்
தடககையால துடுப்பசைய ஒட்டு வாரகள்
ஆர்தாங்கள் எனக்கேட்டும இன்பம் ஊட்டும
அருமபாட்டுப் பலஇசைத்தும் ஒட்டலாரா ,
சீாதேவகும் வெள்ளன்னம் அசைநதி டாது
செல்லலபோல தெண்ணீரில் சென்ற தோடம்

தேவகிநிறகும் புனல்மீது செலலா நிறகும்
செமபடகில ஒருபுறததில சரிதத வண்ணம
பாங்கிநிறகப பாராததுநினை அனனம சொலவாள
பாரடிநீ மேறறிசை வானததை! அங்கும்
தேவகிநிறகும் பொனனாறறில செழுமா ணிக்கச
செமபருதிப படகோடும்! கீழ்த்தி சைவான
வாங்கிநிறகும் ஒளியைப்பார! காடசுத தேனில
வண்டடிநாம எனறுரைதது மகிழநது நினருள.

இயல் 53

படது ஆறறில போடிபோது, மழையுடி பெருங்
காறறுடி!

கீழ்க்கிணேநோக் கிப்படசு செலலும போதில
கேள்விஇலார் நெஞ்சம்போல இருண்டு, நீளும
வழக்குடையார செலவம்போல மினனி மாயநது
வண்பொருளை இழந்தான்போல அநிரநது பினனர்
மழைக்கண்ணீர் உசுதததுவான! மேறகி னினறு
வநததுசெய யாறறினிலே பெரிய வெளளம
பழக்குலைமேல எறிநதகுறுந தடியே போலப
பாயந்ததொரு பெருங்காறறுப படசு நோககி!

புமமாலா காடுதென்று கைவிட டாராகள
தடநதோளால படகோடடும மக்கள யாரும்!
இமமாநி லததினவாழ விதுவோ என்றே
இழைபோலும இடையுடையாள அழுதாள! நீவி
கைமமீது தலைசாயததுக் கதற லாளுள்!
கவிழநதுபோம நிலையினிலே வநத ஓடம,
செமமாணூர்க் கரையினிலோரா குடிசைக குள்ளே
தெரிநததுதாயக் குமசேயக்கும! விரைநதெ முந்தே,

இயல் 54

ஆததாவேவாடிநடுத வேலன ஓடி ஓடததை நிறுத்தி,
இருவரையுடி தன துடிசைகதக கொணாரதான.

“ விடை ” என்று கேட்டானசேய ! நடளன றுளதாய !
விரைநதோடிப பெருமரததில கயிறு கடடி
நெடுமுனையை ஒருகையாற பறறி நீநதி,
நிலைதவறும ஓடததில ஏறிச, சேநதிக
கடிதினிலே ஓடததைக கரையிற சோததான ;
கசங்கியலா கொடிபோலக கிடநத அனனத
துடியிடைககும் நீலிககும் தோள கொடுததுச
சுரைபடாநத சிறுகுடிசை தனனிற சோததான !

கண்ணேளன அனனமே, நீயோ ? நீயோ ?
கனிமொழியே நீலியே நீயோ ? நீயோ ?
மண்ணை நீபிறந்தி ருகக ஆறறில
மழைப்புனலும பெருங்காறறும உனனை மாயகக
ஒண்ணுமோ ? என்றுரைததுக களைப்பு நீக்கி
உடைமாறறிக குடிநீரும காயசசித தநது
தண்ணென்று தரையிருககும் என்று சென்று
தடுக்கிட்டுத தலையணையும் இடுப்புக்க கீநதே

பாண்டியன் பரிசு

நீனைந்த குழலுக்குச்சந் தனமபு கைதது
நளிநுண்டோ எனநெறறித தொட்டுப் பார்த்துப்
பனமபழததின் சாறட்ட பனாட்டும தேனும
பரிநதளிததுக கருவகுயிலை அருநதச சொலலி
நினைநதிருநதேன் மறநதுவிட்டேன செங்க ருமபை
நெறிததெடுதத சாறறுக்கற கண்டு காய்ச்சப !
புனைந்துவைத்தேன் முலலையிலே கண்ணி ஒன்று
புரிசுமுலில வைஎன்று தநதாள ஆததா !

இயல் 55

அனனம், வேலன் அன்புப் பேச்சுகள்.

ஆததாவே இவாயாரான றனனம் கேட்டாள
அவனதான என்மகனென்று சொன்னாள் ஆததா!
தீததாவும் கண்ணுடையார வேழ நாட்டார
சிறைபிடிக்க வருகையிலே மறித்தே எனனைக்
காததாரும் இவாதாமோ? எனருள் அனனம்!
கடமைபுரிந தானஇவனே எனருள் ஆததா!
வாயத்தீரே மானத்தை உயிரைக் காக்க
மறப்பரிது நுமநன்றி எனருள் அனனம்!

ஒருசறறும பயனில்லா உடம்பை, வாழ்வோ
உண்டில்லை என்னுமொரு மினனைத், தினன
நரிசறறும விலகாத கூடடைச, சானரோ
நகைப்புக்கே இலக்கான குமிழி தனை
முரசுககு வாயலயாக் குறட்டில் மனனா
முடிசாயக்க நெடிதாண்ட மனன ரினபெண்
ணரசுக்கோ ஆட்படுத்தா திருத்தல வேணமும்?
அறிவுக்கோ இழிவுதனை ஆகக வேண்டும!

பாண்டியன் பரிசு

எணைசுன்ற தந்தைக்கும் தாய்க்கும் மக்கள்
இனமசுன்ற தமிழ்நாடு தனகுகும் எனலு
தினையளவு நலமேனும கிடைககு மெனரூல
செததொழியும் நாளனககுத திருநா ளாகும்
பனையளவு நலமேனும தன்ன லததைப
பாராபபாரோ மககளிலே பதடி யாவான்
உணைஒன்று வேண்டுகினறேன எனலு ஆவ
துண்டெனரூல அதறகென்றன உயிருண டென்றூன

‘ இழநதபாண் டியனபரிசைத தருவாரக கெனனை
இழநதபோ வேன ’ என்று முரசம் எங்கும்
முழக்கியலூர் சேதியினை அறியீர போலும் !
முயலாமே இததனைநாள கழிததீர போலும் !
பழமபெரிய பாண்டியரூர பேழைக் குளளே
பலைவர்தமை ஒழிததிடுமலூ குறிப்பும உண்டு !
கொழுததபுகழ உமக்குண்டு கொண்டு வந்தால !
கொடைகொடுதத தாகும்இந நாட்டுக் கென்றூள

பேழையின தடையாளம, பறிபோய்விட்ட
பினநிலைமை, முன்னிலைமை, பூதச சேதி,
ஆழ உரைத திடலானா அனனம்¹ வேலன
அததனையும் கேட்டிருந்தான “நானே மெதத
ஈழமகன் ; நரிக்கணணா ஆணை எங்கே
யானெங்கே, ஆயினுமஎன கடமை உண்டு
பேழையினைக கொண்டுவந்து தருவேன ; அன்றிப்
பேருலகில உயிர்வாழேன ” என்றான் வேலன்

மூர்த்தியன நரிககண்ணை, காண வண்ணம்,
மறைததவளும், வேழனிடம் வழுகும் இடடுக
காததவளும், நோநினறே இனறும் அனறும்
காததவளை ஈன்றெடுததுப பாலும் ஊடடிக்
காததவளும், இனிககாப்பா ளும்,பெண ணளின்
கண்ணெனவே வாழ்பவளும் ஆன அனபின
ஆததாவின் இடதுகைக் நோக்கி நோக்கி
அழுகிருநதாள வீரபபன் நிலைக்கு நைநதாள.

இயல் 56

கொய்யாக தடியில் வீரப்பன், ஒரு தடிசையில்
இருக்கிறான். தோழன் ஒருவன் வந்திறான்.

செய்யாற்றின கரையினிலே, செமமானூரில்
செல்வனையும், மனைவியையும், விட்டு வேறு
கொய்யாக்கு டிக்குச்சென ருனவீ ரப்பன்,
கொய்திட்ட காலோடும ஆட்க னோடும!
எய்துமோர காலநோயால் அவன் டததில்
இரவினில்லா குடிசையிலே இருக்கும போதில்
ஐயா என ரொருதோழன் அழைத்தான், “இந்த
அரசாட்சி நமமிடததில் வந்த” தெனறான்.

மாட்சியுறும மன்னவனைப் பினலை குததி
மன்னவனின் இன்னுயிராய, வையத தினகண்
காட்சிக்கோர ஓவியமாய, வாழந்து வந்த
கட்டழகை வருசத்தால் வெட்டி வீழத்தி,
வாட்சுழலால் உயிரசுழலக, கணக்கில் லாத
மககளைவீழத துங்கொடுமை தீரா இந்த
ஆட்சிக்குப் புறம்பாயநான் இருக்கும போதே
அற்றதுகால! அரசுபெற்றால் உயிர்போம என்றான்.

இருட்டறையில் உள்ளதடா உலகம்! சாதி
 இருக்கின்ற தென்பாணும் இருக்கின் றுனே!
 மருட்டுகின்ற மதததலைவா வாழுகின றுரே!
 வாயடியும் கையடியும் மறைவ தெந்நாள?
 சுருட்டுகின்றூர் தம்கையில் கிடைதத வறறைச!
 சொத்தெல்லாம தமக்கென்று சொல்வார் தமமை
 வெருட்டுவது பகுத்தறிவே! இலலை யாயின
 விடுதலையும் கெடுதலையும் ஒன்றே யாகும்

எல்லார்க்கும் எல்லாமென றிருபப தான
 இடமநோக்கி நடக்கின்ற திருத வையம ,
 கல்லாரைக காணுங்கால கலவி நலகாக
 கசடர்க்குத தூக்குமரம அங்கே உண்டாம
 இல்லாரும அங்கிலலை , பிறனந லததை
 எனதென்று தனியொருவன சொல்லான அங்கே ;
 நல்லாரே எல்லாரும அவ்வை யததில
 நமக்கெனை கிழியடடும பழம்பஞ சாங்கம!

என்றுரைத்தான் வீரபபன! தோழன சொல்வான் .
 எழிறபாண்டி யனபரிசைத தேடு கினரா.
 தெனமலையிற பிறர் அணுகா திருக்கும வண்ணம
 செயதுவிட ஒருவனை அம மலைமேல ஏறறித
 தினனவரும் பூதமிது என்று சொல்லித
 தெருவாரை அழுமபிள்ளை ஆககி வைத்தே
 அன்னவரே பேழையினைத் தேட லானா
 அமமலையை இன்றளநதால ஆளமட டநதான

வீடெலலாம தரைமட்டம், ஆல இருந்த
வேரெலலாம பறித்ததிலே கிணற்றின மட்டம்!
காடகமுந்த நீருற்றின ஆழங் காணில
கடலுண்டே அதுநமக்குக் கணுககால் மட்டம்!
நடறற கலைப்பொருள்கள் இருக்கும் மனறம்,
எண்ணறற ஆயகூடம், பள்ளி, இரத்த
நாடழிய ஆளுகின்ற நரிககண ணறகோ
நலலறிவோ அணுவுக்கும் மிகவும் மட்டம்!

முட்டையொடு கழுதைநடந திருக்கும், பினனே
முழுககூனன ஏகாலி செலவான, அந்தப்
பாட்டையிலே பருசுகிறை கூடை போகும்,
உழவாக்குப் பழங்கூழும் எடுத்தசு செலவார,
கூட்டுநீ லசசாயம் கொண்டு செலவார,
குறுக்குநெடுக காயமககன பலபோ செலவார,
காட்டாளோ பூதமஎன்பான, அஞ்சி வீழ்வார!
கருமபூதம் வெண்பூதம் ஆவார யாரும

அரணமனையின் யானைவரப, பூதம் என்றே
அலறினா, மாவுத்தன! வைக்கோல வண்டி
எருதினமேல வீழ்ந்தான! சாயந்ததுவைக கோலும்!
எழுப்பிவைத்த சாரந்தான நெளிய, உச்சி
இருந்தகோல லாற்றுக்கா ரனகுதித தான!
எரியடுப்பால் கூரையுமவைக் கோலும் பற்றித்
தெருப்பற்றி எரிகையிலே, பூதம் அங்கே
சிரிப்பதென அலறினா அடுத்த ஊரார்!

அஞ்சவைகுகும் பூதத்தை அஞ்ச வைக்க
 ஐஞ்சாறு பூதத்தை நாம னுபபிக
 கொஞ்சிவினை யாடவிட்டால நல்ல தாகும்
 கூறுகநீர் விடைஎன்றான, அதனைக கேட்டு
 நெஞ்சிலவைததே வீரபபன், “வேண்டு மாளுல
 நிகழ்ததுவோம நடபபதெலலாம அறிய வேண்டும்
 வஞ்சமுறற நரிககண்ணன ஆடகள, எந்த
 வழிசசென்றா என்பதையும் காண்போம” என்றான்

‘கொண்டுவந்த பேழையினை மகனி டததில
 கொடுபபதெனில, நானகொடுததால சிக்கல உண்டாம்.
 பண்டெனது செயலைஅவன அறிய நேரும்;
 பாண்டியனார் பரிசினையும் வெறுப்பான்’ என்று
 தொண்டுகிழ வனபுகன்றான்! “மகனி டததில
 சொல்லாமல பிறாகையால கொடுப்பீர” என்றே
 அண்டையிலே இருந்தஅவன சொல்ல, ஆமஆம
 அதுநன்று நனறென்றான அவவீ ரபபன்!

இயல் 57

.நரிககண்ணனின் அமைச்சன டிகனான
நீலன, நீலியைக காணுகின்றன.

அமைச்சனமக னானவர் நீலன எனபான,
அருளுசூழ்ச்சி செயவதிலே மிகககை காரன!
இமைக்கின்ற நேரமதும் வீணாக் காமல
எழிறபாண்டி யனபேழை, அனனம, ஆட்சி
நமக்குவரு மோ என்று நினைததா னுகி
நலலபல சூழ்ச்சியெலாம நாடுகின்றன.
சிமிழககாத கண்ணேடு, தெருககள தோறும
சிறறாகள் மறறுமுள இடததி லெலலாம

அனனததைத தேடுகையில், நீலி அங்கே
ஆறரேராம கின்றிருந்தாள, மாலைப போதில!
இன்னவளை ஆராயவேன எனநெ ருங்கி
“எனனவியப பிதுநீலி? தேடிப போன
கன்னலொன்று காலடியிற கிடைதத தைப்போல
கண்ணெதிரில கிடைததாயே! எனஎண் ணதைத
உனனிடததில சொலலிவிட வேண்டும், எனனை
எவவழிநீ விட்டாலும ஒப்பு கின்றேன

எந்தநதை என்னிடத்தில் இன்று வந்தார் :
 எப்போது மணமபுரிய எண்ணு கின்றாய்
 எனறுரைத்தாரா யானுரைத்தேனை இவ்வை யத்தில்
 எனனுளத்தைக் கொள்ளைகொண்ட பெணு ஒருத்தி
 பொனவேலி தனிலுண்ணு ! நீலி என்று
 புகழுவாராகள அவளினபோ ! அனனத திறகும
 இன்னுயிரைப போன்றுள்ளாள ! அவளை யன்றி
 எவனையுமநான மணமபுரியேன என்று சொன்னேன .

மாந்தளிர்ரால மெலலுடலும், மணககும செநதா
 மரையிதழால் வாயிதழும் உடையாய கேட்பாய,
 சாய்நதுதிடா எனவிழுநதாரா என்றன தநதை !
 “ தலைகொழுத்த பிள்ளையே அமைசச னுக்கு
 வாயநதிருககும பிள்ளை பாங்கியைப்போய
 மணமபுரிநதால எனஆகும ? ” எனதது டித்தாரா
 தீரநத்தினி அவளிடத்தில் சென்ற உள்ளம
 திருமபாது , தீரப்பென்றேன ஒப்புக் கொண்டாரா !

என்ன நீ நினைக்கின்றாய் ? அனனத திறகே
 எழிற்பேழை தனைத்தேடித்த தநது, பினனா,
 அனனத்தை ஏனமணகக லாகா தென்றால்,
 அவள எனறன கண்ணுக்குப் பிடிக்க வில்லை
 பொன்னுககுப் பித்தனையோ ஓத்த தாகும ?
 பூவுக்கு நிகராமோ சருகின குப்பை ?
 மினனலிடை, கன்னலமொழி, இன்னும் சொன்னால்
 விரியுலகில ஒருத்தி நீ, அழகி உச்சி !

பாண்டியன் பரிசு

ஒளியேனும் வானத்தை மறத்தல் கூடும்
உயிரேனும் உடம்பதனை மறத்தல் கூடும்
எளியேனும் உமைமறத்தல் உண்டோ? அன்றி
எனையேனும் நீமறத்தல் உண்டோ? பசுசைக
கிளியேனும் சூயிலேனும் கேட்டால் நாணக்
கிளத்துமொழி அன்னமநம் தொருமைப் பாடடைத்
துளியேனும் அறிவதுகூடாது; சின்ன
சொல்லேனும் வெளிப்படுதல் கூடா தெனருள

விழிபார்க்க எண்ணிடுமே உனனை! யாரும்
விலைபார்க்க இயலாத முததே! நாணுன்
வழிபாராதது கிறகுமிடம் சொனனலை நீயோ
வரப்பாராதது முகம்பாராததுப் போவேன! இல்லை
ஒழி! பாராததுப் பாராததுநீ எனகின ருயோ,
ஒழிந்தேனான நெண்ணிநீ எனையு தைத்த
சூழிபாராக்கத தானவருதல் முன்னே சொனனலை
'கோவையிதழ் சுவைபாராததுப் போவேன எனருள.

மனறிரண்டு தெரியுமன்றே அவறறில் நெலவி
மரமிரண்டின நடுவுள்ள பொதுமன றுக்குள
இனறிரண்டு நாட்களிலே வருவேன! வந்தால்
எனக்கிரண்டு பட்டாடை தருவீர்! மெல்ல
ஒனறிரண்டு பேசியபின சுப்பல ஒன்றை
உளியிரண்டாயத தறித்ததுபோல பிரிதல் வேண்டும்!
'பொன் திரண்டு வந்தாலும் சரிதான என்னைப்
'போட்டிரண்டாய வெட்டினும் கில்லேன எனருள்.

எததடையும இல்லையடி மாம ரததை
 இசைநதடையும கருங்குயிலே ! கதிர்நாட் டானின
 சொததடையக் கவர்ந்ததன்றி அனனத துக்கும
 சூழுகினரூன வாழவுக்கே தடைகள் எனரூல
 இததடைகள் நீங்குதற்கு முயலகின் ருளா ?
 எழிறபாண்டி யனபரிசின நிலைமை என்ன ?
 கொததடையும மலாக்குழிலே எனனி டததில
 கூறுதற்குத தடைஎனன எனரூன நிலை

கூடுவிடடுத தாயைவிட்டுப் பறநது விட்ட
 குயிறகுஞ்சு போலனனம் ஒருததி, மனனா
 வீடுவிட்டு வேலைவிட்ட ஆத்தா, வேலன,
 விரலவிட்டே எண்ணிடுமித தொகையுள ளாராபோய்த்.
 தேடிவிட்டால் கிடைததுவிடு மோஅப பேழை ?
 தீனியிடடுக கோழியினை மடக்கு வாராபோல
 மூடிவிட்டாரா பேழையினை ! அவர்கள் கொஞ்சம
 மூச்சுவிட்டால் தானேநாம அறிதல கூடும ?

இடக்கையோ ஆததாவுக் கில்லை ! இவ்வா
 றிருக்கையிலே அவளதுணைவா வீரப பாக்கோ
 நடக்கையிலே ஊனறுதற்கோ கணுககா வில்லை
 நறுக்கையிலே பொனவீசும ஒளியாற செய்தே
 எடுக்கையிலே அமைவுறற மேனி யாட்கோ
 இயற்கையிலே இடையிலலை எனபாா கறரோ !
 படுக்கையிலும் விழிக்கையிலும் பலகை. ஓலை
 படுக்கையல்லால் வேலணுககோ நினைவே யிலலை

புரண்டியன் பரிசு

எதுமுடியும் அவராலே? என்றாள் நீலி!
ஏன்முடியா தென்கினரூய்? புல்லூர் தனனில்
புதுமுடிவே தனவிட்ட மறவா தமமைப
புறங்காணச செயதானே வேலன? ஆததா,
முதுமுடியான கதிரவேலன பெறறெடுத்த
முனமுடிந்த மேகலையாள் அனனத திறகோ
“இதுமுடிய இதுசெய்வாய்”—என்று கூறி
ஏறறமுடி வைசெய்யும் ஆறற லுள்ளாள்!

ஆததாவின துணைவாயா? அறியேன என்றாள்
ஆனமடமும் உளவறியுண்ணி நீலன!
கூததாடிப பிழைப்பார்போல தோன்று கினரா.
சூடிசையிலே அப்பொருளும் கண்டேன என்றாள்
பாராதாயா எனனென்ன உடைகள் என்றான்.
படைமறவா உடை, இந்த வைய வாழவை
நீததாரின உடை, பலவும் கண்டேன என்றாள்
நீசொல்லும் வீரப்பா எங்கே என்றாள்.

“போவிரைவில்” என்றுரைத்தாள் ஆததா! அனனோ
போய்விட்டாரா எமைவிட்டே எந்த ஊரககோ!
வாவிரைவில் என்றுரைத்தால் வருவாரா போலும்!
மறுததுரையார ஆததாவின மொழியை என்றாள்.
திவிரைவில் கொல்லுதல்போல பூதம் வந்து
தெருவாரைக கொல்லுவதால் என்றன அன்பே
நீவிரைவில் போஉன்றன் சூடிசைக் கென்றான்
கீவியவள் சூலுக்கென்று சிரித்ததுச சொல்வாளா.

ஊருக்குட் பூதமெனப் புளுகி னேரின்
 உளததை நினைத்துநான சிரித்தேன , அன்றார்
 நேருக்கு நேரடையும தீமை தன்னை
 நினைத்துநான சிரித்திட்டேன எனறன வாழுவின்
 சீருக்கு வாயத்திருக்கும் அன்பே, பூதச்
 சிறுசெய்தி நம்புகினறீர் உமமைக் கண்டால்
 தேருக்குச் செப்பனிடட முட்டுக் கடடை
 சிரிக்குமெனில நானசிரித்தல வீணே எனறாள்.

உன்னகத்தை யறிவதற்கே இதனைச் சொன்னேன்
 உயிராவகையில் பூதம்என ஒன்று மில்லை
 தன்னகத்தில் வளாநதுவரும் மடமை யினபேர்
 தன்னடியால் நடவாத பூத மென்று
 சொன்னகற்றோ மொழியினைநான ஒப்பு கின்றேன
 தொன்மைஎனும் உச்சியிலே அறிவால் வாழ்ந்த
 பொன்னகத்தில் தமிழகத்தில் தாய கத்தில்
 பூதமஎனும் சொல்லுழைதல் புதுமை எனறான.

தீங்களிடம குளிரபோலும் கதிர வனபால
 செந்தழல்போ லுமபூவில் மணமே போலும்
 உங்களிடம எனக்குளள அன்பின மீதில
 ஒருபழியும் நேராமல விரைநது நீவிர,
 தங்களிடம நோக்கியே செல்ல வேண்டும்
 தமிழகிகாதத அமுதமொழி மங்கை அன்னம்
 இங்குவரக் கூடுமன்றே எனறாள் நீவி!
 இன்னும்ஒரு சேதிஎன்று சொல்வான நீலன் :

யாண்டியன் பரிசு

என்பொருட்டு நின்னழகை, அனபை ஈந்தாய்
எதன்பொருட்டு நானிதனை மறத்தல வேண்டும்?
நின்பொருட்டு அவளுக்கோர் நன்மை செய்ய
நினைக்கின்றேன் அன்னநதான இழந்த பேழை
யின்பொருட்டுப் பொருள், ஆவி உடலவேண டாமல்
இனியுழைக்கக் கடவேனநான்! அன்பு நீலி,
தன்பொருட்டு வாழ்வானோ ஏழை! மக்கள்
தம்பொருட்டு வாழ்வானோ செல்வன் என்றான்.

நின்னையும்பன் மலர்க்கையும் கொண்டி யாககை
வேண்டுமென அமைத்ததென விளங்கும் அன்னம்
தன்னையும்நான் அறியேனே! வேழ, நாடு
தனிலிருந்து வந்துள்ளேன் ஆத லாலே
என்னையுந்தன தொண்டரொடு சோததுக கொள்ள
எழிலுடையாள் இடத்திலநீ மொழிதல வேண்டும்!
பொன்னையும்வாரப் படநுணமை தனையும் வையப்
புகழ்கொள்ளச் செய்திடுமபெண் ணழகு நங்காய!

நலங்கிடவே கதிநாடடை எப்ப மிட்ட
நரிகுத்தான் எனதநதை அமைச்சன்! மெய்தான்!
குலங்குநகை முததாகக் கொழிகும் பெண்ணே!
கொடியவனைத் தொலைப்பதென்றை தநதை நோக்கம்!
விலங்குபழக கிடுவானின் வெள்ளா டொன்று
வேங்கையிடம் நெருங்கையிலே மகிழ்வ துண்டோ?
தெலுங்கினிலே பாடிடுமோர் தமிழன் செய்கை
தேனென்ற நினைக்கின்றோ தமிழ் கத்தாரா?

ஃப்ப்புங்கை யில்கொடுவாள உடையான அநதக
கொடுங்கொடியான நரிக்கண்ணன எனிலள நககோ
வேபபங்காய ! அவனுமளனை விதைபற ருத
வெள்ளரிக்காய என்றுநினைத திடவு மிலலை !
தீபபொங்கும மலையடியில் வாழு கினறேன
சிலிரக்கினற குளிரதெனறல உலவும தெனனந
தோபபிங்கே காணுகினறேன ! குடியி ருபபேன்
சொலஒருசொல அவளிதததில் என்றான நீலன

கருமபலல ; அதுபிழிந்த சாறே போலும்
கழறுகின்ற மொழியுடையாள அனனம நெஞ்சம
இருமபலல ! நானசொல்வேன ஏறறுக் கொளவாள !
இருநாளில் பதிலுரைப்பேன என்றான நீலி !
அருமபலல ! கண்ணலல அவவா றேசெய !
அனுபபென்னை ! இனிப்பான தேனே ! சறறே
திருமபலலல் தீரஎன்று செப்பிச சென்றான
தேனிதழாள அவனபிரிவால தியங்கி நின்றான .

இயல் 58

ஊர்ப் பேச்சு!

இதனைநாள் ஆயிற்றே பேழை எங்கே?
இந்நாட்டில் அதுவிருந்தால் வெளிப்படாதோ?
முதன்னை வெண்ணகையாள் திருமணந்தான்
முடியுநாள எந்நாளோ எனபார் சில்லோர்!
வைத்தவர்கண் ஏமாறக் கவாநது சென்றோ
வணகடலில் போட்டாரோ? நரிப்போ கொண்ட
எத்தனவன தானெடுத்துப் பேழை தன்னை
எரித்தானே என்றுரைப்பார் மறறும் சில்லோர்!

நறபேழை கிடைத்திட்டால் நரிக்கண் ணற்கு
நலமல்லால் தீமையிலலை எனபார் சில்லோர்!
பொறபேழை கிடைத்திட்டால் நரிக்கண் ணற்குப்
பொல்லாங்கே ஆதலினால் மறைத்தான் என்று
சொறபலவும் விரிப்பார்கள சிலர்! இப் பூத்த
துயா என்று தீரநதிடுமோ எனபார் சில்லோர்!
தெற்குமலை காடுநகர் நாடு யாவும்
தேடுவதாய அழிகின்றோ எனபார் சில்லோர்!

இயல 59

வேழ மனனனுடி அமைச்சனுடி!

வேழவனும அமைச்சனெடு வீற்றிருந்தான்
விளக்கமுறு திருமனறில்! உரைக்க லானை!
பாழடைந்த இருள்வீட்டில் விளக்கு, வானப
பனிப்புக்கையில் எழுந்தகதிரா, அன்னம எனபாள்!
வாழஒரு பாண்டியனா பரிசு வேண்டி
வாடுகின்றான்! நாளபலவும் வறிதே யாகப்!
பேழையினை நரிககண்ணை தானும் தேடிப்
பெருந்தொலை யடைகின்றான் என்று சொன்னான்.

அப்பேழை நரிககண்ணை னிடத்தே யிலலை
அவனதனை யிழந்ததுவும் வியப்பே யாகும்!
ஒப்பேதும் இல்லாத மங்கை யன்னம்
உடலஉடைமை ஆவியெலாம் பேழை என்று
செப்பினான்! அதிலென்ன ஐயப் பாடு?
திருநாடின் ஆட்சியும்தன் மணமும அந்தக்
கைப்பேழை தனிவண்டு! கிடைத்தால நெஞ்சக்
களிப்பு-ஏழை யடைவாளென றமைச்சன் சொன்னான்

இயல் 60

நரிககண்ணன பேழை தேடுவாரை மேற்பார்வை
பாரததுத சீரிகிறுன.

தெனமலையில் தேடுகின்ற கூட்டம், காட்டில்
தேடுகின்ற ஒருகூட்டம், நாட்டில் தேடி
இன்னலவினைத் திருங்கூட்டம், வீடு தோறும்
எங்குண்டு பேழைஎன அதட்டும் கூட்டம்,
பன்னுமிவை அனைத்துக்கும் மேற்பார வைக்குப்
பறக்கின்ற தலைவாகளின் தலைவ குகிச
சென்றுசென்று நிலையறிவான எவ்வி டததும்
தேரேறி நரிககண்ணன் ஊரி லெல்லாம

தட்டுப்ப டதுவோடா பேழை என்று
தரைபிளப்பார் தலைவனைப்போய்க கேட்பான்! ஆங்கு
வெட்டுப்ப டாதிருக்க வேண்டும் பேழை
மெல்லெனவே மண்வெட்ட வேண்டும் என்பான்!
முட்டுப்ப டாதுழைப்பீர்! கிடைத்தால பேழை
முந்நூறு பொன்னளிப்பேன எனபான! ஓர்பால
சுட்டுப்ப றந்ததுபோல தெருவில ஓடித்
தெரிந்ததுவோ உளவென்பான நரிக்கண் ணன்தான!

தெருத்தோறும் வாழ்வாரை ஒருங்கழைத்துச்
செப்பிடுவீர் உணமைதனை, அரணமனைக்குள
ஒருபேழை தனைத்தந்தேன, அதனை வாங்கி
ஒளித்தவரும் நீர்தாமே? என்று கேட்டுப்
பெருமக்கள தமையெல்லாம் உளமவருத்திப்
பெரியோரை அடடடிடுவான, பெண்டிர் தமமை
எரிமூளும கண்ணிலே அஞ்ச வைப்பான
இழிசெயலான நரிககண்ணன எனனும் தீயன.

இயல் 61

அனனம துதினை ஏறிப் பேழைகதப் புலன கேட்கிறுள்.

ஓடிக்கொண் டேயிருகுகும குதிரை, காதின
ஒனிததுக்கொண் டேயிருகுகும காறகு ளமபும!
ஆடிக்கொண் டேயிருகுகும நெற்றித தொங்கல
அழகைக்கொண் டாள அனனம அதனை ஊநதே
தேடிக்கொண் டேயிருநதாள பேழை தனனை
தேனைக்கொண் டேபொழியும் மழையைப் போலே
பாடிக்கொண் டேஇருநதாள நிலைமை பற்றிப்
பருகிக்கொண் டேயிருநதார இரங்கி ஊரார!

பண்டிருநத பாண்டியனா பரிசை, எனறன
பழம்புகழைப், பொன்னான பேழை தனனைக்
கண்டிருநத துண்டெனறல கூறு வீரோ?
காணதார் இனியேனும முயலு வீரோ?
வண்டிருந்து பண்பாடிக் கொண்டிருக்கும்
மலர்ச்சோலைக் கதிர்நாடின் மகளநா னன்றோ?
தொண்டிருநத உள்ளத்தீர்! மரவா மக்காள!
தொல்லையினைத் தீர்த்திடுவீர் எனறள அனனம,

நீராஅடையும விழியுடையாள். தெருக்கள தோறும்
நிகழ்ததுமொழி கேட்டவர்கள், இருகை ஏந்திச்
சீரடைய வேண்டுமெனில் எல்லா மாண்பும்
சென்றடையும எந்திருவே இநநாள இநதப
பாரடையும தீமையெலாம நீங்கி நல்ல
பயனடைய வேண்டுமெனில் நல்ல றமதான
பேரடைய வேண்டுமெனில் பேழை வேண்டும் '
அதைத்தேடும் பெருங்கடமை எமக்கே எனறா

இயல் 62

அன்னம் அலைநது, பின் ஓர் சோலை அடைந்தாள.

அகலவானில் விட்டுவிட்டு மினனல போல
ஆங்காங்குச் சென்றுபின மீண்டா ளாகிப்
பகல்வானம் மாணிக்கப் புனலா டுங்கால
படாமுலலை சிரித்திருக்கும் சோலை கண்டு
புகலாளுள் , குதிரையினை விட்டாள ! அங்குப்
புண்ணைவர வேறபளிககத தென்றல வந்து
துகிரஉடலில் மணநதடவ இசைய ரங்கு
தும்பியாரா துவக்கினா ! அமாநதாள் அன்னம் ;

தாமரைககண இமைஇதழோ அசைய விலலை
தளிர்மேனி அசைவிலலை “ பூ ”வை மறரோ
பூமறைப்ப தைப்போலும் எழிறகன நததில்
பொறகொடிதன் அங்கைதனை ஊன்றி, நெஞ்சே
நீமறைக்கா தேஉன்றன இனப யாழை
நிகழத்தென்றாள் , உகுத்தஇசை உணர்வால் அள்ளித்
தீமையிலா உயிர்ப்பருகக் கிடநதாள் , வையம்
செந்தமிழி லககியத்தின வருகை நோக்க

ஃதுயாந்த இருதோள்கள் ஒளியை வாரி
 வீசுகின்ற குன்றங்கள் ! மறவன தூக்கி
 ஊதுகின்ற வளைகொம்பின் புருவத் தினமேல
 உயாநெற்றி அஞ்சாமை முழங்கும கூடம் !
 மோதுகின்ற இளங்களிற்று போலநடநது
 முனவாயிற் புன்னகையை விளைப்பான ! ஆனால்
 காதலில்லை அவனகண்ணில் ! தேன்பற ருத
 கவினமலரில் இடமில்லை என உயிரவண டுக்கே.

கிளிககமுததின் பொனவரிபோல அருமபும மீசை !
 கீழ்க்கடலின் மாலையெயில கலந்த நீல
 ஒளித்திரைபோல தலைமயிராசிங் கததின் தோற்றம் !
 உயிரப்பரிதி வானபோன்ற மேனி வாயநதான !
 துளித்தநறுந் தேனென்று சொல்லும் சொல்லைத்
 தொடங்குகுரல் முழங்குகின்ற கடலே ! ஆனால்
 களிககொரு காதலில்லை அனனேன கண்ணில் !
 கவினமலரில் தேனில்லை என உயிரவண டுக்கே !

அடுககிவைத்த அழகழகாம உறுபபுக களமேல
 அனுபபிவைத்த எனவிழிகள் ஒளிபு மங்கித்
 தடுககிவிழும எழுமஒன்றில் சறுககி வீழும !
 தனிப்பிறவி ! வைத்தது மக்கள் தமமில்
 எடுககளுக் கககுறையாய்ச் சுவையின் ஊற்றை
 இனிகக இனிக கககாணும் ஆணமை ! ஆனால்
 துடிக்குமோரா காதலில்லை அனனேன கண்ணில் !
 தூயமலரில் தேனில்லை என உயிரவண டுக்கே !

தீங்கைஇனிப பொறேன்என்னும கணகள் ! என்றன்
 திருநாளை தனக்கென்றே நினைக்கும் நெஞ்சம !
 வேங்கைஅவன் ! அஞ்சாதே என்ற பேச்சு
 வீணலல வெற்றிமுர சென்று சொலவேன !
 எங்கையிலே எனைமீட்டான ! ஓடம விட்டே !
 இறக்கினுன ! தொட்டஇடம மறக்க விலலை !
 பாங்குறலா காதலிலலை அன்னேன கண்ணில !
 பனிமலரில் தேனிலைஎன உயிராவண் டுக்கே !

வீழியிலலை ; உணாவிலலை , குடிசை தன்னில
 வீழாதிருந்தேன அபபோதில எனறன ஆததா,
 மொழியிலலை இதுமருந்தே எனுமப டிக்கு
 மொயகுழலே எனறழைததாள் ; உயிர டைந்தேன ,
 வழியிலலை என்றிருந்த எனகண் முன்னே
 வாயத்தவனை யாரானறேன வேலன எனறாள்
 எழுகின்ற காதலிலலை அன்னேன கண்ணில !
 எழிலமலரில் தேன்இலைஎன் உயிராவண் டுக்கே

இயல 63

இவ்வாறு அன்னடி துயிலகையில் அங்கே ஓர்
துறவி வந்தான்

நனவுலகில் இவ்வண்ணம் இருந்தாள் அன்னம்!
நலவிழியைத் துயிலவந்தது கௌவ, ஆங்கே
கனவுலகில் இலக்கியத்தைத் தொடர்வா ளானாள்,
கைமமலரில் தலைசாயத்துப் புனசி ரிபபைக
கனி இதழில் புதைத்துடலை ஒருகக ணிததுக்
கைவலலான வைத்தயாழ் போறகி டந்தாள்.
இனிநானும் இவ்வுடலும் புளியும் ஓடும
என்றிருக்கும் ஓர்துறவி அங்கு வந்தான்

துவராடை உடுத்திருந்தான்! தோலின ஆடை
தோளினிலே சுமந்திருந்தான்! சுரைககு டுக்கை
தவறாமல கைப்பிடியாய்ப் பிடித்தி ருந்தான்!
தடியொன்று வைத்திருந்தான்! உடைவாள ஒன்றும்,
எவரேனும் எதிர்க்கையிலே உதவு மென்றே
இடுப்பிலவைத்தான்! பற்கொம்பு, விசிறி, செம்பு,
கவிகைஇவை யல்லாமல எல்லாம நீத்த
கடுந்துறவி தூங்குவோள் எதிரிட் காரந்தான்

இயல் 64

அனனடி துறவியைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள.

‘வேண்தாடி நிலம்புரள மேலகி மிராத
விழிமுடித தாமரையின இருககை கொண்டு
கொண்டாடும் கறபாறை போலி ருந்தான !
கொஞ்சுகினி விழிப்பாளா எனநி னைத்தே !
வண்டோடு பூவிதழும் பறககக காற்று
மரக்கினையை நெடிதலைத்துச சருகை எல்லாம
திண்டாட வைககையிலே இமைதி றந்தாள !
திடுக்கிட்டாள ! துறவிதனை எதிரிற் கண்டாள.

விரைநதெழுந்தே ஆடைதனை ஒதுக்கி நின்ற
மெனமலாககை கூப்பினாள் ! துறவி சொல்வான
தெரிநதுகொண்டேன நினஉளளம வாழுக நன்றே !
சிறந்தலா பாண்டியனின் பரிசு, கைகரு
வரும் சிறிதும் வருந்தாதே என்று சொல்ல
வாய்மலர்க எநநாளில் என்றாள் அன்னம் !
“ அருங்குளியே உனக்கான ஆடவன பால்
அதைபுரைப்பேன இங்கவனை அனுப்பாய” என்றான்.

பெரியாணைக் கைகூப்பிக் குதிரை ஏறிப்
பெண்ணரசி “உம” எனரூள் செமமா னூரின
அருகினிலே வேலனவரக கண்டாள். கையால்
அழைத்திடடாள ! செய்தியினைக காநில சொன்னாள் !
தெருவினிலே நின்றிருப்பேன ! வரவு நோக்கிச
செவிக்கமுது கொண்டுவர வேண்டு மெனரூள் !
“இரு”எனரூன் செமமாநூராக குடிசை சோந்தான
எழிலவேலன பெரியாணை நோக்கிச செனரூன்

இயல் 65

தெனமலையில நரிககண்ணண ஆடகள பேழைகதத
தோணடுகிராகள அபபோது அஙத ஓர் பூதம்
வேளிப்படுகிறது. எல்லாநூடி பறநதாரகள. நரிக
கண்ணணிடிடி சொனனாகள.

தெனமலையில பேழையினேத தேடு கினறா
சிலாஅங்கே கறபிளப்பாரா! மணனெடுப்பாரா!
சினனகுகை புகுநதிடுவாரா! மாலைப் போதும்
சென்றுவிட, இரவினிலே மலையின உச்சி
மினனிற்றுப் பெருங்கூச்சல கேட்ட தங்கே
மேலநோக்கி ஐயையோ எனஅ திராதார
நினறதொரு நெடுமபூதம் நரிககண ணன்பால
நிகழத்தினா! தெனமலையில எவரு மிலலை

ஓடினான் நரிக்கண்ணன் தெனமலைககே
உடனசெனறா படைமறவா பலலோரா! பூதம்
ஆடியதும், நெடுவேலைச சுழறறி நினறே
அரறறியதும் கண்டாரகள! நடுங்கி ஓடி
மூடிவைத்த தெருக்கதவை உதைத்துத் தள்ளி
முன்வீட்டின் அறைபுகுநது தாழிட்டாரகள!
பாடுபட்டு நான்கண்ட சூழ்ச்சி தன்னைப்
பயன்படுத்திக் கொண்டானே அவனயாரா என்றே

நரிககணணன எண்ணினுன ! பூதந் தனனை
 நானகுமுறை நோக்கினுன நோக்க நோக்கப
 பெரிதாசும் நிலைகண்டான ! நடுககம் கொண்டான் !
 பெருமபூதம் தெனமலையில் இருந்த செயதி
 தெரியாமல இருந்தேனே எனமு டி.ததான !
 தெனமலைகசும் அரணமனைகசும் இடையில் வாயத்த
 அரைக்காதம் அதைநினைத்தான ! ஓட லானுன !
 அரணமனைகசுள பெருமபூதம் ! என்று கேட்டான.

வடதிசையைத தானமறந்து மேற்கு நோக்கி
 வாழ்ந்தேனகெட டேனென்றே ஓடும் போதும்
 தடதடென ஆயிரம்போ எதிரவந தார்கள
 சரியாக ஒருதெனனை அளவு யாந்த
 கொடுமபூதம் வந்ததெனக கூறி னூர்கள்
 குள்ளநரி பட்டதுயா கூறெ னுதே
 பிடித்தானபின ஓட்டத்தைக கிழக்கு நோக்கிப !
 பெருமபூதம் என்றுரைத்தார அங்கும் பலலோர்.

இயல் 66

நரிககண்ணன், அவன் கூட்டம், பூதம் பூதம் என்று
அரண்மனையைக் காலி செய்தாராக அன்னம் உள்
நுழைந்தான். வேலன் முதலியவரும் சோந்தார்.

அரண்மனையில் நரிக்கண்ணன் ஆட்கள், பெண்கள்,
அருகிருந்த தூண், கதவு பெட்டி யாவும
பெரும்பூத மாயத்தோன்றக் கதறி, ஒடிப்
பிணியுற்றார்! உயிரவிட்டார், சிறிசி லாபோய்ப்
பரணுக்குள் குடிபுகுந்தார்! இவ்வா ருகப்
பாழான அரண்மனைக்குள் யாழ்ச்சொல் அன்னம்
திரண்மலைதோள் வேலனெடும நீலி யோடும
சிரித்தபடி உள்நுழைந்தான் செப்ப வுற்றான்

ஆளுயரம் இருந்ததுவாம் நரியார பூதம்!
ஆளஒருவன் தோளிலேரா ஆளேயேற்றத்
தோளுயர்ந்த இரட்டையாட பூத மன்றே
சுடுநெருப்பைக் கக்குகின்ற நமது பூதம்!
கோளுக்குக் கோள்பொய்க்குப் பொய்யே வேண்டும்
கொடியவனவெட் டியகிணற்றில் அவனே வீழ்ந்தான்
நாளும்எழில் நாட்டாராக பூத மென்று
நடுங்குநிலை இரங்கததக் கதுதான் என்றான்

சிரிததுவினை யாடஇது நேர மனறே !
 திண்ணாரின குளக்கரையில் நெடுநா ளாக
 இருப்பவனோ திருடனென இயம்பு கினரா
 யானசெலவேன விடைகொடுக்க எனரூன வேலன் !
 ' இருக்கடமும் ! நீலி நீ துறவி யாரை
 இங்கழைத்து வா'எனரூள ! நீலி செனரூள !
 நெருப்பிறகு நீருண்டு தணிக்க ! அனனம்
 நினைப்புக்குத தணிக்கையிட அவனூல ஆகும

நாவுடையார் “ பேழைஅகப படும ”என் கின்றார் !
 கொலலைஇனி நமக்கிலலை எனரூள அனனம் !
 அறிவுடையார பிறாதமமை நமபித தம்பால
 ஆமசெயலசெய யாமலஇரார எனரூன வேலன் !
 முறையாமோ இமைப்பொழுதே அமைதி கேடடேன
 முழுநாளும் தழலதழுவிக்க கிடப்பா ருண்டோ ?
 நிறைவுறுமஉன மொழியான குளிர்ம ரதது
 நீழலிலே வினையாடி மகிழவேன எனரூள

ஈருமபெடுததுப பிழிந்ததுவும் எனசொல தானே ?
 கனியெடுதது வைத்ததுமென இதழோ ? முலலை
 அருமபெடுததுக கொட்டியதும் எனசி ரிப்போ ?
 அடியெடுததால அழகெடுக்கும் அனன மேஉன
 ஈருமபெடுதத இசைபோலும் சொல்லெ டுததால
 ஈவைஎடுப்பாய இருக்கும்இனிக கொஞ்சிப பேசி
 இருமபெடுததுச செய்திருக்கும் என்றன காநில
 இன்னமுதைப பாய்ச்சாயோ எனரூன வேலன்

பாண்டியன் பரிசு

பிள்ளைநிலை என்னுமொரு கணியின் சாறும்
பேரிளமை என்னுமொரு கரும்பின் சாறும்
கொள்ளைபடப் பெய்துவைத்த இளமை எனனும்
கொப்பரையில் நாளஎன்னும் பூனை நாவால்
மொள்ளையிலே “ உயிர் ” என்பார் பார்த்தி ருத்தல்
முறைதானே என்றுரைத்தாள அனனம் ! வேலன்
அள்ளையிலே காதல-அதை அருந்தல இனபம் !
அகமொதது மேல்நடத்தல அறமாம எனரன் .

இயல 67

அதறநுள துறவி வநது சோநதான.

மறறுமொரு பேசசெடுததாள அனனம அங்கே
வண்டிவரும் ஓசையினைக கேட்டு நைநதாள !
ஒறறையரு திழுததுவநத வண்டி விட்டே
ஊன்றுகோல துணையாகத் துறவி வநதான.
கறறைமலாக குழலுடையாள நீலி யோடு
கைகூப்பி வரவேறக, வாழ்ததுக கூறி
மறறவரைப புறம்போக்கி வேலன காநில
வாயமலரை ஒற்றிமலாத தேனைப பெய்தான.

நீலியவள் விடைபெற்று வெளியிற சென்றாள்
நீளறையில் தனித்திருநதாள அனனம ! அனனாள்
சேலினவிழி மகிழ்ச்சியினால் மினனும் ! வாயின
செவவிதழில் குறுநகைப்புச சிந்தும் ! நல்ல
வேலியிட்ட நனசெயிலே விதைத்த விததும்
வினையுமென அவள் உள்ளம் கூத்த டிகரும் !
மேலும்அவன் அடிமையுளம் உடையான அல்லன்.
மெனமலர்நான ! துமபிஅவன் ! எனவி யநதாள

இயல் 68

நீலியடி நீலனுடி பேசியிருந்தாகள நீலன ஸீட்டில் !

ஓ துகின்றான நீலியிடம் நீலன என்றன
உயிர்போனற நீலியே வாராய் வாராய.
பூதமென ஒன்றிலலை என்று முனபு
புகன்றாயே ! இகழந்தாயே எனனை ! விண்ணை
மோதுதலபோல வருமபூதம் பாராததாய அன்றே ?
மொய்குழலே இங்கேயும் இப்போ துமதான்
நீதுசெய வரக்கூடும் ! என்று கூறித
கெருவிளககுத தூணஒன்றை உற்றுப பாராததான்.

முனவந்த பூதத்தை நரிவி டுததான் !
முதற்பூதம் நடுநடுங்கிச சாகு மாறு
பினவந்த பூதத்தை இனைய அனனம்
பெறறெடுததாள். என்றுரைத்துச சிரித்தாள் நீலி !
என்னபொருள இதற்கென்று நீலன கேட்டான்.
இதன்பொருளதான் மடமைமேல வெற்றி என்றாள்
ஒன்றுமே விளங்கவில்லை என்றான நீலன
ஓர் ஆளும, கறுப்புடையும் பூதம் என்றான !

வாட்படையும வேறபடையும கண்டு நெஞ்சம
 மலைப்படையக் குத்ததழ் தததுக கெலலாம
 ஆடபடைதான அடிப்படையோ? அஞ்சி ஓடி
 அலுப்படைநதேன இதுகாறும் எனருன நீலன்.
 “ மீடபடையா மககடகு மீடபும், சறறும்
 விழிப்படையா மககடகு விழிப்பும் நலகத
 தோடபடையால வையததை வெலலும் வேலன்
 துணைப்படையாய அன்னததுக கமைநதான ” என்றான்.

ஆளபிழிககுமோ அவளுக கென்று கேட்டான்,
 அடிபிழிதத வோகலளி நூலபி டிதது
 வாளபிழிதத றுததெடுதத செமம ரததில
 வான்பிழிககச செப்பனிடட தோபோன ருனின்
 தாளபிழிதது வாழ்கின்றாள் அன்னம்! வேலன
 தகைமைஎலாம மிகபபிடிக்கும்! அவளுக கன்னேன
 தோளபிடிக்கும், சுவையெலலாம பிழித தெடுதத
 தூயதமிழ நடைபிழிககும எனருள் நீலி!

எமசொத்தே, கதிரநாடு; நாமே ஆளவோம,
 எனநினைததார நரிக்கண்ணா, தீதே செயதார!
 பஞ்சொத்துப பறககினரா நாடடு மககள்!
 பலாஓத்து விரைவாகச, செழிதத மாவின்
 பிஞ்சொத்த கண்ணாளுக கிந்த நாடடைப
 பெருமைபெற முடிசூட்டி முடிதது விட்டால,
 நெஞ்சொத்த நாமிருவா மணமு டிதது
 நெடுவாழவு தொடங்கலாம! உன்னி டததில,

பாண்டியப் பரிசு

‘ஆனனததை நானகாண வேண்டும் எனறேன்.
அதைமறநதாய’ எனனேடி எனறன் நீலன்!
சொன்னததை நானமறநது போக விலலை
தொடாபொன்று மிலலாத புதிய ஆளை
என்னததுக் கவளநமப வேண்டும்? அனனா
எண்ணததை நானறிவேன எனறள நீலி!
‘ பொன்னதைத பேழைக்கு முயல்கின றுளா?
புலன்வதும கிடைத்ததுவா?’ எனறன நீலன்

ஒருதுறவி வேலனுக்கே ஆன மட்டும
உதவுகின்றான். பேழையினைத தேடி வநது
தருவதாய் உரைக்கின்றான பேழைக் காக்க
சறறேனும் கவலையிலா திருக்கின றூரகள
வரும்பேழை என்றுதான் நிகைக்கின றேனநான
மறைவாகப பேசுகின்றா எனைய கறறிப!
பெருமபூதம விட்டதுவும துறவி வேலை!
பினநடத்த இருப்பானும் அவர்ன எனறள.

வடடிவிட்ட வெறறிலைக்குச சீவல நெய்யால
வறுததெடுத்தது நிறுத்தநிறை மணமும சோததுத
தடடிவிட்டுச, செம்பினிலே இனபால பெயது
தனிததனியே முக்கனியின் சுனையும் இட்டுப
படடிவிட்ட மேலவிரிப்பில பூவ டிப்பைப
பாரொலலாம் மணம்பரவத தெளித்ததுத, தங்கக
கடடிவிட்ட அறைகாடடி நீலி தோளமேல
கையிடலான பெருவீடு கமழ்சு செனறா!

இயல் 69

நரிககண்ணண அஞ்சியோடி அடைந்த ஆணையூப
பள்ளியில, தன ஆடகளிட்டும, அடைச்சனிட்டும
பேசியிருந்தான.

சென்றடைந்த ஆணையூப பள்ளி தன்னில
சிலமறவா உடனிருந்தார; அவரை நோக்கி
இன்றடைந்த பூதத்தை இதற்கு முன்னே
எங்கேனும் கண்டதுண்டோ நீங்கள் எல்லாம்?
குன்றடைந்த நமஆடகள் கண்ட துண்டோ!
கூறுங்கள் என்றுரைத்தான நரிககண சீயன்!
என்றுமிதைக கண்டறியோம கேட்டோ மிலலை
என்றுரைத்தார் எல்லாரும்! அமைச்சன் சொல்வான :

ஆணையூர் தனிலவந்தோம இவ்வி டத்தில்
அபபூதம் வாராத தெனன்? நாடும்
பாணியினை தலைகவிழ்த்துச் செயத தைப்போல்
பகைவர்களும் ஒருபூதம் செய்தார போலும்!
எனிதற்கு நாமஞ்ச வேண்டும் என்றான
இதற்கிடையில் அமைச்சனமகன் நீலன் என்பான
தேனிதழாள நீலியிடம் பெற்ற நல்ல
செய்திகளில் சிலசொல்ல அங்கே வந்தான்

இயல் 70

இங்த வநத நீலன நரிககணணனை அஞ்சா திருக்கச்
சொலகின்றன.

பூதததுக் கஞ்சுவதோ வேநதே? அஃது,
பொய்ப்பூதம்! ஆள்கொண்டு செயத பூதம் ;
ஊதபப நககுமொரு சருகு! வறறி
உலுததஒரு மிலரா! அநத அனனத திறகுத
தோதாக ஒருதுறவி இநதச சூழ்ச்சி
சொல்லிவைததான; அவவினைய அனன முமதன்
காதலனும, துறநதானும அரணம னைககுள
கால்வைக்க வாயிறறே! பேழை தனனை,

அரண்மனையில் தேடுகின்றா! அவவி டநதான்
அதுகிடைக்கும் எனபதுதான அவாக ருதது!
விரைந்தவகு வாரீரோ என்றான நீலன்!
வேநதன் நரிக் கண்ணன எரிக் கண்ண னுகிப்
பொருநதுமஇது! நடவுங்கள அரண்ம னைக்குள்!
போயிருக்கும அன்னததைத துரதத வேண்டும்!
இருநதங்குப பேழையினை நாமே தேடி
எடுததிடுவோம என்றுரைததான! நீலன் சொலவான் :

இங்கிருந்தே, எல்லாரும் பூதங் களபோல
எழிலமாறறி மொழிமாறறிக் கிளமப வேண்டும்,
அங்கிருக்கும் ஊமககள அஞ்சிப போவாரா;
அன்னத்தின் ஆதரவும குறைநது போகும்;
சிங்கமவரக கண்டஒரு மாண்ப போல
சேயிழைதன கூட்டமொடு பறநது போவாளா;
எங்கிருக்கும் ஆடகளையும் அழைப்பீரா எனறான்
ஏறபாடடை நரிக்கண்ணன ஒப்புக கொண்டான்.

இயல் 71

நீலன அரண்மனையில அனாததின் கூட்டத்
தைக்கண்டு நரிககண்ணன முதலியவர்கள் பூத
மாக வர இருப்பதைக் கூறினான்.

அரண்மனையை நோக்கி வந்த நீலன, நீலி,
அன்னமெனும் உன்னருமைத் தலைவி யர்க்கும்
பெருமைபெறும் வேலனார், துறவி யார்க்கும்
பின்னாளாரா அனைவார்க்கும் உனக்கும் தீமை
வருவதையும் அறியீரோ? உயிர்பிழைப்பீர்.
வாரீரோ வாரீரோ என்றான நீலன
அரசன்மகள் உள்ளழைத்தாள நீலன் சென்றான.

இன்றிரவு பூதங்கள் நூறு வந்தே
இங்குள்ளாரா அனைவரையும் கொன்று போடும்!
ஒன்றதிலே நரிப்பூதம்! மறற எல்லாம்
உடனிருக்கும் படைமறவர் எனும்பூதங்கள்!
நன்றிதனை நானறிவேன்! நானே அந்த
நரியாரின் அமைச்சன்மகன்! நீலி என்பாள்
என்னுயிர்போன ருள். அவளோ தங்கள் தோழி!
என்னிடத்தில் மிகவாகச் சொல்லி யுள்ளாள்

துறவியார் இவர்தாமோ? வேல னரும
 தூயபிற நண்பாகளும் இவாகள தாமோ?
 நிறையளனக் கனடிண்டு தங்கள் மீதில்!
 நேரினிலே மட்டுநதான கண்ட திலலை!
 பிறகெலலாம பேசலாம! வருந்தீ மைக்குப்
 பெரிதுநீர் கருதிடுக என்றான! வேலன,
 இறையவரின அமைச்சருக்கு மகன ரேநீர்
 இன்றிழைத்த நன்றியையாம மறவோ ம என்றான

என்றவுடன் துறவியவன நீல னரே
 இங்குவரும் பூதங்களை தமமை நாமே
 சென்றெதிர்ப்போம்! உமதநதை அடையா ளததைச
 செப்பிடுவீர்? அவரைநாம காததல வேண்டும்
 என்றுரைத்தான அதுகேட்ட நீலன, “தநதை
 இடதுகையில் வேப்பிலைவைத திருப்பாரா, அந்த
 மனன்ன அடையாளமோ தலையில் மாமபூ
 வைத்திருப்பான் அறிந்திடுவீர்” என்று சொன்னான

பறந்ததுவே லன்குதிரை! அனனம ஓர்பால்
 பாயந்தேறித தனபரியைப் பறக்கச சொன்னாள்!
 “பிறந்ததுநம விடுதலைநாள! பிறந்த தின்பம!
 பிளந்ததுபோய் ஆள்வாரின் சூழ்ச்சிப் பாறை!
 மறந்ததுவும் உண்டோநம் வாளும தோளும
 மாறறலாகள் ஏற்றுவந்த பழியை என்றே
 அறைந்தாராகள வெல்முரசம்! தோழா எலலாம
 அட்டாளன றரண்மனைகளுள் கடிது வந்தாரா

வாண்டியன பரிசு

கணக்காயா வந்திட்டாரா! தம்பால நாளும
கறபாரும் வந்திட்டார்! வீரப் பர்க்குத
துணைதேதோழர் வந்திட்டாரா! நாட்டின் அன்பு
சுரப்பானீரெஞ்சுதது மறவா எல்லாம
பணிக்காக உயிர்என்று கொதிதது வந்தாரா!
பகையாக வந்தவரைத தொகையாய வெட்டிப
பிணக்காடு செய்கருவி அனைததும் தீட்டிப
பிழைகாட்ட வழியினறித தொழிலு ரிந்தாரா.

இயல் 72

அன்னம வேழ மனைகை கண்டு பேசலுறறள.

வஞ்சியவள வேழனிடம செனறள. ஐயா
மககளளலாம பூதததால நடுங்கு கின்றர்.
நெஞ்சுறுதி கொண்டவரும் அதை திர்க்க
நினைபபதிலலை தங்களினபே ராணை எண்ணி !
அஞ்சலனாத தாங்களுமஓ சொல்லைச சொல்லி
அருளுவதும் இலலைஎனில் ஆ தாம காபபார் ?
கெஞ்சுபவர் சார்பில்நான் கெஞ்ச கின்றேன்
கெடுகலையைத தீர்பபதுநும் கடனே எனறள.

முதலிலொரு சிறுபூதம வந்த தென்றா !
முன்னிலுமு யாந்ததுவாய மறறென நென்றா !
கதிராநடு பட்டதுபளு சுமப டாது
கண்டாரும் காணாரும் சொன்ன சொல்லால்
இதுபூதம அதுபூதம எனந டுங்கி
இறப்பாரும் ஆனர்கள். புதுமை அன்றே ?
புதுமன்னன் நாடாள வந்தான பூதம
போந்ததென ஓடிவிட்டான கூட்டத தோடு

அஞ்சவைக்கும் பூதத்தை எதிர்த்ததுக் கொல்வார்
ஆளனிணும் அவர்க்குநாம காப்ப ளிப்போம் !
வஞ்சிஎழில அன்னமே இதுநம ஆணை !
மககடகெ லாமி தனை எடுத்தது ரைப்பாய !
மிஞ்சவிடக கூடாது பொல்லாங் கெல்லாம
வினைநதனவே பூதத்தால் எனரூன் வேழன் !
நஞ்சுக்கு மருந்தையா தங்கள் ஆணை
நனறையா என்றுரைத்தே அன்னம செனரூள்,

இழந்தாரோ ஏழை.பெருகு செலவம் பெறரூன்
எனமகிழநது வரும்அன்னம தனனை நோக்கிப்
பழந்தானு எனரூன்வே லன். பழுத்த
பழந்தானஎன றுரைத்திட்டாள ! அரண் மனைக்கு
நுழைநதானை துறவியவன் கேடகப், பூதம்
நுழைநதானைக் கொல்லுவதால் அதைம றிதது
முழநதானை முறிஎனரூர் மனனா என்று
மொழிநதிடவே துறவியவன் மகிழ்வு கொண்டான்.

இயல் 73

இரவில் நூறு பூதம் வநுவதாக அன்னத்தின
ஆள வநது அன்னம் முதலியவரிடம் கூறினான்.

சேறுண்டு நடவுண்டென றிருப்பார தாமும்
திருவுண்டு கடையுண்டென றிருப்பார தாமும்
வீறுண்டு வாளுண்டென றிருப்பார தாமும்
வினவுண்டு படிப்புண்டென றிருப்பார தாமும்
சோறுண்டு மனைமக்க ளோடு சென்று
துயிலுண்டு கிடக்கின்ற இரவில் ஓர்ஆள
நூறுண்டு பூதங்கள் வருவ தைநான
நோக்கியதும் உண்டென்றான துறவி யின்பால !

வாளெடுப்பீர் இடக்கையில் பலகை கொள்வீர்
வரிப்புலியின கூட்டம்போல சுருக்காய ஓடித
தோளெடுக்கும் முன,பகையின் உயிரெடுப பீர்
தூயவனே ! நரிககண்ணை தலையில் மாம்பூ !
தேளெடுதது வைத்ததென இருக்கும் வேம்பின்
சிறியஇலைக கொத்தனரே அமைச்சர் கொண்டார் !
தாளெடுப்பீர் நடப்பீர்கள் வேல னாரே
தலைமைநடாத துகளன்று துறவி சொன்னான்.

இயல் 74

அனனம நரிககண்ணனை மாயத்தாள.

நூயிறறின ஒளிமுகதது வேலன, அனனம
காலாட்கள, நடநதாராகள ! கோடடை வாயில
போயிறறுக் கூட்டமிது ! பூதக கூட்டம
பூபூளன் றதட்டிற்று நேரில வந்தே !
ஆயிறறா உமைககாததுக கொளவீர எனருன
ஆடலவேலன ! எதிராததாராகள ! பணையி னினறு
காயஇற்று வீழுவதுபோல நரிககண ணனதன
கருங்கலைவீழ்ந ததுவேஅன னத்தின வாளால !

நாறபுறததம வளைததார்கள பகைககூட டததை !
நடுபபுறததில அமைச்சனஉயிரப பிசசை கொள்ள
ஏறபுரைதது, மறறவரின உயிரை வாங்கி
எடுத்தவநத எரிகொள்ளி யால, முகங்கள
மாறறமுறத் தீய்த்துப்பின பிணததை எல்லாம
வரிசையுறக கிடத்தி, அரண் மனைய டைநதார.
வீறறிருநத துறவ்யவன நடநத எல்லாம
வினவினை. அமைச்சன்தான மொழிய லானன் :

இயல் 75

நீலன தநதையுமீ நரிககண்ணன அமைச்சினுமா
கிய ஒருவன துறவீபால நடநதவை கூறினா.

தீபபட்ட காடழினிலே வேங்கை யோடு
சிறுமுயலும் சாதலபோல நரியின மைநதன
சாப்பாட்டுப பொன்னப்பன தானும் செததான.
தனதாயும் உடனிறந்தாள 'பூதப போாவை
காப்பாற்றும் எனநினைத்தார்! அதலை மாண்டார்!
கண்ணிமைப்பில, அன்னத்தால நரி இறந்தான
வேப்பிலைககை யுடையஎனைப புறமவி டுதது!
வீழத்திரா பகையனைத்தும் வேலா என்றான

தேரோடு வீதியிலே கதிராடட் டானின
செநரீரோ டும்வண்ணம வஞ்சம செய்தும்
காரோடு நிகாகுழலாள் அரசி தனனைக
கனிவோடு பேசித்தன கையால மாயத்தும்,
சீரோடு வாழநதிருக்க நினைத்தான; அந்த
தீயானும் தீரந்தான தன குடித்தனத்தை
வேரோடும் தீர்த்திட்டான! இரங்கு கினறேன!
மேலஎனன வினைந்ததெனத துறவி கேட்டான.

யாண்டியப் பரிசு

பூதமெனச் சொல்வதெலாம மனிதா என்று
புகல்வதற்கே, பிணததையெலாம வரிசை யாக்கி
மீதமுள்ள அமைச்சரையாம அழைத்து வந்தோம்!
விடிந்தவுடன் நாட்டார்கள் கண்டும கேடும்
ஒதுவதால் வேழநாட் டரசன எண்ணம
உணர்நதிடுதல் முடியுமென வேலன சொனனான
தீதொன்றும் இல்லைஇனித துயில்வீர என்று
செப்பினை நற்றுறவி! ஒப்பிச செனரா.

இயல் 76

வேலன நெஞ்சம அினனத்தினமேல !

சன்னவிலே தென்றல்வநது குளிர விளைக்கும ;
தனியறையோ அமைதியினைச செய்யும ; மிக்க
மெனமையுறு பஞ்சுணையோ துயிலக என்று
விளமபும ! அவன் உளமஅங்கே இருநதால தானே !
கன்னவிலே சாறெடுததுத தமிழ குழைததுக்
கனிஇதழாற பர்மாறும இனிய சொல்லாள
அன்னத்தின மேலவைததான நெஞ்சை வேலன்.
ஐயததை மேன்மேலும உடையா கை

விண்ணிடையே பன்னூரா யிரமமீன கட்டு
வெண்ணிலவு போலஅநத மங்கை, அன்னம
மணணிடையே பெண்ணினததுக் கொருததி அன்றே ?
வாழ்விடையே பெருவாழ்வும வாழந தாள ; என்றன
கண்ணிடையே மலர்க்காடா னுளே ! உள்ளக்
கருத்திடையே மணமாணு னே என செயவேன் !
நுண்ணிடையாள எனக்குததா னே அலலாது
நோயிடையே சாகததான் பிறந்துள னேனே !

பாண்டியன் பரிசு

தேனைப்போல் மொழியுடையாள ; அன்ற லாந்த
செந்தா மரைமலாபோல முகத்தாள ; கெண்டை
மீனைப்போல் விழியுடையாள விட்ட திரந்த
மின்னைப்போல நுண்ணிடையாள் ! யாவுங் கொண்ட
வானைப்போல் உயாவாழவு வாய்ந்தாள ; என்றன்
மகிழ்ச்சிக்கு மகிழ்நதுநான நைந்தால நையும்
மானைப்போன றுள்ளனக்குத தானே அன்றி
வறிதேநான் சாகத்தான பிறநதுள னேனே !

பயிரடைந்த ஊட்டத்தி னூடு தோன்றும்
பசுசைப பசுந்தோகை மயிலோ ! நல்ல
உயிரடைந்த ஒவியமோ ! அச்சில வாரத்த
ஒளியடைந்த வடிவமோ ! வைய மென்றும்
பெயரடைந்த பெருவாழவு வாயந்தாள ! எனமேல
பெண்ணடைந்த மகிழ்ச்சிக்கோர எலலை யிலலை
உயர்வடைந்தாள எனக்குத்தா னேஅல லாமே
ஊன்மெலிந்து சாகத்தான் பிறநதுள னேனே !

தீருந்தாதோ முலையெனச சிரிப்பாள ! நன்றே
செழிக்காதோ வையமென அறங்கள் செய்வாள !
அருந்தாதோ தும்பியென வாயமலர் வாள !
அடையாதோ அன்னமஎனும் நடையாள ! நாடு
வருந்தாதோ எனஆளும் வாழவு வாய்ந்தாள !
வாய்க்காதோ என அருள்தான என்று நோக்கி
இருந்தாளே எனக்குத்தா னேஅல லாமே
இடருறாச சாகத்தான பிறந்திட் டேனே !

‘கொம்பென்றால் அவளமெய்யைத, தாவ ருநதும் !
 ‘கொடிஎன்றால் அவளிடை யை மின்வ ருநதும் !
 அம்பென்றால் அவளவிழியை மீனவ ருநதும் !
 அலைஎன்றால் அவள குழலை முகிலவ ருநதும் !
 செம்பென்றால் பொனசூயம் வாழவு வாயநதாள
 செயலஎன்றால் “உளமவாயமெய உனக்கே ஆகும்
 நம்பென்பாள் !” எனககுத்தா னேஅல லாது
 நலிவுறறுச சாகத்தான பிறந்திடடேனே!

பொன்னிழையால் பூப்போட்ட நீலப் படடுப்
 புடைவையொடு நடையழுகி கண்டேன ஆங்கோர்
 புன்னைமரம் மலாகுலுங்க நடந்த தெனன
 புதுமையென நானவியந்தேன் ! இவ்வையததில்
 மன்னுமிள வரசினனும் வாழவும வாயநதாள
 மலர்விழியால் அருடபிசசை கேட்பாள என்னை !
 அன்னமவள எனககுத்தா னேஅல லாமே
 அகமநொநது சாகத்தான பிறந்துள னேனே !

ஆடப்போம் புனலிலெலாம் அவளே, காற்றில்
 அசையப்போம் பொழிலிலெலாம் அவளே ! கண்ணை
 தேடப்போம் பொருளிலெலாம் அவளே ! நேரில்
 தினனப்போம் சுவையிலெலாம் அவளே, வண்டு
 பாடப்போம் மலரிலெலாம் அவளே ! மேற்கில்
 படுகதிரில் அவளவடிவே காண்பேன என்று
 வாடக்,கண் துயிலாமல இருந்தான வேலன்
 மலாந்திட்ட காலையிலும் அவளைக் கண்டான்.

இயல் 77

ஊர்ப் பேச்சு

வடிந்ததுவே கருவண்ண இரவும்! ஆரநது
வழிந்ததுவே பொனவண்ணப் பகலும்! எங்கும்
ஒடிந்தது, தீயோன்பிடித்த கொடுங்கோல்! வானில்
உயர்ந்ததுநல லோரின்மை! சிலாஅ றிநது
முடிந்தது பூதச்சூழ்ச்சி! எனம கிழந்தார்!
மூளுகின்ற அச்சமினி இல்லை என்றார்!
கடிந்ததுரைத்தார் நரியாணைக் கைகள் கொட்டிக்
களித்திடுவார் பாடிடுவார், ஆடு வார்கள்!

அரசனிதுகேள்வியுறரான், வியந்தான்; சென்றே
அபபிணங்க னைக்கண்டான்! நரிக்கண் ணறகு
வருமஇந்த நிலைக்கிரக்கம கொண்டா னேனும
வஞ்சகர்க்கு வாய்ப்பதுதான் வாய்த்த தென்று
கருதினான். பூதமென வந்த தாலே
கட்டோடு மாண்டுவிட்டான். மாளச் செய்த
ஒருகூட்டம உண்டென்றால் அதனை நானதான
உண்டாக்கி னேனென்றன் சட்டத தாலே

தொல்லைஇனிக் கதிர்நாட்டுக் கில்லை பூதச்
 சூழ்ச்சியோ வேற்றுப் போன தாலே!
 'வில்லைநிகர் நுதலுடையார் அன்னம், பேழை
 வேண்டுகின்றாள் அதன்முடிவு காண வேண்டும்
 கல்லையெலாம் மலையைெலாம் கட்டி டங்கள்
 காட்சிதரும் மன்றமெலாம் அகழ்ந்தும் சாய்ததும்
 இல்லைஇது வரைக்குமே அருமைப் பேழை
 இருக்கின்ற தெனுமபேச்சே' என்றான் மன்னன்.

வேழவளே இவ்வாறு கூறக் கேட்டு
 விளம்பிடுவான் நல்லமைச்சன்: மன்னர் மன்னா!
 பேழையினைக் காண்பதுவும் எந்த நாளோ!
 பெருநாட்கள நாமிங்குக் கழிகக லாமோ!
 ஏழெட்டு நாட்களிலே பேழை கிட்டா
 திருந்திட்டால் கதிர்நாட்டின ஆட்சி தன்னை
 மாழைஎனும தங்கள் அரும மருக ருக்கு
 வழங்குவதே ஒழுங்காகும் என்று சொன்னான்.

இயல் 78

வேழமுன்னன “67 முநாளில பேழை அகப்படா
விட்டால கதிராநாடு மாழைக்கீ முடி சூட்டப
படுமி” என்று பறை அறைவித்தான்.

எவரெதனைச சொனனாலும் ஆமஆம என்றே
இயம்புகின்ற வேழத்தான் இதையும் ஒப்பித
தவறென்று மிலலைஇதில ஏழு நாட்கள
தவணையிட்டுப் பறையறையச சொலக என்றான்!
நவிலலுறறான எவவிடததும் வளளு வன்போய!
நாடெல்லாம முரசொலியைக் கேட்டார மக்கள்!
இவண்ஏழு நாட்களிலே பேழை காண
திருக்குமெனில மாழைக்கே கதிராநாடு ஆகும்.

சிறுகுடிலில நலஆததா இருந்தாள! ஆங்கே
தேனிதழாள அனநநதன விழிநீர் சிந்த
இறையவனும் வேழத்தான் சொன்ன வண்ணம்
ஏழுநாள் போய்விட்டால் நாடும் போமே
அறையாயோ ஒருவழியை ஆத்தா என்றே
அழுதிருந்தாள! வீரப்பர், கதிராநாட டாட்சி
பெறுவாயநீ என்றாரே அவரைக் காண்ப
பெறுவேனோ எங்குள்ளார் பேசாய் என்றான்.

இடைததுகிலால் கண்துடைததே அனன மேஎன்
 அனபுக்கு வாய்ப்பிடமே! எந்து னைவர்
 நொடிப்போதும் சோர்வின்றிப் பேழை தனனை
 நோககும்விழி மூடாமல தேடு கினரா.
 துடிககும்நரிக கண்ணனவன் ஒழிநதான. நீயே
 தொட்டவாள அவனகுடியை அழிதத துண்டு.
 கொடிககுநிகா இடையாளே கதிராநாட் டாட்சி
 கொள்ளநாள இதுஅன்றே எனறாள் ஆததா.

வாயோரம் “உயிரவாங்கும் சிரிப்பு” மினனி
 வழிகின்ற வேலவனின் திருமு கததில்
 மாயாத என்நெஞ்சம் சென்று சென்று
 மாய்வதனை இவ்வையம் அறிவ துண்டோ?
 தீயோரும் என்நிலைமை அறிநதால, என்றன்
 திருப்பேழை தாராரோ எனதது டிததுப்
 வாயோரம் ஆததாவின் மடியின மீது
 தலைசாயததுப் படுததபடி பலநி னைததாள.

நான்குநாள் ஆயினவே! பேழை தனனை
 நாட்டாரில் ஒருபேதை கண்ட தாயும்
 நான்கேட்க விலலையே மலர்மு கததில்
 நறைபெருககும் இதழாணைப் பெருவ துண்டோ
 வானமுகிலில் பெருங்கடலின் கீழ்ப்பால இந்த
 வையததில் பெருங்காட்டில் இருப்ப தாக
 ஊனசெவியில் நான்கேடகப் பெறறால் என்றன்
 உயிர்கொடுததும் பேழையினைப் பெறுவேன் அன்றே.

யாண்டியன் பரிசு

எனததுடித்தே எழுந்திடுவாள் ! வீதி நோக்கி
எழில்நகரை உள்ளததால் நோக்கி நோக்கி
இனித்தேடும இடமஇலலை எனமு டிததும்
இருகாலும் செலலும்வழிச் சென்றி ருந்தாள்.
தனித்தாளும் அரசுபோல் துறவி யங்கே
தானொருபால வீற்றிருந்தான் அரண்ம னைக்குள் !
கனிச்சாற்றை நிகர்க்கின்ற தமிழ் றிந்த
கணக்காயன முதறபலரும் அருகி ருந்தார்

கணக்காயன், அறிஞரே, துறவி யாரே,
கடிதினிலே பாண்டியனார் பரிசு தன்னைத,
தணிக்காத காதலனார் வேலன் கொள்ளாத
தண்ணருளைப் புரியீரோ என்று சொல்லாத
துணுக்கமுறு கினறதுவே எனறன் உள்ளம
தூயபாண் டியனபரிசு வெளியில வந்தால்
பிணக்கங்களை வஞ்சங்களை பிறககும். தூய
பேழைநிலை எனனமோ? கருத வேண்டும் !

ஆயினும்நான் பேழைதனை நாளைக் கீவேன்
அறநெறியின் மறவர்களில ஒருவன் வேலன் !
தூய, அவ அன்னமுமஇக கதிர்நா டாளாத
தோன்றியவள் ! கவலைஎன் ? நீவிர் போக
ஆயவெலாம நானமுடிப்பேன் என்று ரைத்தான்
அகமகிழந்தார் அங்கிருந்தார்; அகன்று போனார் !
ஆயிழையாள் நீலியவள், பொதுமன் றத்தில
ஆளனிடம அனபுசெய விரைவிற் சென்றாள் !

இயல் 79

நீலன நீனி பேச்சு

அன்பாகப் பேசியும்,கை தொட்டும, தோளை
அணைததுமபின முகத்தோடு முகமி ணைததும
இன்பாக இரவுகழித திடலாம எனறே
எண்ணிசசென றுள அநத நீலி! நீலன,
முனபாகச சொல்லடிநீ பேழை பறறி
முடிவெனன செய்துள்ளார் அவாதாம எனறான!
பினபாகட் டுமசறறே தமிழும் அன்பும்
பிசைநதாற போல்பேசி யிருப்போமே என்றாள்

மகிழ்ச்சிக்கோர் அடிப்படைதான பேழைச் செய்தி
வறறாத அன்பூறறே சற்றே கேட்பாய!
புகழ்ச்சிக்கே உரியவளாம அன்னத திறகுப்
பொன்முடியைச சூட்டிவிட்டால நாட்டார் பெறற
இகழ்ச்சிமுடி வடையுமடி! நமது நெஞ்சும
இன்னலிலா திருக்குமடி! அப்போ தன்றே
தொகுத்துவைதத முத்தங்கள; கொடுக்கல, வாங்கல,
தொழில்விரைந்து நடக்குமடி எனறான் நீலன்,

வாண்டியன் பரிசு

நானைக்குப் பேழைவரும என்றாள் நீலி!
நற்பேழை இருபபிடத்தைக் கேட்டான் நீலன்!
கானைக்கும் மங்கைக்கும் கணக்கா யர்க்கும்
காட்டுங்கால காணுவாரா என்றாள்! தென்னம்
பானைக்கு நிகரான நகைமு கததாய
பகறபோதில எனவீடு வருவாய! இந்த
வேளைக்கு விடைகொடுப்பாய என்று கூறி
விரைவாக நடந்திட்டான வீடு நோக்கி.

இயல் 80

நீலன வீடுசென்று பேழையோடு வநீவாளை மறித்துப்
பறிககச் சொலளி, ஆடகளை ஏவினா.

வீடடைநதான நீலனவன ! பொழுதோ இன்னும்
விடியவில்லை ! ஆட்களபலா எவவி டததும்
காடடைநத விலங்குகளபோல உலவலானூ
கடகடெனக் குதிரையினை நடதது கின்றார் !
கூடடைநத கிளிபோலக குடிசை தனனில
கொடியிடையாள இருந்திடுவாள ! விரைவில் அங்கே
ஒடிடுங்குள என்றசூரல கேட்கும் ஓர்பால !
ஊககங்கொள வீரஎன்னும் ஒருசு ரலதான் !

எவனேனும் பேழையொடு செலவா ஞாயின
எதிரததிடுவீர, பேழையினைப் பறிப்பீர என்று
நவிலுமோர் சூரல ! நீண்ட வாளம றைதது
நடவுங்குள என்றதட்டும ஓசூ ரலதான் !
சுவரைப்போய் பார்என்பான ஒருவன் ! பேழை
தோளினமேல வைததபடி நிறகின ருனபார !
அவனைமறி எனறொருவன கூறக் கேட்டே
அததிமரத தைஒருவன் குத்தி ரைவான்.

வாண்டியன் பரிசு

ஆலடியில் நின்றிருந்த கழுதை தன்னை
அங்கொருவன தொட்டதையும் பட்டு வீழ்ந்தான
காலடிஓ சைகாட்டா தொருவன் சென்று
கலதூணை மறபோருக் கழைக்க லானான் !
வேலடியை ஆள்ளன்று நெருங்கி முட்கள
வெடுக்கென்று தைத்ததிலை நடுக்கங் கொண்டான் !
மேலெழுந்த நிலவிலும், இத் தொலை யாயின
மிசுமிருட்டு வேளைஎனில எனஆ வாரோ ?

ஆளொருவன் வரக்கண்டால் ஐநது பேர்கள்
ஆரங்கே என்றதட்டி நிறுத்தது மந்த
நாளிரவு மெதுவாக நடக்கக், கீழ்ப்பால
நடுக்கடலில் இளங்கதிரதான நுனிமுளைகசூம
வேளையிலே கதிர்நாட்டின் மேறகி னின்று
வேலன்ஒரு குதிரையினமேல பேழை யோடும
வாளோடும் வருகின்றான ! அவனைச சூழநது
மறவர்பலா வருகின்றோ குதிரை மீதே.

இயல் 81

வேலனபேழை தூக்கிக் தூதிரேமல வர, எதிரிகள்
எதிராகக—வேலன ஆடகளுடி கை கலந்தாராகள.

சீழககையடிததே ஒருவன, வேலன் ! பேழை !
செல்லுங்கள எனறுரைத்தான ! வேலன, மேலே
வாழககையிலே வனபிணிகள பாயநத தைப்போல
மறவர்பலா வாளுருவிப பாயநதிட டாராகள !
தாழககையினறி எதிர்த்தாராவே லன்கூட்டத்தார் !
சாயநதனதோள தலைகாலகள் தடத டென்று !
சீழககடலின மிசைவநத பரிதி அங்கே
கிடநதஉடற குருதியிலே கண்வி ழித்தான

கணககாயன மாணவரும், வீரப் பறகு
கையுதவி யானவரும் பகைக்கூட்டத்ததை
பிணக்காடு செய்கினரா ! பகைவா தாமும்
பிளக்கினரார் பலலோரைப ! பேழை தனனை
அணைத்தபடி வாளசுழறறும வேலன தனனை
அழிப்பதுவே கருத்தாகப பகைவா கூட்டம்
தணறகாடாய்ச சூழகையிலே பேழை காக்கத
தட்டினான் குதிரையினைத தறுகண் வேலன்.

பாண்டியன பரிசு

பறந்ததுவே லன்குதிரை தெற்கு நோக்கிப் !
பகைவர்களும் தொடர்ந்தார்கள வேலன் தனனை !
சிறந்தகணக காயனநெடும் பரியும் ஆங்கே
செல்பகைமேற சென்றதுசெஞ் சிறுததை போலே !
மறைந்திடுவான வேலனொரு காட்டில் ! மேட்டில்
வாய்ந்திடுவான பகைகாண ! அவந்தி றததை
அறிந்துபகை பாயுங்கால குதிரை தனனை
ஆற்றினிலே நீநதுவிப்பான , தோப்பில் மீளவான் !

தன்னருமைப் பேழையொடு குதிரை தனனைத்
தட்டுவான ; விரைவினிலே செலுதது கினரூன !
பின்தொடரும் பகைவாசிலா சேர்ந்த நிற்பாரா ;
பினசெல்லும் கணககாயன அவரைக் கொலவான் !
இன்னலதரும் பகைவாதொகை குறையும் அங்கே ;
என்றாலும் அததீயோரா தொடரு கின்றாரா
மினனொளியாள இன்னுயிர்போல வாள அன னத்தின்
மீதுறற அன்புளததான ; தீது காணான !

இயல 82

துறவியிடம் வேலன நிலையைச்
சொல்லுகிறான் ஒருவன்.

துறவியிடம் வந்தொருவன் வணங்கி நின்று
“தூயவனைப் பகைவாபலர் தொடரு கினரா!
திறலவேலன பேழையுடன் திரியா நினரான!
வேலனெடு கணக்காயர் தாமும் செனரா!
முறைமையுடன் வேலனிடம் கிடைத்த பேழை
முறடாகளால் பறிபோகக் கூடும் என்றான
துறவீடம கலங்கினான வேழ வனபால்
சொல்லுகபோய் இதைஎன்றான! சென்றான அனனேன.

அவவேழ மன்னவனூல கதிராநா டெங்கும்
அமைதிகிலை பெற்றதுதீ யோரால்! யார்க்கும்
எவவிடத்தும் தீங்கிலலை நகாககாப பாளா
எங்கெங்கும் வாள்பிடித்தது நின்றி ருந்தாரா
கவன்றிற்று மாலைஇருள! வேலன தனனைக்
காண்போமோ எனப்பலரும் ஐயுற ரூர்கள்!
இவவளவில வேலனையும் கொன்றி ருப்பாரா
என்றுபலா எண்ணியுளம் எங்கு வாராகள!

யாண்டியன் பரிசு

நரிவாழ்வு வேரோடு சாய்ந்த பின்னும்
காட்டினிலே அன்னத்தின் நலத்தைப் போக்க
இருப்பவாதாம யார என்று கேட்பார சிலலோர் !
இளவரசி அன்னத்தை அடைவ தற்கோ
எழிற்பேழை வேண்டும் ! அதை வேலன் பெற்றான் ;
பெற்றான்பால பெறுதற்கு முயலு கினார் !
ஒருபொருளிற பற்றுடையார் அறத்தால் கொள்வார்
ஒருசிலர்தீ நெறிச்செல்வார என்றார் சிலலோர் !

குடிசையிலே நல்லாததா மயக்கத தாலே
குறையிராயப புரண்டபடி கிடந்தாள ! போழ்து
விடிந்ததுவம தானறியாள ; பரிதி மேற்கில்
விழுந்ததையும் அவளறியாள , இரவு வந்து
படிந்ததுத னிக்குடிவில் ! விளக்கு மிலலை !
பதறினா ! விழிநிறந்தாள ! எழுந்தி ருந்தாள் !
உடலநோகத தீக்கடைந்தாள ! விளக்கை ஏற்றி
உடன்துயினற அன்னத்தைப் பாராதாள , இலலை !

இயல 83

ஆததாவுடன படுததிநுநதாள அினனடி அவள,
வீடியலில காணவிலலை.

சேயிழையாள துயிலகிடநத இடத்தில் தோயநத
செங்குருதி கண்டிடடாள. ஐயோ எனறு
வாயிலிலும உட்புறததும் வெளிப்புறததும்
வஞ்சியுடல தனைததேடிக் கூணு ளாகித
தூயவளே அனனமே எனறு கூவிச
சொல்லொன்றும செவியினிலே கேளா ளாகி
நீயோடி இறநதிடடாய எனதது டிததாள !
நீலி அவள அவவிடத்தில் ஓடி வநதாள.

அனனததைச செங்குருதி சாயக் குதகி
அழகுடலை இடுகாட்டில பட்டுப போன
புனையடி யிறபுதைததாரா ; எனறன் ஆததா
போனதடி கதிராடடின தேனூற நென்று
சொன்னபடி துடிததழுது புரண்டாள நீலி !
துன்பதது மலையடியிற புதைநதாள ஆததா !
சினனகுடில ! செங்குருதி வெளளம கண்டு
சிவக்கினற திருவிளககும் நடுங்கிற நங்கே !

இயல் 84

அதே நேரம் பேழையோடு வேலன வந்தான்.

இக்கொடிய காட்சியினை வேலன கண்டான்
இதோபாண் டியனபரிசு! தாயே! எனன்?
பொற்கொடிஎங்கே? என்று விரைநது கேட்டான்
பொன்னணையாள செங்குருதி இங்கே சிந்த
அக்கொடியார சாகசுததிப, பட்ட புனை
அடியினிலே புதைததாரே என்றாள் ஆததா!
தைக்கின்ற வேலநூறும் அமபு நூறும்
சுருக்கென்று பாயந்ததுபோல உளம துடித்தே

ஐயகோ எனஅலறி என்றன வாழவும்
அழ்ந்ததடி அன்னமே, என்றி ரண்டு
கையாலும் தலைமோதிக், “ கண்ணே உன்றன்
கலக்கதைத தீர்க்குமோரா இலக்கி யதைப்
பொய்யாத பாண்டியனா பரிசை, உண்மை
புலப்படுத்தும் பட்டயதைக் கொண்டு வந்து
வையாயோ என்றாயே வஞ்சி, தூக்கி
வந்தேனே செந்தேனே எனக்கேன பேழை!

இயல் 85

நரிகள மண்ணைத் தூறறுடி இடுகாடு, வேலன அங்குச்
சென்றன அலறி

எங்குள்ளாய உடனவைததுக கொளவாய” என்றே
இட்டதோரா பேழைதனைத் தோளில் ஏற்றி
அங்குள்ள புனையினை எண்ணி வேலன
அழுதபடி ஓடுகின்றான்! முழுநி லாவும
பொங்குதுயா காணவுமபொ ருத தாகி
மறைந்ததுவே போயக்கரிய முகிலுக சூப்பின்!
மங்காமல விழிககுமநரி மண்ணை எற்ற
வருகின்ற இடுகாட்டிற் புனனை யினகீழ

பிணமேடு தனைககண்டான நெஞ்சி ரண்டாயப
பிளந்ததுபோல திடுக்கிடடான! ஆவி தனனைத்
தணலேறிச் சூட்டதுபோல துடித்தான! காணாத
தாங்காது கைவிரைந்து விழித்தான கண்ணை!
மணலமீது தான்வைத்தே பேழை தனனை
மற்றுமொரு முறைகண்டான! கனவோ அன்றி
உணாவேதும் கலங்கியதோ எனநி னைத்தான.
உயிராகுயிரே அன்னமே எனஅழைத்தான!

பாண்டியன் பரிசு

சிவப்பாமபல மலாவாயிற சிரதும் முலலைச
சிரிப்புக்கும, கருப்பஞ்சாற றுசசொல லுக்கும,
ருவிக்கின்ற காதலொளி விழிகும், கார்போல
கூந்தலுக்கும, சாரந்தமுகத திங்க ளுக்கும
உவப்புறறேன அவவுவப்பால காதல பெறறே
உயிராயே எனறுணாரதேன இயங்க லானேன !
அவிரதனையே திருவிளக்கே ' இந்த வையம்
அவியவிலலை எனிலஎனக்கிங் கெனன வேலை ?

படிக்கததுண்டு ; கேட்டதுண்டு , கண்டதென்ன ?
பகலியங்கி இரவுறங்கும் சிறுமையன்றித
தடித்தஉடல பெருநெறியிற சென்ற திலலை
தனித்தினிக்கும இசைத்தமிழில தேனும் கூட்டி
வடித்தெடுத்த மொழியாளே, மலாககண் காட்டி
வாழ்விலை உயாவித்தாய், உயிரே, உனசீ
முடிக்கனையே திருவிளக்கே இந்த வையம்
முடியவிலலை எனிலஎனக்கிங் கெனன வேலை ?

பிறக்கமுடி யாதினிமேல பெண்ணு ருத்தி !
பிரிக்கமுடி யாதஉயிர்ப பொருளே ! நெஞ்சம்
மறக்கமுடி யாதஎல்லாம் பேசி, இன்ப
வாழ்க்கையெனும் கடற்கரையின ஓட்டில நானே
சிறக்கஒரு முறையேனும் மூழ்க விலலை !
சேயிழையே ! தீங்கனியே ! அந்தோ நீதான
இறப்பதுவோ ! திருவிளக்கே இந்த வையம்
இறக்கவிலலை எனிலஎனக்கிங் கெனன வேலை ?

மோதல்ஒன்றோ? எதிர்ப்பொன்றோ இப்பேழைக்கு?
முழுமுச்சும ஈடுவைத்துக் காதது வந்தேன்!
ஈதலஒன்று மறரென்று சாதல என்றே
எண்ணினேன்! அன்னமே உன்மேற கொண்ட
காதலனரோ என்வெற்றி! கண்டு றந்து
காணையோ? பேழையையும் எனையும் விட்டுச்
சாதலுண்டோ திருவிளகுகே இரத வையம்
சாகவிலலை எனிலஎனக்கிங் கெனன வேலை?

வெண்ணிலவை எட்டிவிட்டேன் எனறி ருந்தேன்
விண்ணினின்று வீழ்ந்தேனே! தென்றல காற்றின
பண்ணமைந்த தமிழ்ப்பொதிகை எனக்கே என்றேன்
பாழங்குணற்றில் தூக்கிஎறி யப்பெற நேனே!
திண்ணெனவே இழந்தேனே, பசியைப் போக்கத
திரட்டியமுப பழச்சாரே! எனனை விட்டு
மண்ணடைந்தாய! திருவிளகுகே இரத வையம்
மடியவிலலை எனிலஎனக்கிங் கெனன வேலை?

கூடைவிழியில் நிலவுசெயும் உனது சாயல
களிமயிலும் காட்டாதே! ஒசிரத மெனமை
இடையழகு மினனவிடை இலலை யேசெவ
விதழகண்டார மலரிதழும் காண்பா ருண்டோ
உடையெல்லாம் நீலமணி! கடலோ நாணும்!
ஒளிமுகத்தைக் கண்டிடடால் பரிதி நாணும்!
மடிந்தாயோ திருவிளகுகே இரத வையம்
மடியவிலலை எனிலஎனக்கிங் கென்ன வேலை?

இயல் 86

பிணததைத தோண்டி டிடியில சாரதினா. நிலவு
அப்போது முகிலில டிரைநதிநந்தது.

புதைததாரோ இரககமிலாரா பொன்னு டமபைப
புதுமுகத்தைக கடைசிமுறை காட்டாய என்று
பதைததானாயப பிணபபுதையல தோண்டிக், கூட்டைப்
பரிநதெடுததுத தனமடியில கிடத்திக, கூந்தல
ஒதுக்கி,முழு நிலா, முகிலில புதைநத தாலே
இருளிடையே ஒளிமுகமும புதைநத தென்று
கொதித்துளளம, கண்ணேளன கண்ணே என்று
கூப்பிடடு, முகததோடு முகத்தைச சோததே

“முததமடி” கடைசிமுறை! ஒன்றே ஒன்று
முடிநததடி என்வாழவும்! உயிரககி னைமேல
தொததுகிளியே, என்று மலாககன நத்தைத
துணைவிழியால தேடுங்கால முழுநி லாவும
மொயததமுகில கிழித்துவெளிப பட்ட தாலே
முழுதமுகி, ஊனகழன்ற முகத்தைக கண்டான!
கொதததீக்க குழலகழன்ற நிலையும கண்டான!
குடலசரிதல கண்டான; பல இளிததல கண்டான்.

இயல் 87

பினனா, நிலா வெளிப்படவே, பிணத்தின
அழகற்ற நிலைகண்டான. எறிந்தான பிணத்தை!
வெறுத்தாரைத்தான பெண்ணுலகை!

சீ! என்று பிணமஎறிந்தது விரைந தெழுந்தது
சிதைவுடலை மறுமுறையும் உற்று நோக்கி
ஏ! இதற்குத தானா? இவ வழியு டறகா?
இருளகண்டால விழிமுடும்! நோயும் அஞ்சும்!
வாயெச்சில கண்டாலும் அருவ ருக்கும்!
மாககீழமை! இதற்குத்தா னுஇப பாடு!
ஈயருந்த அழுக்குதசை, என்றுமபு மொயக்க
இறறெழுக்கு புண்ணீர்! மற றிதிலோ நாட்டம்?

பேனநாறி வீழ்குழலைத தேனா நென்றும்
பீளைஒழு குமவிழியை நீல மென்றும்
மேலநாறும் சளிமூககை எடபூ என்றும்
வெறுங்குறும்பிக் காதைஎழில் வளனை என்றும்
ஊனநாறும் ஊததைப்பல வாயஉ தட்டை
ஒளிமுலை செவ்வாமபல கோவை என்றும்
தோலநாறும் கன்னமகண னாடி என்றும்
துயாஈ பயிலகுலைக குயிலதான் என்றும்

பாண்டியன் பரிசு

உடல்சுமக்கும் உரல்போலும் இடையை, வானின்
உச்சிஅதிர் மினனலினும் அச்ச மென்றும்
கொடுங்குள்ள வாததுநடை அன்ன மென்றும்
குறுகியசெக் குலககைக்கால வாழை என்றும்
இடும்பையிலே இடும்குதிகால சுவடி என்றும்
ஈரிதத் வெள்ளடி தா மரைபபு என்றும்
கெடுமபடியே சொல்லிவைத்தார புலவர், நேரில
கிழக்கினையும் மேற்கென்று கிளத்தது வார்போல !

கண்ணுக்கு மையிட்டும் காநில மூக்கில
கலலிழைத்த நகையிடடும், சிகக றுகக
ஒண்ணாத குழலுககு மலாகள இடடும்
உரைநாணும் உடலுக்குத் திரையை இட்டும்
பெண்ணென்று வந்தவனை இட்ட வெல்லாம
பிரிப்பாரேல காண்போர்கள் சிரிப்ப ரன்றோ ?
மண்ணுக்கு வைத்தசுமை ; வாழவின நஞ்சு
மங்கையரை வெங்கனவாய் மதித்தார மேலோர் !

மாவடு வென றுலவிழியை மரமே நாணும் !
மலாளன்றல பெண்முகத்தைச சோலை நாணும் !
காவடிபோ லுமதோனை மூங்கில எனறல
காக்கையுநதன காலவைககக் கூசு மன்றோ !
நாவடுசசொல தேனென்றல வண்டோ ஒப்பும ?
நங்கையரின அங்கையோ செங்கார தட்டி ?
சாவடியின காலவிலங்கு நிகாக முத்தைச
சங்கென்றல இக்கொடுமை எங்க டுக்கும் ?

தேன்பாதி கொடுநஞ்சு பாதி என்றும்
 திருப்பாதி வறுமைநிலை பாதி என்றும்
 வானபாதி படுசூறை பாதி என்றும்
 வழிபாதி அடைமுட்கள பாதி என்றும்
 ஊனபாதி பெருநோயும் பாதி என்றும்
 உரைப்பதுபோல் பெண்ணொருத்தி ஆட வனபால்
 நானபாதி நீபாதி எனபா ஆயின
 நலவாழ்விற சரிபாதி இலலை ஆகும்

இருளெல்லாம பகலாக எண்ணி, நாளும்
 இரவெல்லாம சரியாமல ஒடி, ஆடித,
 தெருளிலலா, நெஞ்சுடையேன அலைந்தேன இனபம
 தேரேன ,இத துறைநாடி இனன லுறறேன் !
 அருளிலலா வாட்படைககும் வேறப டைக்கும்
 அழிவிலலா திருநதிடேன எனினும் அந்தோ
 பொருளிலலாப பெணமையைநான பொருளா யெண்ணிப
 பொழுதெல்லாம பழுதாக்கி விட்டே னன்றே ?

தாயககேனும் தொண்டுசெயார் ! அனபு கொண்ட
 தந்தைக்குத தொண்டுசெயார் ! தன்நாட் டராககுப
 போயததாய தொண்டுசெயார் ! தமிழவ ளாக்கும்
 புதுநூறக்குத தொண்டுசெயார் ! கல்லார் நல்லா
 ராயததிகழத தொண்டுசெயார் ! அடிமை மாற
 அறததுக்குத தொண்டுசெயார் ! பெண்கள என்னும்
 நோயககனரே நாளெல்லாம தொண்டு செயதார
 நுனிவறி அடிமரததை வெட்டு வாரபோல் !

பாண்டியன் பரிசு

பெண்ணினததைத் தூறறலுறறூன் ! பெண்ணி னததைப்
பெரிதெனனும வையததை அருவ ருத்தான !
கண்ணிழந்தான போலிருந்தான ! எதையும அங்குக
காணாமல இருந்ததலை காதல தேனை
உண்ணுவதும் தீரந்திட்டான். மெய்வெ றுததான் !
உயிராவெ றுததான் ! பெண்ணெருபடில வீழ்தல இன்றிப்
பண்படுதத முடியாதோ உலகை என்றூன் !
பலசொன்னான முடிவான கருததும் சொலவான !

இயல் 88

பெண்ணுலகை டீசுக்கின்ற வேலனின்பின
அன்னடி வந்து நின்று அழைத்தாள!

முதுவையம்! தீசுசெயலால் முடிந்த வையம்!
முடிவிலொரு பயனிலலா வையம்! என்றான!
அதுபோதில் பின்புறத்தில் அன்னம் வந்தே
அடியோடு தீர்ந்ததுவோ ஆஆ என்றான!
இதுவைய மான்றான! “உள்ளேன” என்றான்!
இரண்டுமுகில்! இரண்டுநிலா! உணர்நான பெற்றேன
புதுவையம்! புதுவையம் இதுதான் என்றான!
பூவையீ இலாவையம் விழுவே என்றான!

தீகழுவேலன பாண்டியனா பரிசு தனனைச
செவகையிரண் டுமசோதத்து தூக்கி, “உன்றன்
புகழுகொரிய பேழையினைக் கொளக” என்றான்
பூங்கையால் வாங்கினாள் முகத்தில் ஒற்றி
மகிழ்ச்சியொடு கீழ அமைத்தாள, திறந்தாள், கண்ணால்,
மங்காத பட்டயமும் அனைத்தும் கண்டாள!
முகமதாழ்த்திக், காலவிரலால் தரையைக் கீறி
முடிந்ததுகூள்; கடிமணந்தான மிச்சம் என்றான.

இயல் 89

வேலன் நடந்ததை உரைத்தான்.

ஆம்என்றான், அள்ளாற! இனிமேல உமமை
அததானஎன றழைத்திடுவேன என்றான் அனனம்!
தூமணியே செயஎன்றான்! எனனை வந்தது
தொடுகுகள அததான என்றுரைத்தான்! தீரந்த பினனா
மாமயிலே இனிமெதுவாய நடப்பாய என்று
மணிபபேழை தானதூகுகி நடக்க லானான்!
தீமையுறு பிணமெனன்? இறந்த தாகச
செப்பியவா யானன்றான்! வேலன் சொன்னான்.

தெங்குபெருங் குலைசுமந்த தைப்போல பேழை
செங்குகையிலே சுமந்துகுடி சைபு குந்தேன
மங்குகையில் அன்னமெங்குகே என்று கேட்டேன்.
மரத்தடியில் புதைத்தாராகள என்றா தாயார்.
செங்குகுருதி தோயந்திருத்தல் கண்டேன். அங்குகே
செவ்விழியால் நீர்பெருக இருந்தான் நீலி!
இங்குவந்தேன், சரி, அதுபோ கடடும், பெண்ணே
இனபமன்றே நடைமுத்தம் என்றான் வேலன்

இயல் 90

அன்னம், நீலன வீட்டில் இருந்ததையும் இப்போது
குடிசைக்கு வந்தபோது ஆததா வியப்பற்றும்
சொன்னதையும் சொல்லுகிறாள்.

உமஅனனை யுடன் துயின்றேன். விடியமுன்னே
உலவிவர நீலனை அழைத்துச் சென்றாள் !
அமமருங்கில் தீயவர்கள் எனை திரைதாரா !
அப்போது நீலன எனை தன அகத்தில்
செம்மையற இருளனான, வெளியிற சென்றால்
தீமைஎன உரைத்திட்டான். அங்கு இருந்தேன் !
இம்,மதியின் ஒளியினிடே குடிசை வந்தேன்.
எழிலீலி, ஆததாவும் வியப்புற ராகள் !

நானிறந்து போனேனாம் ! புனை யண்டை
நல்லுடலைப் புதைத்தாராம் ! ஆததா வினபால்
தேனிதழாள நீலி இது சொன்னாள் ! அந்ச
சேயிழைக்கோ நீலனுரைத தா.னாம் ! என்றன்
ஊன்உகுத்த செங்குருதி குடிசை தன்னில்
ஒரேவெள்ள மாயிறறும் ! இதுவு மன்றிப்
போனதுயிர எனுமபடியே அருமை ஆததா
புலனமயங்கிக் கிடந்ததுவும் வியப்பே எனாள்.

இயல் 91

வேலன, நீலனுடைய சூழ்ச்சியைக் கூறினான்.

என்னிடத்தில் பேழையினைப் பறிக்க நீலன
எழிலுடைய நீலியிடம் உளவ றிந்தான்
இன்னலசெய் எவ்விடத்தும் ஆட்கள் வைத்தான்
இதற்கிடையில் நீ இறந்தாய் என்ற பொய்யை
எனசெவியில் நீலியினால் எட்ட வைத்தான்
இவையெல்லாம் இருக்கட்டும பெண்து தழ்தான்
கன்னலினசா நென்கின்றா மெய்யா என்றான்
காணிரான், உளங்கனிந்தான் ! நடக்க லுற்றான் !

நானிலலை எனத்தெரிந்தால் நீரு மிலலை.
நடுத்தெருவில் பேழைதான் கிடக்கும் ! நீலன்
தானிந்த நாட்டினையும், எனையும் பெற்றுத்
தனியாட்கி நடத்தலாம் என நினைத்தான் !
தேனிலலை எனிலநல்ல வண்டு மிலலை
செத்தொழிவேன நீ இறந்தால் ! இதனை நீலன்
ஏன்றிய விலலை ? இருக்கட்டும ! தெனறல்
இருவாக்கும் நடுசெல்ல விடாதீர் என்றான்

இயல் 92

அனைவரும் ஒன்று சேராதார.

வேழவனின் படைமறவா காப்ப லிக்க
விரைவாக எதிரவந்தார! கணக்கா யாதாம
வாழ்களன வாழ்த்துரைதத வண்ணம வந்தார!
மற்றுமுள தோழர்களும் வந்தது சேராதார
பேழையினைக் கண்டாரகன வேல நேடு!
பெடைஅன்னம நடைகண்டு மகிழ்வு கொண்டார!
தாழ்முழுத துறவியவன வந்தான! ஆததா
தள்ளாடி ந ன்துவந்தான! நீலி வந்தான!

வெற்றியெலாம நீராருளிச செயதீர என்று
வேலனதான துறவியினை வணங்கி நினரூன!
உறறபெரு வாழ்வனைததம நீவீர தந்தீர
ஒருபோதும் மறவேனஎன றுரைத்தான அன்னம்!
பெற்றவனதன பிள்ளைக்கு நலததைச செயதான
பெருவியப்புக கிடமிலலை என்று கூறி
ஒறறுநரை முடிநீக்கி வீரப பனதன
உருக்காடடினை யார்க்கும் உவகை யூட்டி!

இயல் 93

முடிசூட்டு வீழா அறிவியு.

தெருவெல்லாம மறுநாளே முரசு றைந்து
திருநாடு வேலறகுத கரும வழாவைப
பெருநாடெல் லாமஉரைததார வான்ம றைத்துப
பின்னிவைதத வன்னபபந் தல்கள நாட்டி
இருள்நாடா திருக்குமவகை விளக்க ம இட்டார
எழுதிவைதத ஓவியங்குள உயிர்பெற குறபோல
வருகாவிற் சிலம்பசைய மாதா இல்லம
மணியாக்கித தணியாது மகிழ்ந்தி ருந்தார!

அரசிருக்கைப பெருங்கூடம சிறக்க, ஆங்கே
அணிமடவார மறவேந்தர் சூழநதி ருக்க
முரசெழுப்பக், கருவியெலாம இசையெ முப்ப,
முதுநாட்டுப பெருமக்கள புதுமை காண,
வரிசையொடு காததிருக்க வேழ நாட்டு
மன்னவனும வந்து நினறே “அனனிம்” “வேனை”
திருமணமும் இதுஎனறான்! கதிர்நாட் டாட்சித்
திருமுடியும் இதுஎன்று புனைந்தான நன்றே.

இயல் 94

அன்னடி வேலன டண வாழ்த்து !

தமிழககவ்ஞா வாழ்த்துரைததார தமிழி சைக்குத்
தணிப்புலவா வாழ்த்திசைததார, நகைமு கததின்
அமுதமொழி மங்கைமார மலாபொ ழிந்தே
அரசியார அரசாநனி வாழக எனரா!
தமவாழ்த்தி னோககெலலாம அன்னம வேலன
தகுநனி கூறினா! தமிழும் பூவும
கமழுகின்ற பெருங்கூடம விட்ட கனரா
கதிராநாட்டு மககெலலாம வாழக எனறே!

மணிததவிசில வீற்றிருந்த பசிய கிளனை
மலாசசோலை தானபுகுந்தே குடமெ றுத்தே
அணிததான குளிரபுனலை ஏந்தி, முலை
அடிவாரப்பாள போறகாடடிக கீழககண னாலே
தணிக்காத காதலொடும அனபுள ளானை
தான்பாராத படியிருந்தாள! வேலன தேடி
பணிசசியரால உளவறிந்தே விரைவில் அன்னம
பறக்குமுனம பறந்தினபம பகிரந்தான் வாழி!

கதாஸரிபபன பிசஸ, ராமசசநகிரபுரம

